SCRISOARE PENTRU CLINTON

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineřama

ISBN:
973-9138-36-5

Edition Gérard de Villiers, - Paris
Une lettre pour la
Maison Blanche
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

Scrisoare pentru Clinton

În românește de
Anca Pisică și Maria Măciucă

1998

Capitolul I

De la fereastra camerei sale din hotelul *Radisson-Slavanski*, Lee Brookner privea turnurile Kremlinului, estompate în ceața depărtărilor. Era o vreme excepțional de blândă pentru luna decembrie, aici, la Moscova. În ajun, mersese pe jos kilometri întregi, încercând să descopere acest oraș. Cu toate că vorbea rusa la perfecție, datorită ascendenței armene a mamei sale, Lee Brookner nu mai pusese niciodată până acum piciorul în Rusia. Cu șase luni în urmă, împlinind șaizeci de ani, adică vârsta de pensionare, el părăsise CIA și Langley, după treizeci și doi de ani buni de serviciu loial în cadrul Diviziei Operațiuni.

Tocmai datorită experienței, reputației ireproșabile și cunoștințelor sale în domeniul limbii ruse, fusese solicitat de către David Cohen, directorul Diviziei Operațiuni, pentru îndeplinirea unei misiuni ultrasecrete și ultraconfidențiale în Rusia.

Așa că, Lee Brookner sosise cu două zile în urmă de la Washington, via New York, pentru a „pune la punct" acoperirea sa, ca om de afaceri. Pe formularul său de viză, era precizată funcția de reprezentant al firmei „Pension Fund" din New York, ce avea ca obligație explorarea unor posibile investiții în societățile rusești recent privatizate, cotate la bursa de valori din Moscova. El stabilise câteva întâlniri cu diferiți oameni de afaceri ruși, fiind ajutat de un jurnalist de la *Financial Izvestia*, pe care îl contactase la New York. Ca majoritatea afaceriștilor americani, el își rezervase o cameră la *Radisson*, un hotel nou de pe cheiul Berejovskaia, aflat la o distanță de aproape doi kilometri de Kremlin.

Deşi avea statut de NOC [1], el nu era îngrijorat. Timpurile se schimbaseră mult după căderea Uniunii Sovietice. SVR-ul[2] întreţinea legături cordiale cu CIA, prin vizite reciproce regulate. Cele două mari agenţii de informaţii aveau chiar relaţii de colaborare în anumite domenii, precum combaterea terorismului, lupta antimafia şi proliferarea nucleară. Desigur că, în ambele tabere, exista însă şi acel „nucleu dur" al informaţiilor, ce trebuia să fie protejat de un secret absolut. CIA continua să strângă maximum de informaţii secrete în legătură cu Rusia, iar SVR-ul folosea acelaşi complex de clădiri ultramoderne de la Iasnovo, dincolo de cel de al doilea bulevard periferic din sudul Moscovei.

În contextul actual, dacă ar fi fost demascat, Lee Brookner risca cel mult câteva săptămâni de închisoare, urmate de o expulzare discretă. De acum încolo, se putea considera între gentlemani. Cel puţin aşa încerca el să se autosugestioneze, căci misiunea sa la Moscova atingea un domeniu atât de sensibil, încât, la necaz, s-ar fi putut alege praful din bunele maniere...

Privirea sa rătăci pe valurile cenuşii, încă îngheţate, ale râului Moscova, apoi se opri pe secundarul ceasului său Breitling *Navitimer* care se deplasa cu o încetineală exasperantă. Nu era decât ora nouă şi cinci minute, dar el se sculase de la şapte.

De vină era tensiunea nervoasă. La ora unsprezece, avea o întâlnire în staţia de metrou *Biblioteka Lenina*, pe linia Sokolniceskaia. De la hotel, nu-i trebuiau decât patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă acolo. Mai întâi, cinci minute de mers pe jos până la staţia *Kievskaia*, pe linia Kolţevaia, apoi trebuia să schimbe ruta la *Park Kulturnîi*, de unde îi mai rămâneau doar două staţii până la *Biblioteka Lenina*. Metroul moscovit era unul dintre puţinele şi rarele lucruri care funcţionaseră întotdeauna la perfecţie, chiar şi în vremurile negre ale Uniunii Sovietice; aşa că nu putea să se teamă de neprevăzut.

---

1. Non Official Cover (n.a.)
2. Slujba Vecinoi Razvedki – organism succesor al KGB-ului (n.a.)

El îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele pentru a-şi mai ocupa timpul, apoi se privi în oglindă. Nu avea aspectul unui spion. Oglinda reflecta trăsăturile unei feţe cam buhăite, lipsite de personalitate, la fel ca şi părul său cărunt, tuns scurt. Luă o carte şi încercă să citească, dar literele îi jucau în faţa ochilor. Bătăile surde ale inimii îi aminteau parcă de faptul că, peste mai puţin de două ore, se va afla faţă în faţă cu omul care deţinea unul dintre secretele cele mai bine păzite de către KGB-ul de odinioară şi de către actualul SVR. Şi acest om, la rândul său, trebuia să-şi ia nişte măsuri de prevedere extraordinare pentru a putea veni la această întâlnire.

Lee Brookner nu ştia nimic despre el. Nici cum îl cheamă, nici în cel fel intrase în legătură cu americanii şi nici ce situaţie avea în cadrul SVR-ului. David Cohen, directorul Diviziei Operaţiuni, îi spusese că, dacă acest om cu numele de cod „Cartoful" trecea în tabăra lor, asta ar fi putut fi considerată cea mai frumoasă operaţiune de spionaj din analele centralei. Şi ar fi putut fi o revanşă strălucitoare pentru dezonoranta afacere Aldrich Ames[1]. Cum era de presupus, Lee Brookner nu stabilise nici un fel de contact cu Centrala CIA din Moscova, tocmai pentru a nu aduce prejudicii „acoperirii" sale. El puse cartea la locul ei şi începu să numere minutele. Ar fi dat orice pentru a fi mai bătrân cu o oră!

* * *

Un uriaş pom de Crăciun, plin de beculeţe ce clipeau, împodobea holul hotelului *Radisson*. O membră a personalului, care făcea de gardă prin preajmă, îi adresă lui Lee Brookner un zâmbet comercial când acesta trecu pe lângă ea, înfofolit în haina sa de blană bej şi cu un exemplar din *Herald Tribune* în mână. El se îndepărtă repede pe cheiul Berejkovskaia, nebăgând în seamă apelurile şoferilor de taxi, pentru a ieşi, după ce mai mersese vreo două sute de metri, în piaţa gării Kiev. Acolo, se apropie de o florăreasă, pe care o reperase cu o zi în urmă, şi cumpără un buchet mic de garoafe, care erau

---

1.Trădător din CIA, descoperit în 1992 (n.a.)

florile cele mai răspândite în Moscova. Puteau fi găsite în toate gările și stațiile de metrou. Cu *Herald Tribune* sub braț și cu garoafele în mână, el păși pe scara rulantă ce ducea la metrou. Astfel, arbora cele două semne distinctive necesare recunoașterii. Nu era lume prea multă, dar eleganta sa haină de blană ieșea în evidență pe lângă hainele de piele și canadienele ponosite ale celorlalți pasageri. Cu toate acestea, nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție. Trecuse multă vreme de când moscoviții se obișnuiseră cu străinii. O garnitură de vagoane tocmai sosea în stație și el se urcă imediat. Exact cu treizeci de minute mai târziu, coborî pe peronul stației *Biblioteka Lenina* și începu să studieze o hartă a Moscovei pentru a face ceva. Dispunea de un avans de douăzeci de minute. Locul fusese bine ales. Spre deosebire de alte stații de metrou care aveau mai multe niveluri și nenumărate culoare care se întretăiau, aici nu era decât un singur peron, deci nu exista nici un risc de a rata întâlnirea. Datorită apropierii de Kremlin, stația era destul de frecventată. La fiecare cinci minute, o garnitură de vagoane vărsa pe peron un puhoi de oameni grăbiți.

Lee Brookner se apropie de un bătrân zdrențăros cu un fes de lână neagră îndesat până la ochi, care trăgea după el un cărucior pentru copii, plin cu garoafe. Era probabil un vechi luptător în Afganistan pe care milițienii îl lăsau în pace. Simțea cum, încet, încet, bătăile inimii se calmează. Avusese grijă să facă o mișcare de prevenire a unui posibil filaj. La *Park Kulturnîi*, coborâse din vagon chiar în momentul în care trenul pleca din stație și se urcase în următorul. Știa că nici o măsură de prevedere nu este inutilă, deși rolul său era destul de limitat. Trebuia doar să se întâlnească cu „Cartoful", să ia de la el un plic și să stabilească întâlnirea următoare. Lee Brookner nici nu știa dacă va veni chiar omul cu numele de cod „Cartoful". Întreaga operațiune fusese riguros compartimentată.

Un huruit se auzi din străfundul tunelului: se apropia o nouă garnitură de vagoane. Instinctiv, Lee Brookner privi în jurul său. Era înconjurat de aceeași mulțime posomorâtă și prost îmbrăcată. Privirea i se opri asupra unui bărbat chel, mic de statură, fără cravată, având un aer neglijent, cu mâinile băgate

în buzunarele unei canadiene fără culoare. Avea aerul unui rus, dar în momentul în care acesta scoase mâna din buzunar, Lee Brookner își dădu seama că nu este. Bărbatul scoase din ambalaj o tabletă de ciocolată Mars și o băgă întreagă în gură. Rușii se mulțumeau cu ciocolata finlandeză...

Garnitura de vagoane intră în stație cu un zgomot asurzitor. Vagoanele vechi de culoare verzuie păreau a nu fi fost vopsite de o jumătate de secol. Lee Brookner aruncă o privire scurtă la ceasul său Breitling. Ora întâlnirii sosise. Pasagerii se răspândiră ca un stol de vrăbii, cu excepția necunoscutului cu ciocolata. Lee Brookner simți că pulsul i se accelerează. Pentru a se asigura, făcu câțiva pași spre culoarul de ieșire. Necunoscutul nu se clinti din loc. Acum era adâncit în studiul unui plan al Moscovei. Liniștit, Lee Brookner se întoarse.

Huruitul se auzi și, din nou, urmă vacarmul și îmbulzeala. Apoi peronul se goli.

La ora nouă și zece minute, Lee Brookner începu să intre în panică. Secundarul ceasului său marca secundele în mod inexorabil. Se sprijini de zidul negru de murdărie, hotărât să aștepte oricât va fi nevoie pe acest peron înghețat al metroului moscovit. Dar, imediat începu să transpire imaginându-și mii de scenarii posibile ale unei catastrofe. Huruitul unei noi garnituri de tren, ce intra în stație, reuși să-l smulgă din gândurile sale. Pasagerii îl împingeau în trecerea lor, dar el rămânea cu stoicism pe loc. Părea că nimeni nu îl vede. Pentru a-și împrăștia neliniștea, își aprinse o țigară cu bricheta Zippo, ce avea garanție pe viață și de care nu se mai despărțise din Vietnam.

Necunoscutul cu ciocolata se îndepărtă în cele din urmă către ieșire, trecând prin fața șirului de băbuțe aliniate de-a lungul zidului, înfofolite în catrafusele ca de eschimos, care ofereau clienților jucării, hăinuțe pentru copii și tot felul de lucruri amărâte.

Vânzătorul de garoafe scoase de sub maldărul de flori o sticlă cu votcă, din care bău discret o dușcă. Atunci un zgomot ciudat, ce venea din dreptul culoarului, sparse brusc liniștea. Era pasul cadențat al unor tocuri.

Lee Brookner întoarse capul către culoar și ceea ce văzu îi tăie respirația.

O femeie ce măsura aproape un metru optzeci înălțime, purtând pe cap o șapcă, era înfășurată într-o haină lungă de blană, ale cărei falduri se desfăceau la fiecare pas, lăsând să se vadă niște cizme înalte din piele neagră. Tocurile izbeau cadențat pardoseala, cu energia unui militar aflat în plin marș. Șapca și haina, deschise la culoare, erau de samur, blana cea mai scumpă din lume.

Necunoscuta avea pe umăr o geantă mare din piele neagră, asortată cu cizmele. O cascadă de păr blond, ce scăpase de sub șapcă, îi învăluia umerii. Fata pășea semeață, cu un aer detașat și mândru, prin fața vânzătoarelor ce o priveau fermecate. Lee Brookner putu să observe sprâncenele groase care aproape că se uneau deasupra nasului drept, ochii albaștri de cobalt, gura mare și cărnoasă, bărbia voluntară.

Fata era de o frumusețe rară.

Ea îl depăși pe american și se opri lângă vânzătorul de flori care sări în picioare, fluturând câteva garoafe. Fata îi aruncă o privire în care se citea mila, apoi, vârându-și mâna în geantă, scoase un teanc de bancnote a câte zece mii de ruble, din care lăsă să cadă una peste grămada de flori. Apoi se întoarse. Lee Brookner contempla intrigat această apariție neașteptată.

La *Maxim's* sau în cazinourile elegante din Moscova, puteai întâlni acest gen de „New Russian", simbol al Rusiei postcomuniste. Această fată, cu blana ei de samur și cu brățările ce scânteiau la încheieturile mâinilor, purta pe ea salariul primit în zece secole de un rus din clasa de mijloc... Ce căuta ea la metrou? În general, o creatură de tipul acesta nu se deplasa decât într-un Mercedes 600...

Pe bordura peronului, ea avu o scurtă ezitare. Se auzea huruitul unui tren care se apropia. În momentul în care acesta intră în stație, ea se dădu înapoi, rămânând nemișcată în timp ce pasagerii coborau din vagoane fără să o observe. Credeau cu siguranță că haina este de blană sintetică. Majoritatea rușilor nu văzuseră în viața lor, nici măcar în vis, samur adevărat... Amestecată printre ultimii călători, necunoscuta se îndepărta de peron în direcția lui Lee Brookner. Cei doi își încrucișară o clipă privirile. Ochii fetei se opriră asupra garoafelor și ziarului *Herald Tribune,* împăturit sub brațul

americanului. Într-o fracțiune de secundă, Lee Brookner fu asaltat de un val de sentimente contradictorii de emoție, de stupefacție și de excitație. Așadar, „contactul" său era această zeiță hieratică!

Ea se afla deja în fața lui. De sub faldurile hainei întredeschise în mersul energic, se putea vedea o minijupă neagră, mulată pe corp, care descoperea trei sferturi din picioarele lungi, cu ciorapi negri de nailon. Când fata fu doar la cincizeci de centimetri de el, simți parfumul ei amețitor, franțuzesc, fără îndoială. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei de samur, ea îl întrebă cu o voce egală, în rusește:

– Vî jdete Potato?[1]

Din pricina vacarmului din stație, vocea ei nu putea fi auzită la o distanță mai mare de treizeci de centimetri. Ochii ei de cobalt semănau cu două pietre dure. Pulsul lui Lee Brookner săltă la o sută cincizeci pe minut.

– Da, răspunse el.

Necunoscuta băgă mâna în geantă și scoase un plic maroniu.

– Acesta este pentru dumneavoastră. Următoarea întâlnire va fi peste o săptămână, la aceeași oră, în stația *Smolenskaia. Da svidania.*

El abia avu timp să bage plicul în buzunar. Superba necunoscută se răsuci brusc, făcând să se rotească în aer poalele hainei de samur, și, cu grație, se urcă dintr-un salt în vagon, chiar în momentul în care ușile se închideau.

Lee Brookner privea împietrit la trenul care se puse în mișcare și dispăru în tunel. Necunoscuta acționase ca o adevărată profesionistă, reducând la minimum necesar contactul cu el.

El se întoarse, cuprinzând cu privirea peronul care tocmai se golise. Simți brusc cum pulsul i se accelerează. Dinspre culoarul de ieșire, apăruse individul cu ciocolata, care se îndrepta în direcția sa, cu mâinile băgate în buzunarele canadienei și cu capul aplecat. Lee Brookner nu știa dacă acesta fusese martor la scurta lor întâlnire.

---

1. Îl așteptați pe „Cartof"?

El nu avu timp să-și pună întrebări. Bărbatul era deja în fața lui. Atunci, ridică fața, iar Lee Brookner putu să vadă doi ochi mici și plini de răutate și niște dinți stricați. Fără să spună un cuvânt, bărbatul scoase mâna din buzunar. Lee Brookner văzu un pistol automat și, în mod instinctiv, întinse mâna să se apere. Calm, bărbatul trase de trei ori, țintindu-i pieptul.

Lee Brookner avu impresia că este lovit de niște pumni uriași, apoi simți cum i se tulbură vederea și cum trupul devine dintr-o dată greu. Pierzând-și cunoștința, se prăbuși pe peron.

În spatele necunoscutului, bătrânele vânzătoare fugeau țipând îngrozite. Vânzătorul de garoafe, înspăimântat, se aruncase la pământ dintr-un reflex vechi. Asasinul puse arma la loc în buzunarul canadienei, se aplecă deasupra lui Lee Brookner și îi scoase din buzunar plicul primit de la femeia îmbrăcată în haina de samur. Apoi, fără să se grăbească, se îndepărtă către cealaltă extremitate a peronului, unde se afla o altă ieșire.

O garnitură de vagoane, care intra în stație din celălalt sens, acoperi țipetele vânzătoarelor. Noii pasageri invadară peronul. Nimeni nu avea chef sau curaj să se aplece asupra cadavrului lui Lee Brookner. Cei care îl vedeau de la distanță puteau crede că este un bețiv, iar ceilalți preferau să nu se amestece într-o afacere care nu îi privea.

Bărbatul în canadiană reuși să ajungă fără probleme la capătul peronului și să pătrundă în culoar. Câteva minute mai târziu, ieșea în aer liber, chiar în fața grădinilor care înconjurau înaltele ziduri ale Kremlinului. El se îndepărtă spre Piața Manejului, amestecându-se în mulțime.

Capitolul II

Vocea groasă și aspră a lui Franck Capistrano se auzea atât de clar, încât părea că vine din camera vecină. Și totuși, *Special Advisor for National Security* de la Casa Albă se afla tocmai la Washington, la mai mult de șapte mii de kilometri depărtare de castelul din Liezen. Era pentru prima oară când Malko vorbea cu el de la epilogul provizoriu al afacerii zborului 800 al companiei TWA. După lunga sa misiune în Pakistan[1], Malko se dusese la Washington pentru a primi felicitările lui Capistrano și pentru a-i relata acestuia prin viu grai rezultatele anchetei sale.

Se scurseseră de atunci două luni și, astăzi, americanul părea extrem de degajat, vorbind ba de una, ba de alta, fapt care îl intriga pe Malko. Desigur, Capistrano nu îl sunase ca să pălăvrăgească despre starea vremii din Washington... Ocupat să se îmbrace pentru dineul de la *Schloss*, lângă Marienstadt, Malko branșase telefonul pe difuzor, ca să aibă mâinile libere, având grijă să soarbă și câte o înghițitură dintr-o sticlă cu Taittinger Comtes de Champagne ținută la rece într-o frapieră. El aruncă o privire către ceasul său Breitling *Chronomat*. Era ora șapte, deci, la Washington, trebuia să fie acum ora unu și jumătate. Fiind preocupat de linia siluetei sale, Capistrano ar fi preferat cu siguranță o conversație amicală la un hamburger.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc, dar nu din cauza interlocutorului său, ci pentru că intrase în cameră Alexandra, nurlia sa logodnică, purtând pe ea numai un corset mov de

1 Vezi SAS nr. 125 Vengez le vol 800 – Aventură în Afganistan (în versiunea românească)

dantelă ce o făcea să semene cu o amforă. Ciorapii lungi de un gri închis se mulau de picioarele ei fine. Machiată, parfumată, având părul blond revărsat peste umeri, ea era încarnarea perfectă a Păcatului, cu P mare. Fără să-i pese de telefon, ea flutura două rochii, ținând în fiecare mână câte una.

– Alaya sau Hervé Léger? întrebă ea. Cu cea de la Hervé Léger se vede că port ciorapi.

Malko asculta acum distrat cuvintele americanului, privirea fiindu-i captată de câteva bucișoare de păr blond care scăpau din strânsoarea corsetului în partea de sus a coapselor.

– Și aici s-a răcit vremea, îi spuse el lui Franck Capistrano. Fără să mai aștepte răspunsul, se apropie de Alexandra, iar mâna sa plonjă direct între coapsele acesteia, cu un gest posesiv. Pleoapele Alexandrei se lăsară în jos, ascunzând tulburarea ce o cuprindea. Ea spuse cu o voce răgușită de emoție.

– Ești o brută!

În ciuda acestui reproș, Malko simți imediat mierea care îi curgea pe degete. Alexandra, sprijinită de peretele lambrisat, respira din ce în ce mai repede. Vocea lui Franck Capistrano continua să se audă din receptorul așezat pe pat.

– Pune-ți-o pe aceea! murmură Malko arătându-i rochia cu un decolteu îndrăzneț, ce avea semnătura lui Hervé Léger. Dar un pic mai târziu.

– Trebuie să ajungem acolo la ora douăzeci, obiectă tânăra femeie, și, în plus, mai și ninge.

Fără să-i răspundă, cu degetele înfipte în sexul ei, Malko o împinse către patul din fier forjat cu baldachin de care Alexandra se îndrăgostise în ultima lor vizită la Claude Dalle, în Paris. Cuprins de o dorință pe care numai ea reușea să i-o stârnească, el se eliberă într-o clipă. Era dur ca o lance. Alexandra lăsă să-i scape din mâini cele două rochii și se culcă încet pe spate. Malko era deja între coapsele ei. Dintr-o singură mișcare, el se afundă pentru a mia oară în pântecele ei, atât de sălbatic, încât îi smulse un scurt țipăt. Sânii excitați scăpaseră din strânsoarea corsetului, cu sfârcurile umflate și dure.

– Da, da, pătrunde-mă! suspină ea.

Malko se retrase și apoi se scufundă din nou, cu aceeași

furie, în sexul deschis. Brusc, își dădu seama că fața Alexandrei se afla la doar câțiva centimetri de telefon. Nici măcar nu mai avu timp să se întrebe dacă Franck Capistrano auzise geamătul Alexandrei.

– *Fuck you!* răsună vocea plină de furie a americanului. Credeți că v-am sunat ca să aud cum vă regulați?

– Îmi pare foarte rău, zise Malko. Nu mă așteptam la apelul dumneavoastră.

Din aparat se auzi mormăitul reprobator al americanului.

– Sunteți un adevărat degenerat. Și unde mai pui că trage și FBI-ul cu urechea.

Alexandra, străpunsă până la rădăcină și deranjată chiar în momentul în care plăcerea era aproape la paroxism, nu se putu stăpâni și adaugă:

– *Putzy*, continuă, nu te opri!

În același timp, ea se mlădia sub Malko ațâțându-i și mai tare simțurile. Situația scăpase de sub control.

– *No way*, făcu Franck Capistrano la celălalt capăt al firului. (Vocea americanului era din nou calmă, dură și nici un pic tărăgănată.)

– Iau imediat cursa Air France și voi fi la Paris mâine dimineață, la ora opt și patruzeci și cinci de minute. Dacă luați din Viena cursa Air France de mâine de la ora opt, puteți ajunge la Paris cu patruzeci și cinci de minute mai târziu. Astfel putem avea la dispoziție o oră întreagă ca să putem discuta în centrul comercial de la Roissy.

– De ce numai o oră? întrebă Malko sufocându-se.

– Pentru că, la ora unsprezece, trebuie să prind cursa Concorde pentru New York, preciză calm Franck Capistrano.

Malko rămase mut din cauza furiei care îl cuprinse. Ca să prindă zborul de la ora șapte în Viena, era obligat să se scoale la cinci dimineața! Ce oribil. Privirea sa se încrucișă cu privirea plină de ironie a Alexandrei care stătea acum deasupra lui. Ea înregistrase scăderea inexorabilă a dorinței lui. Dezlipindu-se de el, spuse cu voce destul de tare pentru ca Franck Capistrano să o poată auzi:

– Poate că ar fi mai bine să mă îmbrac. *Putzy*, văd că nu mai ai chef de mine.

Malko i-ar fi omorât pe loc pe amândoi. Se irosise încă un moment prielnic din cauza CIA. Profesia de agent amator părea să nu aibă numai avantaje. Americanul continuă cu o voce dezagreabilă, amplificată de difuzor:

– *Don't worry!* Mai aveți încă toată seara la dispoziție...

Alexandra dispăruse în baie cu rochia Hervé Léger în mână. Malko spuse furios:

– De ce mă faceți să mă scol la ora cinci dimineața? Nu se putea găsi o oră mai normală?

– Am un client pentru dumneavoastră, răspunse liniștit consilierul special al Casei Albe; un client barosan care nu poate să aștepte.

– În regulă, răspunse Malko resemnat. Voi profita de ocazie ca să o aduc pe Alexandra să-și facă cumpărăturile pentru Crăciun la Paris. Sper că nu aveți nimic împotrivă.

– Ba da, îi tăie vorba americanul. Trebuie să veniți singur și să nu vorbiți cu nimeni despre această călătorie. De altfel, nu vom rămâne prea mult în Paris. Nici cât pentru a cumpăra un pachet de Gauloises blondes!

Alexandra se întoarse din baie, mai seducătoare ca oricând, cu rochia creată de Hervé Léger, mulată perfect pe corp ce îi venea ca o mănușă. Malko simți cum i se înfierbântă sângele. Știa că trebuie să se stăpânească. Nivelul adrenalinei trebuia coborât înainte de plecare.

– *Putzy,* nu vii? spuse Alexandra. Suntem deja în întârziere. Franck Capistrano înțelese.

– Du-te, îl sfătui el pe Malko. Nu trebuie să lași o femeie să te aștepte. Pe mâine dimineață.

El închise telefonul înainte ca Malko să apuce să spună ceva. Alexandra îl observa ironică și iritată.

– Așa că te duci la Paris?

– Nu voi rămâne mult timp acolo, o asigură Malko.

El se ridică, mângâind în trecere crupa cambrată a logodnicei sale, pe care se mula o țesătură elastică ce te îndemna la viol. Încercă să o rețină, dar ea se eliberă.

– Nu-mi place să ajung cu întârziere, zise ea. Vom avea destulă vreme la întoarcere.

Timp de câteva secunde, Malko se întrebă dacă nu ar fi mai

bine să anuleze dineul, căci simțea cum dorința pune din nou stăpânire pe el. Putea să-i ghicească jartierele sub rochie. Dar Alexandra își îmbrăca deja haina de vizon. Resemnat, Malko își goli cupa de Taittinger, ca să-și destindă nervii, și o urmă, întrebându-se cine ar fi putut fi „clientul" pe care i-l rezervase Franck Capistrano. O dată ce consilierul special al Casei Albe făcea această călătorie, nu putea fi vorba de o afacere banală.

* * *

– Totul a început acum patru luni, spuse Franck Capistrano cu vocea coborâtă. Leslie Whalen, șeful Centralei noastre din Moscova, a găsit în cutia poștală a apartamentului său un plic ce conținea un bilet pentru Teatrul Balșoi. Era vorba de un spectacol de balet. În plic, nu se mai afla nimic altceva. Doar un bilet pentru un loc în al treilea rând. Intrigat, acesta s-a hotărât să meargă. În pauză, a observat că cineva îl urmărește. Era un tip în jur de șaizeci de ani, nu prea înalt, cu părul cărunt, având aerul unui fermier îmbrăcat în straie de sărbătoare. Cei doi au schimbat câteva priviri, iar Leslie Whalen „a simțit" că este ceva la mijloc. Când necunoscutul s-a îndreptat către toaletă, s-a luat după el. Odată rămași singuri, bărbatul s-a apropiat de el și i-a spus repede în rusește: „Sunt generalul Evgheni Trofimovici Poliakov. Doresc să-mi părăsesc țara și cred că vă pot furniza informații foarte prețioase..." Mă urmăriți?

– Da, desigur, spuse Malko.

Deși era deja la cea de a șasea ceașcă de cafea, Malko avea impresia că doarme în picioare, visând un pat, așa cum un câine visează un os. Serata de la Schloss Marienstadt se prelungise până la ora două dimineața, iar Alexandra amestecase valsurile cu cupele de șampanie! La ora trei, erau la Liezen, unde, cu un efort suprem, Malko a continuat activitatea întreruptă. Grație Celui de Sus, reuși cu succes să o ducă la bun sfârșit, spre marea satisfacție a amândurora. Iar la ora patru fără un sfert, a început să-și facă bagajele.

În avionul Airbus al companiei Air France, a reușit să

adoarmă chiar în momentul în care s-a așezat pe locul său... și a ajuns apoi la Roissy, unde l-a întâlnit pe Franck Capistrano, proaspăt și fercheș, ronțăind fistic și instalat confortabil în salonul Air France.

Americanul își continuă povestea:

– Sunase deja soneria ce anunța sfârșitul pauzei. Leslie Whalen i-a pus întrebarea cea mai importantă: „Pentru ce organism lucrați?" „Sunt șeful Centrului de Informații și Analiză a SVR-ului", a răspuns generalul Poliakov. „Ceea ce dumneavoastră numiți Camera Roșie. Acum trebuie să ne despărțim. Dacă propunerea mea vă interesează, lăsați-mi un mesaj într-un loc secret. Pe cheiul Lenin, există un colac de salvare, prins de parapetul podului Lujnețki. Acolo se poate strecura o bucată de hârtie între colac și zid." Cei doi bărbați s-au despărțit imediat, iar generalul Poliakov s-a pierdut în mulțime.

– Începutul pare promițător, comentă Malko, ce începuse să se trezească. Și ce s-a întâmplat mai departe?

– Leslie Whalen a început prin a verifica dacă generalul Poliakov se găsea trecut în computerul centralei. Chiar în aceeași seară, plecând de la operă direct la biroul său. Și acolo, surpriză! Numele respectiv nu era înregistrat! A reușit să-l localizeze abia cu trei zile mai târziu, trecând prin sită tot ce avea legătură cu ofițerii KGB. Evgheni Trofimovici Poliakov s-a născut la 10 octombrie 1928, la Sverdlovsk. A urmat școala numărul 101 la KGB. După absolvire, a fost repartizat la departamentul al cinsprezecelea al Primului Directorat, care se ocupă de arhivă, de unde se pare că nu s-a mai mișcat, urcând pur și simplu treptele ierarhice, până la postul pe care îl ocupă astăzi. Cum niciodată nu a pus piciorul afară din țară, se cunosc puține lucruri despre el. Însă știe totul din locul în care se află.

– La ce vă referiți? întrebă Malko căscând.

Deși relatarea era extrem de interesantă, nu reușise să se trezească. Franck Capistrano își aprinse o țigară Gauloise blonde cu bricheta Zippo, gravată cu însemnele Casei Albe, apoi se aplecă spre el:

– „Camera roșie", cum am numit-o noi, regrupează toate informațiile ultrasecrete ale fostului KGB și ale actualului SVR. Aici se ține evidența adevăratelor identități ale tuturor „surselor umane" din centrul de informații. La ei, ca și la noi, îndată ce se recrutează un informator, i se dă un nume de cod, care este folosit în rapoartele lui. Numai ofițerul care l-a racolat, directorul KGB-ului și responsabilul „Camerei roșii" sunt singurele persoane care știu cine se ascunde în spatele numelui de cod. Totuși, ofițerii racolatori nu-i cunosc decât pe informatorii aduși de ei, iar directorii se pot schimba de-a lungul anilor, în timp ce responsabilul „Camerei roșii" este singurul care deține toate informațiile în legătură cu toți informatorii, încă de la crearea KGB-ului.

Așadar, el îi poate identifica pe toți aceia care participă la adunarea informațiilor, fie că sunt ruși sau străini și, mai ales, pe toți trădătorii recrutați prin lume de KGB în timpul existenței Uniunii Sovietice, prin intermediul serviciilor din țările semnatare ale Pactului de la Varșovia.

Capistrano tăcu pentru a-i lăsa timp lui Malko să înțeleagă importanța spuselor sale. Instalat în fotoliul său moale, Malko făcea eforturi disperate ca să nu adoarmă.

– Ce păcat că nu știați de existența generalului Poliakov pe vremea afacerii Aldrich Ames, remarcă el cu perfidie.

Fața lui Franck Capistrano se întunecă de furie.

– Până acum trei luni, protestă el cu o voce aspră, știam numai de existența „Camerei roșii", dar habar nu aveam cine o conduce și nici nu aveam cum să aflăm asta. Cei care lucrează acolo nu au ieșit niciodată din Rusia. Sunt niște umbre, funcționari anonimi și devotați ce nu au avut niciodată contact direct cu străinătatea. Ca de pildă, generalul Evgheni Trofimovici Poliakov.

Malko începea să se trezească. Creierul său reintra în regim de funcționare.

– Nu vi se pare ciudat ca un om ca el, crescut în societatea comunistă din fragedă pruncie și format în sânul KGB-ului timp de zeci de ani, să se transforme atât de brusc în trădător? Pentru că de asta este vorba, nu? Nu este oare un alt Vitali Iurcenko?

Acesta din urmă era un colonel KGB, însărcinat cu operațiunile nord-americane. În anul 1958, el trecuse în mod neașteptat în Vest. Bineînțeles că CIA l-a primit cu brațele deschise și a înghițit cu aviditate toate informațiile sale privind câțiva „mărunți" trădători aflați în sânul CIA. Din nefericire, șase luni mai târziu, el a scăpat vigilenței FBI-ului și s-a întors în Uniunea Sovietică, pretinzând că fusese răpit de CIA. Cu șapte ani mai târziu, CIA descoperea existența lui Aldrich Ames, agent CIA, reîntors după anul 1983, care dezvăluise sovieticilor numele tuturor celor ce au trădat KGB-ul sau GRU lucrând pentru CIA.

– Vitali Iurcenko a fost în mod expres trimis de către KGB în Statele Unite pentru a convinge oamenii din CIA că nu existau în rândurile lor și alte canale de scurgere de informații în afara celor denunțate de el. Îl protejase astfel pe Aldrich Ames care a putut, în acest fel, să trădeze în continuare netulburat de nimeni. Aceste amintiri nu aveau darul să înveselească atmosfera.

Franck Capistrano era indignat în timp ce sufla fumul țigării.

– Noi nu suntem naivi, spuse el. După întâlnirea ce a avut loc la Teatrul Balșoi, Leslie Whalen a depus un mesaj în „dead drop" lângă podul Lujnețki, confirmând interesul său și întrebându-l pe generalul Poliakov de ce dorește să treacă în cealaltă tabără. De asemenea, i-a cerut anumite precizări în legătură cu cariera sa. Acest „dialog" a durat mai multe săptămâni. Iată un mic rezumat al lui: Poliakov a explicat că primise postul de conducere al „Camerei roșii" în anul 1981, după ce făcuse carieră în cadrul Departamentului al XV-lea. El avea sarcina să arhiveze toate sursele KGB-ului, adică oamenii recrutați de către „Groupe North", precum și toate detaliile celor mai secrete operațiuni îndreptate împotriva Statelor Unite.

– Ce știți despre „Groupe North"?

– Este o unitate de elită a KGB-ului, specializată în recrutarea americanilor și a canadienilor. Noi cunoaștem existența sa. Această unitate își continuă activitatea și în sânul SVR-ului. În mesajele sale, Poliakov a explicat și motivele pentru care a luat această hotărâre. El fusese întotdeauna

protejatul lui Evgheni Primakov, fostul șef al SVR-ului, și credea că își va termina cariera peste doi ani în postul acesta. Dar noul șef al SVR-ului, generalul Trubnikov, l-a înștiințat că are de gând să-l scoată la pensie la sfârșitul acestui an.

– Și acesta este un motiv suficient pentru a trăda? se miră Malko.

Franck Capistrano îi aruncă o privire ironică.

– În prezent, Poliakov duce o viață foarte îmbelșugată. Locuiește într-un apartament din centrul Moscovei, are o mașină Dacia și un Mercedes și posibilitatea să deconteze orice cheltuială, oricât de mare ar fi. Scos însă la pensie, va avea parte de foarte puține privilegii. Dar cred că mai există și un alt motiv pentru care vrea să-și părăsească țara, motiv nemenționat în cererea sa. El știe prea multe lucruri și se teme că va fi lichidat în mod discret. Un accident banal de mașină sau o gripă păcătoasă prost îngrijită...

– Încă se mai utilizează metodele astea?

– Bineînțeles.

– Așadar, el vrea să trăiască în Statele Unite?

– Desigur. A precizat chiar și anumite opțiuni: în Oregon, în Wyoming sau în nordul Californiei.

– Nu s-a discutat și problema banilor? se miră Malko.

– Cum să nu. El estimează că informațiile sale ar valora zece milioane de dolari.

Iată un comunist care asimilează perfect universul capitalist. Pentru un rus care nu a ieșit niciodată din țara lui, generalul Poliakov părea a fi un „mutant" bine adaptat... Malko aruncă o privire discretă ceasului său Breitling *Chronomat*. Era ora zece și cinci minute. Franck Capistrano urma să se urce curând în avionul său. Cu siguranță că toată istoria asta era destul de pasionantă, dar el tot nu înțelegea de ce trebuise să se scoale așa devreme.

– Deci totul este perfect, făcu el. I-ați cerut desigur și anumite dovezi ale bunei sale credințe, nu?

– Bineînțeles. Și le-am obținut. Prima dovadă ar fi dezvăluirea unei „penetrații" tehnice: mașina de scris a secretarei șefului Centralei CIA din Moscova conținea, ascuns

între piesele din interiorul ei, un microemiţător care transmitea pe o frecvenţă apropiată de frecvenţa televiziunii ruseşti. Toate textele bătute, erau transmise în mod automat SVR-ului...

– Cum au putut face asta, întrebă Malko sufocându-se.

– Această maşină a fost trimisă de la Departamentului de Stat ambasadei noastre de la Helsinki, explică Franck Capistrano. Dintr-o obscură raţiune administrativă, ea a fost transferată apoi la Moscova. La Helsinki fusese folosită într-un departament obişnuit. Ruşii au reuşit să o intercepteze în timpul călătoriei şi au plasat microemiţătorul în interiorul ei...

– Isteaţă treabă, recunoscu Malko. Mai aveţi şi altă probă?

Faţa americanului se întunecă.

– Încă un trădător! „Prietenul" nostru, Evgheni Trofimovici Poliakov, a revelat faptul că şeful Centralei noastre din Singapore a fost recrutat de către SVR în anul 1994. Un tip care lucra pentru CIA de şaisprezece ani! Harold Nicholson, care a fost în post la Manilla, la Bucureşti, la Bangkok, la Tokio... considerat de securitate ca fiind un element sigur.

– Dar sunteţi convins că a trădat?

– Din nefericire, da. Poliakov ne-a dat coordonatele unui virament de douăzeci şi cinci de mii de dolari făcut pe numele acestuia, într-un cont secret din Bahamas... FBI-ul l-a supravegheat şi l-a prins în timp ce fotocopia anumite documente...

– A fost arestat?

– Nu, încă nu. A fost mutat la secţia antiteroristă... Se aşteaptă deznodământul afacerii Poliakov. Între timp, este pus sub urmărirea FBI-ului zi şi noapte.

Treaba asta mirosea a închisoare... Secţia antiteroristă a CIA devenise lada de gunoi a centralei. Aici erau transferate elementele bănuite de trădare sau de imprudenţă, alcoolicii şi incapabilii...

– Deci sunteţi siguri de buna-credinţă a generalului Poliakov? întrebă Malko.

Franck Capistrano îi aruncă o privire neagră.

– Ştiţi prea bine că, în acest domeniu, nu poţi fi niciodată absolut sigur. Tocmai de aceea, în ciuda probelor furnizate de

Poliakov, nu s-a întreprins încă nimic pentru exfiltrarea sa. În plus, acest lucru este şi mai delicat, din cauză că este „protejat" zi şi noapte de oamenii SVR-ului.

În acel moment, fură întrerupţi de difuzoarele care anunţau plecarea la New York a avionului Concorde aparţinând companiei Air France. Erau presaţi de timp.

– Şi cu ce vă pot ajuta eu? întrebă Malko. Totul mi se pare sub control.

Americanul spuse grăbit:

– Aşteptaţi şi urmarea. Simţind probabil reticenţa noastră, Poliakov a scos pe masă cartea cea mai mare. Ne-a spus că ne poate pune la dispoziţie un dosar ultrasecret privitor la preşedintele Statelor Unite. Se numeşte dosarul „Venona" şi este atât de exploziv, încât poate să-l scoată pe acesta din cursa electorală. Asta se întâmpla la sfârşitul lunii octombrie.

– Ei drăcie! făcu Malko.

– Atunci i s-au cerut precizări, continuă Franck Capistrano, şi el le-a dat. Este vorba de o afacere de finanţare electorală a alegerilor lui Bill Clinton.

– Aţi vorbit cu el? întrebă Malko cu o voce gâtuită de emoţie.

Franck Capistrano închise cu un zgomot sec capacul brichetei Zippo „White House".

– Nu am avut de ales. John Deutch mi-a transmis un rezumat al afacerii Poliakov, incluzând toate etapele. Iar eu l-am prezentat într-o reuniune a NSC-ului[1]. Bill Clinton a izbucnit în râs, spunând că este desigur vorba de o manipulare.

– Şi ce aţi făcut dumneavoastră?

Americanul aşteptă să se încheie cel de al doilea apel pentru urcarea în avion, apoi spuse cu răceală:

– Am retras dosarul de la CIA, având ca motiv oficial, posibilele canale de scurgere a informaţiilor. Toată afacerea este în mâinile mele. În acest stadiu, există doar trei persoane care cunosc numele generalului Poliakov: Leslie Whalen, David Cohen, şeful Diviziei Operaţiuni, şi John Deutch. Leslie

1. National Security Council (n.a.)

Whalen, în rapoartele sale, îl numea pe Poliakov „Cartoful" din cauza aerului de fermier al acestuia. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu îi cunoaşte adevăratul nume. Acum cincisprezece zile, Leslie Whalen mi-a transmis ultimul mesaj al „Cartofului". Acesta propunea o întâlnire pentru a ne pune în mână dosarul „Venona", cu scopul de a ne convinge să-l scoatem din Rusia.

– Întâlnirea era la Moscova?

– Da. În staţia de metrou *Biblioteka Lenina*. I-am spus lui Leslie să confirme întâlnirea folosind acel „dead drop" şi apoi să înceteze orice activitate. I-am spus că mă ocup eu de afacere.

Malko privea pasagerii care urcau în avion. Acum nu mai rămăsese nici unul. O stewardesă căuta cu privirea pe singurul care mai lipsea.

– Spuneţi-mi repede urmarea, îl sfătui el pe Capistrano.

Americanul se ridicase.

– L-am ales pe Lee Brookner, un vechi agent al CIA, în care aveam toată încrederea, ca să se ducă la întâlnire. El a ieşit la pensie cu şase luni în urmă, dar a acceptat să mă ajute. Am informat NSC-ul, iar Lee a luat avionul spre Moscova. Asta a fost acum patru zile.

– Şi a venit cu dosarul „Venona"?

– Cel adus a fost el. Într-un sicriu de plumb. Cadavrul lui a fost găsit pe peronul staţiei *Biblioteka Lenina*, cu trei gloanţe în piept şi fără nici un dosar în buzunar. Ambasada noastră a fost anunţată de miliţie. Brookner a putut fi identificat datorită paşaportului. Se pare că nu au existat martori. Oamenii din FSB[1] consideră că este vorba de o reglare de conturi. Nu ar fi primul om de afaceri care o sfârşeşte în acest mod la Moscova. Acolo, să ucizi te costă mai ieftin decât să trimiţi portăreii...

– Cine l-a ucis, după părerea dumneavoastră?

Stewardesa de la Air France înainta surâzând.

– Domnule, trebuie neapărat să vă îmbarcaţi. Sunteţi ultimul.

---

1. Fostul KGB intern, echivalent al DST (n.a.)

– Habar n-am, făcu posomorât Franck Capistrano. Poate ruşii. Deşi este puţin probabil. Dacă aceştia ar fi „penetrat" operaţiunea, cel atacat ar fi fost Poliakov. Ruşii nu sunt nişte nebuni sângeroşi, dar nu poţi fi sigur de nimic. Poate că a existat vreo scurgere de informaţii.

Stewardesa începu să se agite.

Malko şi Franck Capistrano au schimbat o privire lungă. Se gândeau la acelaşi lucru. Nu cumva cineva sosit din Statele Unite îl lichidase pe Lee Brookner pentru a-l împiedica să transmită documentele compromiţătoare? Afacerile Watergate şi Irangate au arătat cu prisosinţă că oamenii din vârful ierarhiei americane nu sunt întotdeauna curaţi ca lacrima. Dar să ajungă până la asasinarea trimisului special al Casei Albe...

– Şi nu se ştie dacă generalul Poliakov a venit la întâlnire?

– Pentru moment, nu. Dar sper să aflu în curând.

– Cum?

– În plan, era prevăzută şi o a doua întâlnire, la o săptămână după prima, de astă dată, în staţia *Smolenskaia*. La ora unsprezece dimineaţa. Semnul de recunoaştere, un buchet de garoafe şi ziarul *Herald Tribune* în mână. Asta va fi peste trei zile, deci aveţi timpul necesar ca să obţineţi viza de la Viena. Vorbiţi rusa, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Malko.

Franck Capistrano urcă pe pasarelă urmat de stewardesă.

Înainte de a dispărea, cu glasul sonor, îi ură lui Malko *good luck*!

Acesta îl privi cum se urcă în nava supersonică. Acest *good luck* îi amintea în mod supărător de urarea ofiţerului sârb postat la intrarea în zona interzisă care înconjura Sarajevo cu patru ani în urmă, când trimitea oamenii la o moarte aproape sigură.

Capitolul III

Evgheni Trofimovici Poliakov părăsi vechiul său fotoliu pivotant de stejar, lustruit din cauza uzurii, pentru a se instala lângă orga electronică ce ocupa unul dintre pereții biroului său. Cu ajutorul câtorva noțiuni de solfegiu, el învățase singur să cânte. Orga, importată din Statele Unite, era un cadou primit de Poliakov cu ocazia primirii stelelor de general.

Degetele începură să alerge pe claviatură, iar muzica ce umplu biroul vast îl făcu pe general să își uite pentru moment grijile. Un semnalizator roșu interzicea accesul în sanctuarul său. Numai generalul Viaceslav Ivanovici Trubnikov, noul șef al SVR-ului, putea să-l deranjeze.

În timp ce cânta, Evgheni Poliakov își lăsă privirea să rătăcească dincolo de peretele de sticlă, peste brazii înzăpeziți ai pădurii din Iasnovo. Biroul său se afla la etajul al șaptelea al unui edificiu din aluminiu și sticlă ce găzduia de cincisprezece ani Primul Directorat al KGB-ului, transformat ulterior în SVR. Aflat la sud de a doua centură a Moscovei, tot complexul era protejat de un sistem electrificat de apărare, echipat cu camere video și păzit de o unitate de securitate a fostului KGB, ai cărei membri aveau uniforme kaki cu dungi albastre. În fiecare dimineață, când intra în marele hol de marmură al clădirii numărul unu, Evgheni Poliakov trebuia să arate cartonașul învelit în plastic, de culoare galben deschis, având fotografia sa și codul magnetic care îi permitea accesul în ascensor și apoi în biroul său.

După ce cântă câteva minute, abandonă orga și se duse la micul bar aranjat într-o nișă din colțul sudic al încăperii. Își umplu un pahar mare cu *kompota* și își contemplă sanctuarul, asaltat de sentimente contradictorii. Aici își petrecuse cei mai frumoși ani din viață. Timp de aproape douăzeci de ani, el reușise să-l aranjeze după dorința și gustul său și nu simțise niciodată că se află în Rusia... Pereții erau acoperiți de lambriuri din mahon închis la culoare, iar lumina indirectă era disimulată în colțuri. Peste tot erau agățate tablouri suprarealiste pictate de mari artiști, aflate în dezacord total cu mulțimea de bibelouri și drăcovenii ieftine, toate americane, care sufocau încăperea. Pe lângă orga electronică, se găseau radiouri, televizoare portabile, machete și un uriaș joc video interactiv, venit direct de la Chicago... Pe un perete întreg, se afla o vitrină cu o colecție de brichete Zippo. Unele dintre ele fuseseră găsite la soldații americani uciși în Vietnam, altele veneau din Statele Unite, ca de exemplu, ultima, care era o replică a unui model din 1937 și era făcută pentru a șaizeci și cincea aniversare a firmei producătoare. Ultima sa achiziție era un jukebox Wurlitzer pe care îl garnisise cu discuri rusești. Până și aparatura pentru aer condiționat era de fabricație americană...

Fără să fi pus niciodată piciorul acolo, Evgheni Poliakov era fascinat de America și de tehnica de avangardă a acesteia. Cu regularitate, el cerea agenților SVR ca să-i aducă un *gadget* descoperit în revistele americane.

Interfonul său emise un semnal și o voce anunță:

– M-am întors, *tavarișci* general.

Era vocea Fedorei Kulak, persoana responsabilă cu paza sa, instalată într-un mic birou lipit de al său.

Ea filtra comunicațiile telefonice, asigura logistica zilnică a generalului Poliakov, comanda gărzile sale de corp și, mai ales, împărțea cu el patul.

Într-o zi a anului 1981, în viața lui Evgheni Poliakov se produsese o cotitură. Văduv de doisprezece ani, nu se gândise niciodată să se recăsătorească. Își potolea impulsurile sexuale cu cele mai frumoase „puicuțe" ale KGB-ului, puse la dispoziția sa de Departamentul K.

Locotenentul însărcinat cu securitatea sa fiind chemat să ocupe altă funcție, i-a fost propusă o femeie ofițer, având tot gradul de locotenent. Fedora Dimitrova Kulak avea un trecut impecabil. Născută în Vorkuta, ea avea un tată care conducea serviciul de supraveghere a gulagului. Absolvise o școală de ofițeri și, din punct de vedere ideologic, nu avea nici o pată. Evgheni Poliakov își va aminti întotdeauna de prima lor întâlnire. Auzise o bătaie în ușă și el strigase să intre.

În locul cumetrei asexuate la care se așteptase, văzu intrând o blondă somptuoasă, cu ochii de cobalt, cu fața energică, dar plină de senzualitate, înaltă de un metru optzeci. Taiorul uniformei kaki nu reușea să ascundă un bust orgolios, iar fusta scurtă descoperea niște picioare admirabile.

Cu o ținută de regină, cu privirea sigură, autoritară și feminină în același timp, ea îi spusese cu o voce clară:

– Sunt locotenent Fedora Dimitrova Kulak. *Slușaius, tavarișci* colonel.

Descumpănit, Poliakov o examinase în tăcere câteva clipe lungi. Niciodată nu se așteptase la o creatură asemănătoare. Părea a fi o „puicuță" de înaltă clasă. În același timp, dacă o trimiseseră la el ca să ocupe postul rămas liber, însemna că era fără cusur atât din punct de vedere ideologic, cât și profesional. El se ridică în mod automat și înconjură biroul pentru a se îndrepta către ea. Atunci văzu că este cu un cap mai înaltă...

Asta nu era posibil, se simțea complet ridicol ! În momentul în care el deschise gura pentru a o concedia, Fedora Kulak respiră adânc. Evgheni Poliakov avu impresia că vesta ei va exploda sub presiunea sânilor mari. Privirea îi coborî, mângâindu-i pântecele plat și coapsele lungi, poposind mai mult în centrul corpului ei, înainte de a urca iar la chipul fetei.

Privirile amândurora rămaseră un timp nedezlipite. Evgheni Poliakov încerca o dorință irezistibilă pentru această femelă superbă, impuls pe care nu îl mai simțise de foarte multă vreme. Însă, incapabil să ia inițiativa, era paralizat. Totul fusese prea neașteptat, prea violent.

Fedora reacționă prima. Făcând un pas înainte, se apropie de el, mai-mai să-l atingă, simțind cum o învăluie cu o dorință bestială. Atunci, se hotărî să joace totul pe o singură carte.

Concurând pentru acest post, ea nu avusese decât un singur scop: să fugă din Siberia pentru a veni să trăiască la Moscova, să vadă în sfârșit „civilizația". Nu mai putea să suporte Marele Nord cu așezările lui pierdute într-o izolare aproape totală și cu iernile lui interminabile. Ea primise o educație militară și ideologică care o transformase într-un animal comunist tipic.

Fără nici o fărâmă de morală, ghidându-se după câteva reguli simple pentru a parveni: să mintă, să fie slugarnică față de superiori, să se prefacă neîncetat și să fie de un cinism absolut. Un stagiu de trei luni la Spetnaț[1] reușise să o transforme într-o piatră. Învățase că regula numărul unu era să supraviețuiască. Chiar dacă pentru aceasta, ar fi fost necesar să-și devoreze camarazii răniți și decedați.

Ea mai știa că acum soarta ei se afla în mâinile generalului Poliakov.

Iar ceea ce întrezărea ea în privirile viitorului ei șef deschidea orizonturi nesperate. Nu era numai șansa de a rămâne la Moscova, ci și de a duce o viață de vis, căci mai marii KGB-ului trăiau ca niște nababi, datorită nenumăratelor avantaje.

Privindu-l pe Evgheni Poliakov drept în ochi, ea spuse cu o voce extrem de dulce, care contrasta cu aura sa marțială:

– *Pajolsk, tavarișci* colonel. [2]

Fără să-i lase timp să răspundă, ea se lăsă în genunchi în fața lui, atacând imediat fermoarul pantalonului său și având grijă ca sânii să atingă picioarele viitorului ei șef. Acum era momentul crucial. Dacă o respingea, trebuia să se întoarcă în Siberia, și asta pentru mult timp...

Cu inima bătând nebunește, Fedora nu se simți în

1. Forțele speciale (n.a.)
2. Vă rog, tovarășe colonel.

siguranță decât în momentul în care membrul colonelului Poliakov era înfipt în gura ei până la rădăcină. Numai atunci, avu curajul să-și ridice ochii la el. Dar acesta își închisese ochii pentru a profita și mai bine de mângâierile ei. Fedora folosi acest prilej ca să îl dezbrace. Cu pantalonul și slipul lăsate în jos și cu picioarele tremurând, Evgheni Poliakov savurase cea mai extraordinară felație din toată viața lui. Avusese de-a face cu târfele neșlefuite trimise în serviciul său, care se achitau de sarcină în silă, împotriva voinței lor. Nimic în genul Fedorei Kulak. Ea prelungise supliciul voluptuos până la limitele sale extreme. Când colonelul Poliakov se descărcă cu un strigăt sălbatic, înregistrat cu conștiinciozitate de toate microfoanele ascunse în pereți, acesta avu impresia că femeia îi aspiră măduva spinării...

Ea își întoarse privirea cu un gest pudic în timp ce el își aranja hainele, și, după câteva clipe de tăcere, spuse:

– *K vașim uslugam!*[1] *tavarișci* colonel.

Apoi, ea salută, făcu stânga-mprejur și închise ușa în urmă cu mare grijă.

A doua zi de dimineață, ea află că fusese admisă în postul pentru care candidase. Totul se petrecuse atât de repede. În numai patruzeci și opt de ore, el îi pusese la dispoziție o garsonieră la hotelul *Ukrainia*, un cont curent pentru a-și cumpăra îmbrăcăminte civilă și o pusese la curent cu sarcinile de serviciu. Din cele câteva remarci făcute de maiorul care o luase în primire, înțelesese că interludiul ei voluptuos fusese luat în considerație și că aceasta nu deranja pe nimeni. Fedora Kulak era considerată o comunistă responsabilă, capabilă să-și denunțe amantul în cazul unei conduite necorespunzătoare.

Anii trecuseră și Fedora devenise unica metresă a lui Evgheni Poliakov care nu reușea să se sature de farmecele și de competența ei sexuală. Cu ea, putea să-și transforme în realitate toate fanteziile, să se scufunde în crupa ei fantastică precum sodomiții biblici de altădată, să o ducă în week-end-uri

1. *La ordinele dumneavoastră! (n.a.)*

la Marea Neagră, unde rămâneau în pat câte trei zile, explorând toate tainele Kama-sutrei. Evgheni Poliakov se obișnuise și cu diferența lor de înălțime, fiind foarte mândru de magnifica lui tovarășă. Fedora nu se îmbrăca prea des cu uniforma, preferând să poarte veșminte din ce în ce mai luxoase. Pe hârtie, Poliakov avea o soldă modestă, însă, în realitate, el dispunea de fonduri aproape nelimitate, datorită fondurilor negre ale KGB-ului. În plus, mai avea o superbă Dacia, un Zil care fusese schimbat cu un Mercedes și un apartament superb în plin centru al Moscovei. În fiecare săptămână, el primea „bonuri" pentru magazinele speciale rezervate KGB-ului, unde cele mai rare mărfuri erau vândute aproape pe nimic.

Fedora Kulak fusese suficient de inteligentă pentru a nu deveni acaparatoare. Singura ei grijă părea fericirea lui Evgheni Poliakov. Din punct de vedere sexual, era disponibilă în orice clipă, îi gătea și nu îi vorbea niciodată de munca lor. Deși își păstrase micuța garsonieră în hotelul *Ukrainia*, ea își petrecea mai tot timpul împreună cu amantul ei. Bineînțeles că superiorii ei nu au încercat niciodată să o mute din post. De la locotenent, ea fusese înaintată căpitan, apoi maior o dată cu stelele de general ale lui Poliakov.

Încetul cu încetul, între ei se stabilise și o relație de complicitate. Fedora era conștientă de faptul că soarta ei depindea cu totul de soarta amantului ei, iar acesta nu s-ar fi despărțit pentru nimic în lume de această minunată încarnare a sexualității. La recepții, când se uita la partenerele necioplite ale camarazilor săi, avea chef să-și strige în gura mare bucuria și mândria de a fi atât de norocos.

Destinele lor erau atât de indisolubil legate, încât nu mai aveau secrete unul față de celălalt. Cu abilitate, Fedora știa să întrețină viu focul pasiunii generalului. Ea își procura toată lenjeria intimă din Occident. Când Evgheni se distra ridicându-i fusta, putea să vadă pe dedesubt numai ciorapi fini și lengerie excitantă. În cinstea aniversării lui, Fedora își tunsese blănița intimă în formă de inimă. Apoi i se oferise pe colțul biroului. El

fetișiza nailonul și simplul contact cu ciorapii ei îi producea erecția. Probabil că avusese primele relații sexuale cu vreo prietenă a mamei sale care purta așa ceva...

Telefonul roșu de pe birou sună. Era linia directă care îl lega de noul director al SVR-ului, generalul Trubnikov.

– Evgheni Trofimovici, puteți să veniți cu dosarul 334? întrebă șeful SVR-ului.

– Imediat, *tavarișci* general, răspunse Poliakov.

Cu toate că Trubnikov hotărâse disponibilizarea sa la sfârșitul anului, manifesta încă față de acesta o supunere respectuoasă și totală. Era inutil să-și facă iluzii: el era omul lui Primakov, fostul șef, iar succesorul acestuia dorea un om de-al său în acest post de încredere.

El se ridică și deschise ușa biroului Fedorei Kulak. Aceasta era ocupată cu planificarea gărzilor, dar se întrerupse, adresându-i un surâs strălucitor.

– Te mai doare capul?

Evgheni era victima unor migrene din ce în ce mai cumplite pe care nimeni nu reușise să le vindece. El spera în sinea sa, ca medicamentele din Occident să le vină de hac.

– Este de ajuns să te privesc, ca să mă simt mai bine, spuse el zâmbind. Mă duc până la Trubnikov și, pe urmă, mergem.

El reuși cu greutate să-și ia ochii de la tânăra femeie. Cu sânii în formă de obuz, strânși de bluza galbenă, cu fusta neagră mulată pe coapse, cu ciorapii negri și cu cizmele ei fine, atrăgea bărbații, așa cum mierea atrage muștele. Era irezistibilă.

El se îndreptă către cealaltă extremitate a biroului său. O ușă circulară de oțel era încastrată în zidul gros de cărămidă, căptușit cu plăci de oțel. Ușa avea un diametru de un metru cincizeci și era zăvorâtă cu patru ivăre ce pătrundeau adânc în zidul fortificat. În centrul ei, se afla un tablou de acces digital. Generalul Poliakov introduse o cartelă magnetică pe care o avea în permanență asupra sa și, imediat, se aprinse un

beculeț verde, urmat de unul roșu. El formă codul de zece cifre care se schimba săptămânal, iar cel de al doilea beculeț deveni verde. Nu mai rămânea decât să răsucească volantul central, care deschidea zăvoarele și ușa acționată de un dispozitiv hidraulic. Având o greutate de câteva sute de kilograme, aceasta nu se putea deschide în alt mod.

Generalul Poliakov trecu pragul aplecându-se și pătrunse înăuntru. Era o adevărată fortăreață, care nu avea altă deschizătură în afară de aceasta, căptușită cu plăci groase de metal și prevăzută cu un sofisticat sistem de alarmă ce se declanșa la simpla vibrație a aerului. Era locul cel mai bine protejat din tot complexul SVR-ului. Iar codul său de acces se afla numai la Poliakov și la șeful său.

La etajul al treilea existau multe camere rezervate departamentului arhivelor, dar în dosarele de acolo, numele *adevărate* ale agenților erau înlocuite cu numele de cod.

Evgheni Poliakov apăsă pe butonul de închidere și se îndreptă spre clasorul cu numărul trei. În interiorul acestei camere, nimic nu era încuiat cu cheia, deoarece încăperea însăși era un adevărat seif care proteja identitățile nenumăraților informatori ai KGB-ului, transformat acum în SVR.

Generalul deschise un sertar metalic lung și alese dosarul cerut. După atâția ani de muncă, ajunsese să le cunoască locul pe dinafară. De multă vreme, el începuse să-și exerseze memoria ca să se distreze și ar fi fost acum în stare să retranscrie cuvânt cu cuvânt, toate secretele „Camerei roșii".

Timp de mai multe decenii, aceste arhive secrete fuseseră toată viața lui. El scoase dosarul, închise clasorul, apăsă butonul de deschidere a ușii blindate și intră în biroul său, nu înainte de a încuia la loc ușa blindată și de a șterge din memorie combinația de cod. Știa că în ziua în care va înmâna superiorului său cartela magnetică, întregul său univers se va prăbuși, iar el se va afla în pericol de moarte chiar din clipa în care va părăsi acest post. Din punct de vedere oficial, totul era

perfect. Generalul Trubnikov, noul său director, îl asigurase că va primi în continuare o importantă gratificație în dolari proveniți din fondurile secrete ale SVR-ului, că își va putea păstra apartamentul cu vedere către Kremlin precum și automobilele Dacia și Mercedes. Și multe alte avantaje, cum ar fi locuri la teatru, rezervări la hoteluri și accesul în cluburile cele mai exclusive. Iar Fedora Kulak urma să rămână alături de el.

Evgheni Poliakov mulțumise călduros bărbatului care îl dădea afară, pentru a nu stârni bănuielile acestuia. În ciuda tuturor acestor promisiuni, el nu avea nici o speranță. Știa că în Rusia erai uitat de îndată ce nu mai erai util. Urma o pensie plătită în ruble precum și imposibilitatea de a se deplasa vreodată în străinătate. De altfel nici nu avea un pașaport, fiindu-i interzis să părăsească teritoriul Rusiei. Dar mai presus de orice, el risca să nu profite prea mult de pensia sa. Știa prea multe, iar memoria sa nu putea fi ștearsă așa cum faci cu un computer... Într-o zi, se va întâmpla un stupid accident de circulație sau un doctor va greși un medicament...

În sânul SVR-ului, exista un serviciu specializat în acest tip de măsuri discrete și definitive. Nimeni nu ar fi aflat niciodată nimic, iar Fedora risca să aibă și ea aceeași soartă.

Cu amărăciune în suflet, își spusese că este o nedreptate și, imediat, începuse să pună la cale un plan ca să scape de acest destin.

* * *

Când reveni în biroul său, Fedora își pusese deja haina de samur care îi ajungea până la glezne – ce era un cadou de la amantul ei la împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Cu o șapcă asortată, ea avea aerul unei regine. Se urcară în lift, după activarea sistemului de securitate.

În hol, se opriră la standul de ziare de lângă cafenea, pentru a cumpăra *Herald Tribune,* trecând apoi prin fața statuii lui Derjinski, amplasată în mijlocul holului de marmură și ornată în permanență cu flori.

* * *

Mercedesul 260 înainta în viteză pe Vernaskogo Prospekt, având în față o mașină Volvo în care se găseau patru oameni din SVR echipați cu stații de radio pentru a putea deschide cale liberă generalului Poliakov. Era un ultim privilegiu obținut după 1989. Înainte, mașina acestuia rula cu o sută douăzeci pe oră în mijlocul șoselei, pe banda rezervată persoanelor oficiale.

Evgheni și Fedora stăteau tăcuți pe fotoliile din spate. Le trebuiau aproape patruzeci și cinci de minute ca să ajungă de la Iasnovo până în strada Sadovinskaia, în plin centru al Moscovei, între râul Moscova și canalul Vodovodnîi, într-unul dintre cartierele cele mai râvnite ale capitalei. Pe această stradă liniștită, fuseseră restaurate, modernizate și echipate cu confort de tip occidental mai multe imobile. Acestea erau rezervate demnitarilor Rusiei. Evgheni Poliakov ocupa imobilul de la numărul 24, aflat în apropiere de Institutul de tehnologie, care avea la etajul al treilea un apartament imens, de mai mult de două sute de metri pătrați, decorat cu lambriuri, covoare din Caucaz, mobilă veche și tablouri pictate de maeștri. Acesta se afla la doi pași de hotelul *Kempinski.*

Mercedesul încetini. Sosiseră. Șoferul din SVR opri mașina lângă intrare și deschise portierele.

– Noi mai facem o mică plimbare pe jos, făcu Evgheni Poliakov luând-o de braț pe Fedora.

Se îndreptară spre cheiul Sofiskaia de unde se puteau zări zidurile Kremlinului. Era plimbarea lor obișnuită, indiferent de starea vremii.

Doi agenți din garda de corp a generalului îi urmau la o distanță respectuoasă. Înarmați și echipați cu emițătoare radio, ei asigurau în mod oficial securitatea generalului. În realitate, aveau ordin să-l supravegheze neîntrerupt. Nu pentru că ar fi fost cumva bănuit, dar acesta era sistemul... Un om care este depozitarul unor asemenea secrete nu putea fi lăsat de capul lui. Totuși, agenții se aflau destul de departe și nu puteau auzi discuția dintre cei doi. Aceștia se sprijiniră cu coatele pe

parapetul de piatră care domina Moscova înghețată. În sfârșit, erau singuri!

Nicăieri, în clădirea SVR-ului sau în apartament, nu puteau vorbi. Evgheni Poliakov știa că toate camerele erau înțesate de microfoane prevăzute cu baterii ce durau cel puțin doi ani, iar toate convorbirile erau înregistrate.

– Ai putut să afli ceva nou? întrebă Fedora cu neliniște în glas.

În ziua ce a urmat asasinării trimisului special al CIA, ea citise în ziare anunțul care avu asupra lor un efect de șoc.

Chiar din momentul în care îi încolțise în minte ideea de a fugi în Vest, Poliakov o inclusese și pe Fedora în proiectul său. În primul rând, pentru că nu voia să se despartă de ea, în al doilea rând, pentru că avea nevoie de ea. El nu putea să se deplaseze și Fedora era veriga de legătură între americani și el prin intermediul ascunzătorilor „dead drops".

– Încă nu am aflat nimic, răspunse el.

I-ar fi fost imposibil să întreprindă o anchetă asupra acestei morți fără să trezească suspiciuni. Cu toate acestea, primise vizita unui ofițer din Departamentul K – contraspionajul – care îi cerea date în legătură cu Lee Brookner. Rușii îl identificaseră ca fiind un vechi agent din CIA, fără vreo legătură specială cu Rusia. Evgheni Poliakov nu putu găsi nimic în plus, dar era convins că asasinul venea din exterior. Dacă ar fi fost amestecat FSB-ul în treaba asta, Fedora ar fi fost arestată pe loc. Și, oricum, aceștia nu l-ar fi lichidat pe american.

– Nu sunt implicați ai noștri, nu-i așa?

– Nu, spuse el, sunt absolut sigur, dar asta sporește pericolul.

Ea încruntă sprâncenele.

– De ce?

– Cred că am făcut o greșeală pomenind de dosarul „Venona", admise el. În el sunt incriminate persoane care nu doresc ca eu să ajung în America. Sunt convins că omul cu care te-ai întâlnit a fost asasinat pentru ca dosarul dat de tine să fie recuperat. Nu există o altă explicație.

– Și ce se poate face atunci ? Noi avem nevoie de americani pentru ca să plecăm de aici.

Evgheni Poliakov rămase tăcut câteva secunde, privind la un vaporaș care naviga pe râul Moscova.

– Trebuie să ne descurcăm pentru a putea pleca cât mai repede. Orice întârziere poate fi fatală. Acum, au loc multe întâlniri între Est și Vest. Dacă se pronunță numele meu, chiar și fără dovezi, nu vom mai putea face nimic.

– Totuși, agenții CIA de la noi ar da orice ca tu să te duci acolo.

– Ei, da, recunoscu rusul, dar mai sunt și alții cărora nu le convine acest lucru. Eu contam pe americani ca să putem fugi. Însă acum va trebui să ne descurcăm singuri. Am deja un plan, dar mai am nevoie de un singur lucru de la americani. Mâine, te duci la întâlnirea din stația Smolenskaia. Sper că va veni cineva. Să fii prudentă.

– Nu-ți fie frică, spuse ea. Sunt avertizată deja.

Fedora era campioană la tir și avea un Makarov cu care se antrena în mod regulat.

– Iată ce le vei cere... explică Evgheni Poliakov pe drumul către apartament.

În spatele lor, stelele roșii luminoase străluceau în vârful turnurilor Kremlinului și, pentru prima dată în viața ei, Fedora le găsi amenințătoare.

* * *

Malko părăsi hotelul *Metropol* și, ignorând taxiurile, se îndreptă către Teatrul Balșoi. El sosise în ajun de la Viena, cu o viză de afaceri eliberată fără probleme de Consulatul Rusiei din Austria.

Coborî în stația de metrou aflată în fața Teatrului Balșoi, unde erau o mulțime de vânzători de bilete la negru. Imediat, fusese înconjurat de aceștia, așa că achiziționă două bilete cu două sute de mii de ruble. Astfel a putut să se asigure că nu este urmărit. Apoi, intră la metrou. Stația *Teatralnaia* se afla la

încrucișarea a două linii: Zamoțvorețkaia și Arbatsko-Pokrovskaia care deservea *Smolenskaia*. Așteptă mai întâi pe peronul celei dintâi, apoi traversă peronul și pătrunse în interminabilul culoar plin de vânzători ambulanți, ce ducea spre cealaltă linie. Ceea ce vedea aici era departe de luxul anumitor stații de metrou moscovite, împovărate de marmură, adevărate catedrale ale comunismului, ca Maiakovskaia sau Komsomolskaia. Cea mai mare parte a stațiilor erau murdare, prost iluminate și neîngrijite. El așteptă până în ultimul minut până să se urce în vagon. Apoi, lăsă să treacă de *Smolenskaia*, pentru a coborî în stația Kiev ca să ia metroul în sens invers.

În cele din urmă, coborî în stația *Smolenskaia* și așteptă să se scurgă puhoiul de lume, prefăcându-se interesat de o hartă lipită pe zid. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Întâlnirea fusese prevăzută peste un sfert de oră. Nu putuse să-și dea seama dacă îl urmărea cineva. Cu nervii întinși la maximum, el privi în jur. Ar fi dat orice să aibă cu el o armă, dar controalele de securitate din aeroporturi erau foarte stricte.

În gară, intră o nouă garnitură de vagoane, scuipând un șuvoi imens de oameni ce se buluceau și se împingeau fără menajamente. Se gândi că în această mulțime ar fi putut fi ucis cu ușurință.

Capitolul IV

Fedora Kulak îi privea pe pasagerii din vagon. Ea luase metroul în stația din Kursk, după ce își lăsase micuța mașină Saab într-o parcare. Adesea obișnuia să circule prin Moscova ca să facă cumpărături pentru ea și pentru amantul ei. Știa că nu este supravegheată. Din când în când, se făceau sondaje, telefonul era sub urmărire, iar apartamentul ei din hotelul *Ukrainia* era garnisit cu microfoane. Toate acestea erau măsuri suficiente. Ca să poată trece neobservată, ea își lăsase acasă blana de samur, mulțumindu-se cu o vestă din piele neagră, cu o șapcă asortată și cu niște pantaloni tot din piele, ajustați pe picior, care dispăreau în cizmele înalte. În eterna sa geantă neagră, atârnată pe umăr, avea de astă dată un mic revolver Makarov de nouă milimetri, cu un cartuș pe țeavă.

În fiecare luni, la ora opt și zece minute, ea se antrena în sala de tir amenajată la subsol, rezervată membrilor KGB la Iasnovo. Arma ei era înregistrată și avea autorizație ca să o poarte asupra ei.

Trenul își încetini viteza. Ea citi numele stației: *Smolenskaia*. Ajunsese. Datorită taliei sale înalte, sporite de înălțimea tocurilor, ea depășea cu un cap pe majoritatea oamenilor din jur. Fedora sări sprintenă din tren. La cei patruzeci de ani ai săi, era în aceeași formă ca la douăzeci, grație exercițiilor de gimnastică. Ea urmă puhoiul de lume fără să se grăbească, examinând călătorii care așteptau pe peron și reperă cu ușurință pe bărbatul cu care avea întâlnire. Era blond, cu capul descoperit, înalt și fin, cu trăsături energice. Avea în mâna stângă un buchet de garoafe și un exemplar din

Herald Tribune se zărea ieșind din buzunarul hainei sale de blană. El, de asemenea, privea cu atenție călătorii. Trecu prin fața lui fără să-l privească, înaintând spre ieșire și angajându-se pe scările rulante. Odată ajunsă sus, ea coborî iar, fără grabă și privind cu atenție în jur. Când ajunse la intrarea pe peron, se opri. Bărbatul cu garoafele se afla tot acolo, iar peronul se umpluse din nou cu lume. Ea examină cu repeziciune călătorii. Toți aveau figuri de ruși. Totuși, Fedora așteptă încă un pic, lăsând să mai treacă o garnitură de vagoane. Apoi, înaintă și se plasă în fața necunoscutului, remarcându-i imediat pupilele de culoarea aurului.

– *Gospodin, vî jdete*, „Cartoful"?

Ea văzu surpriza în ochii cu pupilele de aur care o dezbrăcau și își spuse imediat că acel bărbat iubea femeile.

– Eu așteptam un bărbat, făcu necunoscutul, într-o rusă excelentă.

Fata văzu neîncrederea din ochii lui și se grăbi să adauge:

– Evgheni nu a putut veni. Eu sunt partenera lui.

Văzu atunci cum fața bărbatului se destinde.

– Cu dumneavoastră s-a întâlnit Lee Brookner săptămâna trecută în stația *Biblioteka Lenina*?

– Da.

– Știți ce i s-a întâmplat?

– Da, din ziare. A fost asasinat. Dar eu plecasem deja.

O nouă garnitură de vagoane intră în stație făcând un zgomot infernal. Lumea îi împingea întruna.

– Veniți, zise Malko.

Ea îl urmă până la scările mecanice și ieșiră la suprafață în bulevardul Novinski, la câțiva pași de Piața *Smolenskaia*, dominată de hotelul *Praga*. Chiar la intrarea în strada Arbat, devenită pietonală, se găsea un micuț chioșc unde se serveau sandvișuri și băuturi calde la mesele așezate în aer liber.

Malko se duse să comande două ceaiuri, apoi se instalară la o masă. Cu inima bătând iute, Fedora își deschise vesta de piele, lăsând să se vadă un bust cu sâni grei, strânși într-un

pulover oranj. Ea bău câteva înghițituri din ceaiul fierbinte și întrebă:

– Cine l-a ucis pe american?

– Noi nu știm nimic, recunoscu Malko. Speram să aflu de la dumneavoastră.

– Evgheni Trofimovici crede că sunt implicate persoane de la dumneavoastră, din cauza dosarului pe care i l-am dat, răspunse tânăra.

– Dosarul „Venona"?

– Da.

Urâtă treabă. Franck Capistrano credea același lucru.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Malko. Și ce relație aveți cu generalul Poliakov?

– Numele meu este Fedora Dimitrova Kulak, spuse ea. Sunt maior KGB și soarta mea este legată de cea a lui Evgheni.

Susținându-i privirea, ea adăugă:

– Generalul Poliakov nu poate lua legătura cu dumneavoastră decât prin intermediul meu.

– Bine, zise el. Cred că trecerea dincolo, trebuie organizată în cel mai scurt timp posibil. Probabil, prin Carelia și Finlanda. Britanicii au făcut-o deja. Totuși, asta va cere ceva timp.

– Nu, făcu Fedora cu o voce calmă.

– Nu, ce?

– Nu vrem ca dumneavoastră să organizați fuga noastră. Din două motive. Mai întâi, pentru că asta va lua prea mult timp și, după incidentul de săptămâna trecută, noi suntem grăbiți să plecăm. În al doilea rând, dacă operațiunea dumneavoastră a fost interceptată o dată, există riscul să se întâmple asta și a doua oară.

Ea tăcu, scoase din geantă un pachet de Gauloises blondes din care scoase o țigară și o puse între buze. Malko se grăbi să-i ofere un foc cu ajutorul brichetei sale Zippo din argint masiv, ce avea gravată stema casei sale.

– *Spasiba*, făcu ea cu o voce mai dulce.

Malko se uită în jur. O mulțime de oameni se înghesuiau pe strada Arbat și multe alte cupluri făceau același lucru ca și ei, profitând de temperatura relativ blândă. El își înmuie buzele în ceaiul fierbinte. Nu se așteptase să găsească această femeie sexi cu alură de star în locul unui general KGB. Privirile lor se încrucișară. În ochii albaștri de cobalt, nu se vedea nici o urmă de emoție. Răceala lor contrasta cu senzualitatea gurii cărnoase. Tovarășa generalului Poliakov era o profesionistă.

– Ce veți face în acest caz? întrebă el. Veți renunța la planul făcut?

– Nicidecum, spuse ea imediat. Vrem însă să o facem pe contul nostru. Nu vă cerem decât un singur lucru, ușor pentru dumneavoastră: să ne procurați două pașapoarte rusești în alb. Trebuie să fie autentice. Noi vom completa numele pe care le vom cunoaște numai noi.

Malko o privi stupefiat:

– Dar generalul Poliakov este prea supravegheat. Cum credeți că veți putea trece granița în mod oficial?

– Asta este problema mea, i-o reteză ea cu răceală. Sunteți de acord sau nu?

– Cred că ar fi posibil, admise Malko.

Ea băgă mâna în geantă cu atâta brutalitate, încât el avu impresia că va scoate o armă. Dar nu era decât o poșetă mică și transparentă ce conținea fotografiile pentru acte.

– Acestea sunt pentru pașapoarte.

Malko le luă și le vârî în buzunar.

– În ce mod vă vor parveni? tot prin „dead drop" la podul Lujnețki?

– Nu. Nu știm dacă acel loc nu a fost deja „poluat". Când veți avea pașapoartele, veți da un anunț în *Herald Tribune*, scriind doar atât: „Clara a sosit la Paris și așteaptă vești". La o zi după apariția anunțului, pașapoartele trebuie să se găsească în bazinul cu apă din cabina din stânga a toaletei pentru dame din hotelul *Kempinski*... Bineînțeles, puse într-un plic etanș. Împreună cu zece mii de dolari.

Totul fusese prevăzut. Fără să aștepte vreun răspuns, Fedora Kulak își încheie vesta de piele, acoperindu-și sânii magnifici.

– Nu sunteți american, nu-i așa?

– Nu, făcu el, austriac.

– Rusa dumneavoastră este excelentă.

– Mulțumesc. Am învățat-o în copilărie.

– Ce aveți de gând să faceți acum?

– Mă întorc la Washington și înaintez un raport despre cele petrecute aici.

– Către cine?

– Este vorba despre o persoană care nu vă va trăda. Și care a jurat să vă aducă în Statele Unite. Acum nu suntem decât două persoane în afacerea asta: eu și el.

Fedora Kulak păru ușurată. Se sculă de pe scaun și îi surâse lui Malko. Acesta spuse:

– Cum vom ști noi că ați reușit?

Fedora avu o ezitare.

– Vă vom contacta din nou imediat ce vom fi în afara Rusiei. Unde vă vom putea găsi?

Malko îi întinse o carte de vizită, cu numerele de telefon din Liezen.

– Căutați-mă din partea „Cartofului".

Ea îi întinse mâna.

– *Haraşo. Da svidania.*

El o văzu cum se îndepărtează și pătrunde în clădirea cilindrică și stranie a stației *Smolenskaia*, aflată în fața străzii Arbat. Rămas singur, Malko examină fotografiile. Pozele Fedorei nu o avantajau, accentuând duritatea figurii sale slave. În ceea ce îl privea pe Poliakov, acesta semăna perfect cu un fermier din Middle West. Numele său de cod fusese bine ales. Călătoria lui Malko la Moscova fusese rentabilă. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă degrabă la Washington.

* * *

La Washington era mai frig decât la Moscova! Chiar în cafeneaua hotelului *Willard,* Franck Capistrano stătea cu haina de blană pe el, încălzindu-și mâinile mari pe ceașca de cafea.

– Iată fotografiile, făcu Malko, întinzându-i săculețul transparent.

Special Advisor for National Security le examină atent și îndelung, apoi își ridică privirea:

– Ea este cea pe care ai întâlnit-o?

– Da, dar este mult mai bine în realitate.

Americanul clătină din cap cu un zâmbet pe față.

– Acum înțeleg de ce tovarășul Poliakov o ia cu el.

– Știați ceva despre existența ei?

– Nu. Dar nu știam nimic nici despre el. Văd pentru prima oară o fotografie de-a lui.

– Și dacă avem de-a face cu o manevră de intoxicare? întrebă Malko.

O tăcere apăsătoare se lăsă timp de câteva secunde ce păreau interminabile.

– Nu se poate exclude cu desăvârșire această posibilitate, recunoscu americanul cu vocea sa aspră. Dar eu, personal, nu cred că este. Pe mine mă preocupă altceva.

– Ce?

– Moartea lui Lee Brookner. Nu a fost implicat nici SVR-ul nici FSB-ul. Cine a făcut-o trebuie căutat la noi. Cineva a vrut să pună mâna pe plicul acela. Dar cei care l-au ucis pe Lee Brookner vor face orice ca să-l lichideze și pe Poliakov, dacă acesta părăsește Rusia. Și ne vor lichida și pe noi, dacă aflăm lucruri pe care nu avem voie să le cunoaștem.

Chelnerița se apropie ca să le toarne altă cafea. La această oră, cafeneaua era goală. Malko nici nu mai știa pe ce lume se află, în ciuda melatoninei pe care o luase ca să înlăture efectele decalajului de fus orar. Se simțea foarte ciudat. În ajun, mai era încă la Moscova... Moscova-Paris, apoi în

Concorde Air France și, în cele din urmă, la Washington. Era parcă prea mult...

– Cine oare a pus la cale asasinarea lui Lee Brookner? Cine mai era la curent cu această întâlnire?

– Foarte puțini oameni, mărturisi Capistrano. Numai președintele știa că el va merge pentru contactul de la Moscova. A trebuit ca să-i cer undă verde pentru această acțiune, iar el mi-a dat-o fără nici o reținere.

Malko își reprimă o tresărire.

– Doar nu vreți să spuneți că...

– Nu, dar am făcut și un raport pe care l-am înaintat membrilor NSC. Poate că au fost scurgeri. Sau poate că Brookner a fost imprudent.

– Aveți de gând să-i spuneți președintelui ce s-a întâmplat?

Franck Capistrano scoase un suspin de descurajare.

– Nu pot să-l mint. Știe doar că v-am trimis acolo. Singurul lucru pe care îl ignoră este numele lui Poliakov. Și eu nu sunt obligat să i-l spun.

– Și totuși, o persoană foarte bine informată a pus la cale uciderea lui Brookner.

– Știu, recunoscu Franck Capistrano. Și a avut nevoie de complici la cel mai înalt nivel.

– Ce poate conține dosarul „Venona"?

– Habar n-am. Dar trebuie să fie ceva „*hot*". Poliakov pretinde că l-ar implica pe președinte... Vă amintiți de Irangate, nu? Și atunci au existat ceva cadavre. A existat o scurgere de informații la cel mai înalt nivel. Care a implicat persoane ce erau în afara oricărui dubiu.

Da, mai cursese sânge. La un moment dat, Casa Albă organizase pe la spatele Congresului un trafic clandestin de arme în profitul Iranului – pe atunci, inamic oficial, pus sub embargo – cu scopul de a finanța organizația „Contras" din Nicaragua.

– Ce veți face în legătură cu pașapoartele? întrebă Malko.

Capistrano se posomorî în timp ce se uita la ceas.

– Mai am încă ceva prieteni în TD[1], făcu el. Asta nu constituie o problemă. Au acolo pașapoarte rusești care trebuie doar „împrospătate". Dați-mi patruzeci și opt de ore. OK?

– OK, făcu Malko. Eu aș vrea să pot dormi.

– Sunteți sigur că vreți să duceți pașapoartele la Moscova? Noi nu știm ce se va mai întâmpla în toată povestea asta. Dacă cei care „au sponsorizat" uciderea lui Brookner află că sunteți implicat, puteți fi dumneavoastră următoarea victimă.

– Dar dacă reușesc să vi-l aduc pe Evgheni Trofimovici cu toate secretele sale?

– Ar fi cea mai bună lovitură din cariera dumneavoastră! Și veți avea dreptul la o strângere de mână...

– Atunci, ne-am înțeles, făcu Malko sculându-se.

„Nachrichten Dienst ist Herren Dienst"...[2]

* * *

Evgheni Trofimovici Poliakov urmărea programul CNN, captat cu ajutorul antenei sale parabolice, încercând să nu se gândească la problemele lui. Timp de trei zile, reflectase și acționase mult. Toată fuga lor era deja pusă la punct pe hârtie. Încercase să găsească vreo greșeală, dar nu reușise. Planul construit nu părea să aibă vreun cusur. Trebuia însă să se gândească și la neprevăzut. Cel mai mic incident îi putea costa viața.

El se uită la cartonașul pe care tocmai îl primise. Era o invitație la grandioasa recepție care urma să aibă loc în saloanele de onoare ale SVR-ului, în cinstea pensionării sale. Chiar și fostul șef al SVR-ului, Evgheni Primakov, acum ministru al afacerilor externe, urma să participe. Recepția urma să fie organizată pe data de 29 decembrie.

Fedora Kulak, strălucitoare într-o rochie de lână oranj ce contrasta cu ciorapii negri, intră în salon, aducând pe un platou

1 Technical Division (n.a.)
2 Profesia de informator este o profesie pentru gentlemani (n.a.)

o cutie cu caviar Beluga Petrossian, o sticlă Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1991, clătite cu brânză și smântână.

Aceasta era cina. Spre deosebire de majoritatea rușilor, Poliakov prefera să bea șampanie în loc de votcă, însoțind-o cu caviar... Și cum cel care se găsea la Moscova era groaznic, mânca un sortiment adus de la Paris, special pentru rezidenții SVR-ului.

El mângâie cu tandrețe coapsele amantei sale care stătea în picioare lângă fotoliul său și ajunse cu mâna mai sus de marginea ciorapului, pe piele. Ea era sexy ca întotdeauna, dar acum nu era dispusă pentru fleacuri.

– Nu avem nici o știre! remarcă el în timp ce ea așeza caviarul în farfurii.

– Este normal, îl asigură ea. Agentul lor nu a plecat decât de trei zile.

În fiecare dimineață, el primea pe biroul său *Herald Tribune* împreună cu ziarele rusești de la Moscova și cu *Times* din Londra. Micul anunț nu apăruse încă. Fedora se aplecă spre el și îl îmbrățișă.

– Totul va fi bine, *moi daragoi*[1].

Ea se așeză pe brațul fotoliului pentru ca el să o poată mângâia. Contactul cu corpul ei sculptural era pentru Evgheni Poliakov cel mai bun euforizant din lume. El luă o linguriță de cristal și gustă din caviar. Trebuia să topească într-un fel pietroiul pe care îl simțea în stomac. Făcuse o mare greșeală dezvăluind americanilor prea mult din ceea ce știa. Niciodată nu și-ar fi imaginat că aceștia vor reacționa în acest mod. La urma urmelor, trăiau într-un univers la fel de feroce ca al său.

* * *

În imensul hol al aeroportului internațional Dulles din Washington, era enorm de multă lume. Nimeni nu dădea vreo atenție celor doi bărbați care discutau în fundul unui separeu

1. Dragul meu (n.a.)

de bar. Franck Capistrano îi dădu lui Malko un plic gros de culoare maro.

– Aveți aici cele două pașapoarte, spuse el. Sunt autentice. Au fost recuperate de la persoane obișnuite. Nu trebuie decât să fie completate. Priviți.

Malko examină cele două pașapoarte cu coperți roșii, care aveau imprimată sigla „CCCP"[1] și vechea stemă a Uniunii Sovietice. El le deschise la paginile care conțineau datele despre identitatea deținătorilor.

Fotografia lui Evgheni Poliakov era lipită și purta o ștampilă cu tuș albastru. Pașaportul, valabil cinci ani, fusese emis la data de 16 iulie 1995. Avea numărul 21N.110 5252 și conținea treizeci și patru de pagini goale, numerotate, de culoare roz.

Cel de al doilea pașaport, al Fedorei Kulak, era de asemenea perfect. Nu mai rămăsese decât să se completeze spațiile goale. Malko observă în plic un teanc gros de bancnote nou-nouțe de câte o sută de dolari, tipărite recent...

– Sunt banii dumneavoastră de drum, explică americanul, pentru cumpărarea biletelor și pentru acoperirea cheltuielilor. Nu trebuie lăsată nici o urmă de cec sau de carte de credit. Sunt aici treizeci de mii de dolari, sper să vă ajungă. Nu mă întrebați de unde vin, că nu vă pot spune. Și acum, *good luck*. Eu nu mă mișc din Washington. Sunați-mă imediat cum veniți de la Moscova.

– Ce am de făcut nu este deloc greu, remarcă Malko.

Franck Capistrano clătină din cap, cu chipul întunecat.

– Tot așa se gândea și Lee Brookner. Nu aveți idee cu cine aveți de-a face. Sper ca treaba să merite osteneala. *Take care*.

Malko îl privi cum se îndepărtează. Oare ce îl aștepta la Moscova? Dacă SVR-ul fusese avertizat de trădare și îl așteptau la noul „dead drop" din hotelul *Kempinski*? Dacă *ceilalți* știau de misiunea sa și îl puseseră sub urmărire? Odată ajuns acolo, primejdia era și mai mare pentru că, la Moscova, nu își va putea lua nici o armă. Avea impresia că se pregătește să plonjeze într-un bazin cu apă murdară, plin cu rechini.

---

1. *URSS (n.a.)*

Capitolul V

Ospătarul șef al restaurantului din hotelul *Jefferson*, se grăbi să-l ajute pe nou-venitul să-și scoată impermeabilul.

– Masa dumneavoastră este pregătită, domnule Moody, anunță el, dar ați sosit primul.

Mica sală de mese în formă de L, cu pereții lambrisați, iluminată discret de lumânările aprinse, așezate pe fiecare masă, era unul dintre locurile cele mai selecte din Washington. Situată pe Strada a șaisprezecea, la câteva sute de metri de Casa Albă, era un loc de întâlnire discret și foarte apreciat. Multe dintre camerele hotelului erau închiriate pentru o lună, fiind folosite pentru întâlniri galante sau de afaceri.

– OK, făcu Howard Moody, voi merge la bar.

El se instală la barul gol și comandă o porție dublă de Defender „Very Classic Pale" *on ice*, pe care îl bău dintr-o răsuflare.

Pentru prima dată de la sosirea sa la Washington, de acum trei luni, Howard Moody, poreclit, „Tell'em Nothing", nu se simțea în apele lui. Avocat foarte cunoscut în Little Rock, intim cu Bill Clinton, el venise la Washington o dată cu bagajele noului președinte al Statelor Unite, pe postul de consilier foarte special, având de rezolvat problemele cele mai delicate. Formația de avocat și cinismul îl făcură repede cunoscut. Statura înaltă, fața energică și părul cărunt, ondulat, îl făceau să semene cu un playboy de vârsta a doua. Dar el nu se mulțumea numai cu gâsculițele pe care le aducea în camerele hotelului *Jefferson*, impresionate de legăturile sale prezidențiale...

Celularul său începu să sune în fundul buzunarului, iar el îl scoase cu o strâmbătură. Conversația dură puțin.

– Te sun eu, Charlie. Deocamdată nu am nimic, făcu el. *For Chirst's sake,* sună-mă la celălalt număr de telefon.

El avea două telefoane portabile, unul dintre ele fiind rezervat pentru convorbirile extrem de confidențiale. Tocmai voia să comande al doilea Defender, când își făcu apariția o brunetă plinuță cu o claie enormă de păr. Șeful de sală o ajută să-și scoată haina de vizon, iar ea rămase într-o rochie de lână de un albastru electric, care îi venea mulată ca o mănușă. Cea mai mare parte a clienților de sex masculin din restaurant o urmăreau cu privirea, în timp ce ea și Howard Moody mergeau să se instaleze la o masă dosnică dintr-un separeu.

– Cine este? întrebă un *congressman* californian care lua cina împreună cu un înalt funcționar de la finanțe.

– Este o târfă ordinară! răspunse vecinul său. Yolanda Casas. Se pare că l-a sedus pe președinte. În orice caz, ea este mâna cea lungă a NSC-ului. Face parte din grupul „Little Rock Hillbillies"[1] care au invadat orașul.

„Little Rock Hillbillies" era banda prietenilor lui Bill Clinton, care se năpustiseră ca niște vulturi asupra Washingtonului, încercând să apuce ciolanele cele mai cărnoase din festinul puterii, grație relațiilor privilegiate cu noul președinte al Statelor Unite.

– *You care for a cocktail, miss Casas?* întrebă șeful de sală.

– „Original Margarita" făcu tânăra femeie. Cu mult Cointreau.

– Iar mie, încă un Defender „V. C. P.", comandă Howard Moody.

Ca majoritatea americanilor, ei nu consumau vin la prânz. Imediat după ce au comandat câte o friptură New York și au rămas singuri, Howard Moody întrebă nervos cu o voce joasă:

– Avem ceva noutăți?

– Da, spuse Yolanda Casas aprinzându-și o țigară.

– Proaste?

– Puteau fi și mai rele.

---

1. *Fermierii din Little Rock (n.a.)*

Cu glas scăzut, ea îi rezumase situația. Avocatul nu păru prea liniștit auzind veștile.

– Să nu ne frângem gâtul până la urmă! făcu el.

Yolanda Casas se strâmbă.

– Operația de exfiltrare are foarte puține șanse de reușită. După părerea mea, mai putem sta liniștiți un timp. Oricum, pentru moment, nu este nimic de făcut. Și, în cel mai rău caz dacă lucrurile nu vor ieși așa cum vrem noi, mai rămâne posibilitatea de a interveni mai târziu. Așa cum am procedat deja. Am destule elemente pentru asta.

– Vom trăi pe un butoi cu pulbere, spuse Howard Moody.

Acesta își câștigase porecla din cauză că își sfătuia clientela să folosească cea mai simplă metodă – nu spune nimic! Acum însă, părea să-și fi pierdut toată aroganța. La Washington, masa de prânz se lua la ora douăsprezece și jumătate. Când sosiră cafelele, nu mai rămăseseră decât ei doi în sala de mese. Howard Moody făcu semn chelnerului.

– Aduceți-ne două coniacuri Gaston de Lagrange XO, dacă aveți.

Yolanda Casas, care tocmai își retușase machiajul, zise:

– *Take it easy*! Totul se va aranja. Ai fost pur și simplu imprudent. Acum, trebuie să-l apărăm pe președinte. Cu orice preț.

Avocatul luă paharul cu coniac și îi adulmecă parfumul. Asta păru să-i ridice un pic moralul. Yolanda zâmbi.

– Ce a mers o dată poate să meargă și a doua oară. Gata, trebuie să mă întorc la W. H. *We keep in touch.*

Ea se ridică, iar el o urmări cu privirea, zicându-și că, atunci când totul se va termina, îi va da întâlnire într-una din camerele hotelului *Jefferson.*

* * *

Ca în fiecare dimineață, Fedora Kulak intră în biroul generalului Poliakov ducând un platou cu ceai și mezeluri.

Alături de acestea, pusese și ultimul număr din *Herald Tribune* împăturit așa ca să se vadă micile anunțuri.

Ofițerul SVR observă imediat. Cele două rânduri săreau parcă în ochi: „Clara a sosit la Paris. Așteaptă vești". Cei doi schimbară o privire lungă, iar Fedora Kulak simți cum i se accelerează pulsul, la fel de puternic ca în ziua în care îngenunchease în fața lui Evgheni Poliakov ca să-i administreze prima felație. Și acum, ca și atunci, era începutul unei lungi aventuri. *Herald Tribune* era numărul apărut în ajun, deci pașapoartele trebuiau să se afle deja la locul stabilit în hotelul *Kempinski*.

– *Tavarișci* general, întrebă Fedora Kulak cu o voce neutră, pot să lipsesc la începutul după-amiezii? Aș vrea să cumpăr câteva cadouri.

Evgheni Poliakov răspunse imediat:

– Eu iau masa cu maiorul Nabokov, făcu el, în sala de mese de la etajul al șaselea, Apoi, avem o reuniune de lucru. Să fiți înapoi la ora cincisprezece.

– *Haraşo, spasiba balșoi, tavarișci* general, răspunse cu căldură Fedora.

Ea ieși din birou, aproape emoționată, știind că, în câteva ore, va avea pașapoartele. Biroul era ascultat, deci serviciul de securitate era deja la curent cu cele spuse acolo, dar asta nu avea nici o importanță, deoarece ea lipsea adesea ca să facă cumpărături, mai ales în galeriile comerciale din *Kempinski* unde se găsea un magazin Versace și o expoziție de mobilă Claude Dalle, frecventate mereu de ea. Recent, achiziționase chiar un pat Napoleon al III-lea, care aparținuse lui Nureiev.

Pentru orice risc, ea luase cu sine revolverul Makarov pe care era decisă să îl folosească în caz de primejdie.

* * *

Malko tocmai se întorsese de la plimbarea făcută pe străzile Moscovei, în care încercase să ajungă până la hotelul

Kempinski. În ajun, el depusese la locul stabilit cele două pașapoarte, precum și cele zece mii de dolari într-o pungă etanșă. Acum, ar fi dorit să verifice dacă se mai află tot acolo, dar o femeie de serviciu zeloasă îl împiedicase, ocupând toaleta femeilor cu găleata și cu periile ei. Așa că, fusese nevoit să renunțe.

Brusc, telefonul începu să sune, producând o puternică descărcare de adrenalină în arterele sale. Cine putea să-l sune? Nimeni nu era la curent cu prezența sa la Moscova. Ridică receptorul zicând „Alo ?"

– *Gaspadin* Linge?

O voce de bărbat îi spunea ceva în rusește.

– *Da*, făcu Malko.

– Aici este prietenul dumneavoastră, Anatoli Rudzik ! *Welcome in Moscow* !

Malko crezu că i se oprește inima. Generalul Rudzik era directorul unei secții a FSB-ului și era omul cu care avusese de-a face chiar în prima sa călătorie la Moscova[1]. Cum aflase oare despre el? Și, mai ales, ce însemna oare acest lucru?

– Ce surpriză! făcu el. Dar cum...

Ofițerul rus îl întrerupse, explicându-i cu o voce călduroasă:

– Prietenii mei de la frontieră mi-au semnalat prezența dumneavoastră la Moscova. Mai rămâneți câteva zile?

– Plec mâine sau poimâine.

– Atunci veniți să luați cina cu mine în seara asta, propuse generalul Rudzik. Avem un mic club foarte plăcut. Notați adresa lui... Murmanski Pereolok, numărul opt. Este strada care dă în *Mira Prospekt*, chiar în față la *Pianițkoe*. Ne întâlnim pe la orele douăzeci. *Dobre*?

– *Dobre*, răspunse Malko înainte de a închide telefonul.

Pulsul îi bătea la o sută cincizeci, cel puțin. Ce însemna această invitație? Nu era o surpriză prea mare faptul că serviciile rusești reperaseră prezența sa la Moscova. Întrebarea

1. Vezi SAS, nr. 123, Vengeance tchétchéne, Capcana cecenă (în versiunea românească) n.a.

era: fusese oare urmărit? Această cină nu era cumva o capcană? În orice caz, nu putea să nu se ducă. De acum, ar fi fost o nebunie să se mai întoarcă la hotelul *Kempinski*.

* * *

Închiși în camera lor, Fedora Kulak și Evgheni Poliakov examinau cele două pașapoarte găsite în bazinul cu apă din toaleta femeilor din hotelul *Kempinski*. Erau perfecte. Se vedea că sunt autentice. Nici măcar numerele lor nu erau la rând.

Fedora le recuperase la ora unu, cumpărând în trecere un pulover Versace. Apoi, comandase la galeria cu decorațiuni interioare o garnitură de sufragerie semnată de Claude Dalle, pentru apartamentul ei din strada Sadovinskaia, plătind un acont de o mie de dolari. Generalul Poliakov dispunea de o primă de zece mii de dolari pe lună și Fedora se străduia să-i cheltuiască până la ultimul bănuț. Asta servea în cazul în care ar fi fost supravegheată. Cineva care își comandă mobilă nu se pregătește să-și părăsească țara... Apoi, ea luă un taxi până la Tverskaia, plimbându-se un pic înainte de a ajunge la agenția Aeroflot din hotelul *Inturist*. Acesta era penultimul pas spre libertate. La ora cincisprezece fix, ea era înapoi la Iasnovo.

Evgheni Poliakov ridică spre ea o figură transfigurată de bucurie.

– Acum, totul depinde numai de noi.

* * *

Malko privea la imobilul mizerabil, cu jaluzelele lăsate, de pe strada Murmanski Pereolok, spunându-și că a greșit adresa. Totuși, sună. După treizeci de secunde, ușa se deschise și apăru un tânăr îmbrăcat în uniformă și cu capul ras. Putu să vadă un hol placat cu marmură, aranjat cu mobilier vechi și luminat de o enormă lustră. Alături, apăru și generalul Rudzik, îmbrăcat civil, care îl întâmpină ca o femeie îndrăgostită.

– Ce bucurie să vă văd din nou, făcu el cu căldură. Ne-ați făcut un serviciu extraordinar!

– Nu a fost nimic deosebit, zise Malko nedorind să-și mai aducă aminte de aventura cecenă.

– Veniți, intrați! făcu generalul.

Malko îl urmă într-un salon cu lumină dispersată, cu mobilier de culoare închisă și cu podeaua acoperită de un covor. Pereții erau împodobiți cu tablouri destul de îndrăznețe și cu gravuri japoneze. Toate acestea, împreună cu canapelele tapițate cu pluș roșu, te duceau cu gândul la un lupanar de pe la 1900!

Totul era învăluit în acordurile dulci ale muzicii clasice și te așteptai să răsară un valet cu perucă.

Două femei erau deja instalate pe una dintre canapele. O blondă cu un decolteu amețitor și o brunetă. Amândouă purtau rochii lungi. Bruneta avea un nas cârn și o gură enormă, dată cu un ruj cam strident, iar părul îi era strâns la spate, într-un coc.

Rudzik făcu prezentările începând cu bruna Valentina și cu prietena ei, Tatiana.

Blonda cu decolteu amețitor îi privi pe Malko cu un zâmbet complice. Generalul Rudzik smulse dintr-o frapieră o sticlă Taittinger Comtes de Champagne, albă din 1988, și umplu paharele.

– Să bem pentru revederea noastră! propuse el.

Sticla fu golită în cinci minute... Abia după ce au dat-o gata și pe a treia, Malko reuși să scoată primul cuvânt.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați invitat, spuse el. Nu mă așteptam să găsesc un loc atât de agreabil...

Generalul Rudzik îi făcu cu ochiul.

– Este unul dintre locurile noastre mai „safe house", cum spuneți dumneavoastră în engleză, iar noi l-am aranjat în așa fel, ca să putem primi un prieten. Astă seară, sărbătorim cea de a treia stea pe care am primit-o! Și, bineînțeles și întoarcerea dumneavoastră la Moscova. *Davai*!

Şampania începu să curgă în valuri. Băiatul cu capul ras abia reuşea să ţină pasul. Valentina se aşezase lângă el, cu privirea aprinsă, decisă să facă mai bine cunoştinţă, dar generalul Rudzik bătu din palme.

– La masă! O să ne servim singuri, pentru că l-am expediat pe Igor ca să fim mai liniştiţi, spuse el şi se îndreptă cu paşi cam nesiguri spre sufragerie, urmat de Malko. Pe o masă imensă, era aranjat un colosal bufet rece: caviar pus în boluri de cristal, somon afumat *à la caucasiène*, ca la Petrossian, mezeluri fine, viţel strogonoff, pui à la Kiev, multe produse de patiserie şi, mai ales, băuturi. Sticlele erau aranjate la rând, una lângă alta. Votca ocupa primul loc şi era numai marca Smirnoff! Apoi urmau sticlele de Taittinger Comtes de Champagne, coniac Gaston de Lagrange XO şi VSOP, Cointreau, tequila şi altele mai puţin cunoscute. Ajungeau ca să adape vreo cincizeci de persoane însetate.

Anatoli Rudzik îşi umplu o farfurie cu icre negre, în care înfipse o linguriţă de argint aurit, şi se întoarse la canapeaua sa. Petrecerea începuse.

* * *

Ceasul lui Malko indica ora unu şi zece. Nici nu îndrăznea să se gândească la câtă băutură îngurgitase. La un moment dat, Valentina se apucase să amestece într-o carafă votca cu Cointreau şi cu lămâie verde şi să servească acest cocteil în pahare enorme de cristal... Reuşiseră să dea gata tot caviarul...

Malko auzi un râs enervant şi întoarse capul. Generalul Rudzik, care îşi scoase de multă vreme vesta şi cravata şi avea cămaşa desfăcută până la burtă, tocmai smulsese rochia de pe umerii Tatianei, lăsând-o pe aceasta goală până la talie. Acum, încerca să-i stropească sânii cu şampanie! Cu sticla goală într-o mână, el începu să lingă băutura, băgându-şi cealaltă mână până la cot sub fusta femeii care chicotea ca o nebună.

Aţâţată, Valentina dădu pe gât ce mai rămăsese din

„Balalaika", dându-şi jos bretelele rochiei şi descoperind sânii săi superbi, în formă de pară. Ea îngenunche pe covor în faţa lui Malko şi atacă ceptura acestuia.

– O să vezi ce bine ştiu să-mi folosesc gura, spuse ea cu un ton destrăbălat. De când ai sosit, nu te uiţi decât la ea.

Degetele ei meseriaşe puseseră stăpânire pe el, fiind imediat înlocuite de buzele cărnoase. De pe cealaltă canapea, generalul Rudzik ţipă între două sughiţuri.

– Nu te teme, t*avarişci*! Le-am spus că le trimit în gulag dacă ne îmbolnăvesc de SIDA.

Era clar că se afla într-o companie aleasă.

Curând, Malko află de ce Valentina se despuiase până la brâu. Imediat cum membrul său deveni rigid, ea îl scoase din gură şi-l plasă între sânii mari şi fierbinţi. Privirea ei tulburată de viciu arăta că se amuză cu adevărat făcând asta...

Cu răbdare, ea începu să se mişte ritmic, pândind în ochii de aur ai lui Malko momentul în care acesta va exploda. Fascinat de gura senzuală a femeii, Malko simţi că doreşte iar să intre în ea. Valentina, care îl spiona, ţinându-şi sânii strânşi în jurul membrului, se înclină puţin şi îl atinse uşor cu buzele, Malko simţi o adevărată descărcare electrică şi o limbă ascuţită ce îl aţâţă o fracţiune de secundă... În mod involuntar, el făcu o mişcare înainte, dar Valentina se eschivă şi continuă să-l atingă imperceptibil.

Malko simţi că nu mai rezistă.

– Dă-mi gura! făcu el.

Privindu-l trumfător, ea îl luă între buzele groase, care îl încercuiră câteva secunde, în timp ce limba masa cu putere membrul congestionat la maximum. Cu fiecare genoflexiune, membrul o pătrundea din ce în ce mai mult. Senzaţia resimţită era de zile mari. Nemaiputând să reziste, el o apucă cu mâinile de coc şi-l apăsă cât putu de tare. Simţea o plăcere nemaiîntâlnită în acea cavernă arzătoare. Cu brutalitate, Valentina începu atunci să-l înghită, declanşându-i o senzaţie atât de violentă, încât îi venea să urle de plăcere.

Automat, el ţinea strâns capul Valentinei. Adâncit în ea

până la rădăcină, scoase un strigăt atât de puternic, încât generalul Rudzik, care avea capul băgat între coapsele Tatianei, se retrase și urlă:

– Ura! Ura! Ura!

Apucând o sticlă de Defender, trase o dușcă formidabilă, pentru a saluta orgasmul lui Malko. La rândul ei, Valentina își clăti gura cu o înghițitură de „Balalaika" degustând apoi savoarea unui Cointreau amestecat cu votcă și lămâie.

Malko începu să-și revină. Era destul de mult pentru o singură noapte. Cum generalul Rudzik încerca să îl rețină, îi explică acestuia că trebuia să se scoale devreme în zori pentru a putea prinde cursa pentru Viena.

– *Haraşo! Haraşo!* făcu generalul din FSB. Merg cu dumneata.

Clătinându-se, cu ochii injectați, el îl conduse pe Malko până în hol. Apoi, exact în momentul în care deschise ușa, îl întrebă pe Malko cu o voce devenită brusc amenințătoare:

– Apropo, *tavarişci* Malko, de ce ai venit a Moscova?

Capitolul VI

Malko avu impresia că primește o lovitură de pumnal direct în inimă. Așadar, totul fusese o capcană. Crezuse ca un idiot că era un simplu eveniment „social". Generalul Rudzik îl fixa cu un zâmbet ambiguu. Trebuia să găsească imediat un răspuns adecvat. Rusul nu era chiar atât de beat pe cât părea, în ciuda cantității fantastice de alcool absorbite... Tot felul de gânduri se loveau în mintea lui Malko. Instinctiv, el alese soluția cea mai îndrăzneață:

– Anatoli Ivanovici, zise el, sper că nu te superi, dar nu pot să-ți spun. Știi foarte bine că între agențiile noastre mai există încă secrete.

Generalul Rudzik rămase mut câteva secunde, apoi izbucni într-un hohot de râs:

– *Nicevo* ! Mie puțin îmi pasă, dar te întreb pentru că și pe mine mă vor întreba alții ! O să le spun ce mi-ai răspuns. Oricum, noi suntem vechi camarazi de luptă. Împreună i-am învins pe ticăloșii ăia de ceceni, dar-ar Dumnezeu să putrezească de vii !

În elanul său fratern, îl îmbrățișă pe Malko, sărutându-l pe gură cu respirația duhnind de Cointreau, șampanie și whisky la un loc!

Dându-i drumul din brațe, generalul privi mâna lui Malko și făcu:

– Ai un ceas pe cinste, *tavarişci*!

Malko nu ezită nici o clipă. Desfăcu brățara ceasului său, marca Breitling *Chronomat*, și îl puse în mâna rusului.

– Dacă ai grijă de el, îl vei putea lăsa moștenire și fiului tău, spuse el. *Da svidania.*

El plecă înainte ca generalul să-i poată înapoia ceasul și se pomeni în noaptea rece a Moscovei.

Gazda sa era totuși destul de amețită... Mâine va afla cu siguranță dacă întâlnirea asta era sau nu o capcană, atunci când va lua avionul spre Ceremetievo.

*

* *

Fedora se sculă încetișor. Cadranul luminos al deșteptătorului indica ora șase și zece. De obicei, duminica, Evgheni și ea dormeau până târziu și mergeau să servească micul dejun la primul etaj al hotelului *Kempinski.* Duminica asta însă, era diferită.

– Pregătește ceaiul! îi ceru Evgheni Poliakov auzind că se scoală.

El nu mai închisese ochii de câteva ore. Își băură ceaiul și se îmbrăcară, fără să scoată nici un cuvânt. Totul fusese aranjat și discutat cu o zi înainte, pe chei. În tăcere, Evgheni se instală la biroul său și verifică pentru a nu știu câta oară biletele de avion cumpărate de Fedora cu două zile înainte, apoi cele două pașapoarte completate de el însuși cu o grijă de maniac pentru ca numele de acolo să corespundă cu cele trecute pe bilete. Pașapoartele erau perfecte, deși erau puțin uzate, și numai o confruntare a seriilor lor cu cele din calculatorul central al FSB-ului, ar fi permis descoperirea falsului. Evgheni Poliakov se numea acum Serghei Ivanovici Voronțov, iar Fedora, Dimitrova Fedorova Koleșnicenko. El era inginer, iar ea, profesoară.

La ora opt, totul era gata, căci nu luau nimic cu ei. Întârziară puțin pentru a urmări buletinul meteo și știrile. Apoi frunzăriră ziarele lăsate la intrare. În timpul week-end-urilor, măsurile de protecție a generalului nu erau prea drastice. Doi oameni din serviciul de securitate, într-un Volvo banal, erau de gardă

conform ordinelor date de Fedora. Evgheni Poliakov dăduse liber șoferului său, așa cum mai făcuse și în alte ocazii.

– Ce-ar fi să mergem la Ismailovo? sugeră Fedora cu o voce perfect naturală.

– Crezi că mai avem lucruri de cumpărat?

– Cred că da, spuse Fedora. Dacă mergem acolo în dimineața asta, vom putea să luăm pe urmă prânzul la restaurantul japonez de la hotelul *Rossia.*

Era restaurantul cel mai scump din Moscova.

– *Haraș*o! aprobă Poliakov. Iau niște bani și plecăm.

Se duse la micul seif electronic și îl deschise. Scoase din el câteva teancuri de bancnote a câte o sută de dolari, bani strânși în câteva luni și completați cu banii primiți de la CIA. Un sfert de oră mai târziu, erau gata de plecare. Fedora era îmbrăcată cu haina lungă de samur și avea pe ea toate bijuteriile precum și ceasul Breitling *Wings Lady* cu un superb cadran verde, pe care ea îl punea în ocazii deosebite. Evgheni Poliakov, îmbrăcat cu o haină de blană, avea pe cap o șapcă de vizon ce era singurul său lux. Pentru ultima dată, cuprinse cu privirea apartamentul. Știa că, orice s-ar fi întâmplat, nu avea să-l mai revadă niciodată... Era greu pentru el să nu poată lua cu sine nici măcar o singură amintire, nimic. Înainte de a coborî, chemă serviciul de securitate pentru a-i pregăti mașina. Când ajunseră jos, motorul era deja pornit, iar *praporcik* le ieși înainte, salutând respectuos.

– Mergem la Ismailovo, anunță generalul Poliakov, iar apoi, luăm masa la *Rossia.* Puteți face același lucru.

– *Haraș*o, făcu garda înainte de a se urca în mașina Volvo, căptușită cu tot felul de antene.

Evgheni Trofimovici Poliakov se urcă la volanul Mercedesului său și merse către celălalt mal al râului Moscova, apoi se îndreptă de-a lungul canalului Ioza. În parcul de la Ismailovo, din nord-estul orașului, pe lângă complexul hotelier, se afla și un imens talcioc unde puteai găsi orice, de la icoane falsificate până la cutii de carton și suveniruri de război... tot ce puteau vinde moscoviții pentru a putea trăi. Pe micile tarabe se

puteau găsi până și brichete marca Zippo, furate de la turiști și vândute apoi pentru cincizeci de mii de ruble. Talciocul era plin mai ales de străini, dar puteai vedea și moscoviți.

Pe la ora nouă, Mercedesul parcă într-o pădurice de lângă târg. Evgheni Poliakov făcu un gest amical celor două gărzi.

– Veniți, s-ar putea să avem ceva pachete de cărat.

Oricum, ei aveau instrucțiuni să nu-l piardă o clipă din ochi... Toți patru intrară pe aleile pe care se aliniau tarabele și începură să cutreiere printre șirurile pline cu marfă. Fedora aruncă o privire scurtă la cadranul ceasului. Aveau încă trei ore în față. Și încă multe lucruri de rezolvat... Ea se opri în fața unui cufăr vechi de lemn și începu să se târguiască pentru el. Zece minute mai târziu, ea îi întindea bătrânei vânzătoare trei sute de mii de ruble.

Una dintre gărzi se grăbi să ia cufărul.

– Să ne întoarcem, propuse Evgheni Poliakov, aș vrea să trecem pe la galeria hotelului *Metropol* înainte de a merge la masă.

Ei se întoarseră pe drumul ce trecea prin pădure, fără să se întâlnească cu nimeni. Garda care căra cufărul mergea în față, urmat de Evgheni și de Fedora, iar celălalt bodyguard încheia șirul. Se făcuse frig. Cu câțiva metri înainte de a ajunge la mașină, Fedora băgă mâna în geantă și scoase un pachet de țigări. Scoase una și băgă înapoi pachetul, căută prin geantă, apoi cu un surâs se întoarse către garda de corp.

– Boris, ai un foc?

Bărbatul se căută imediat, deschizându-și paltonul. Era încă cu mâna în buzunar, când Fedora Kulak o scoase pe a ei din buzunar, cu degetele strânse pe mânerul revolverului Makarov. Cu brațul întins, ea îi trase un glonț în cap de la o distanță mai mică de un metru.

Detonația răsună sec în pădure. *Praporcikul* se întoarse brusc, având încă pe cap cufărul și întâlni privirea de gheață a femeii. Cu brațul întins ca la poligonul de tir, ea ținti capul acestuia și apăsă pe trăgaci. Primul proiectil îi traversă grumazul, cel de al doilea pătrunse deasupra gurii, înfundându-

se în creier... Bărbatul se prăbuși pe spate, dând drumul cufărului.

Evgheni Poliakov era deja îngenuncheat alături de Boris și îl căuta prin buzunare. Găsi imediat cheile, se îndreptă către Volvo și apoi deschise portbagajul. Fedora își puse arma la loc și privi în jur. Părea că nimeni nu se alertase la zgomotele împușcăturilor. Zări printre copaci, la o distanță de vreo două sute de metri, un bărbat cu un câine, care stătea nemișcat. Împușcăturile erau ceva frecvent la Moscova și era mai bine să nu te amesteci în afacerile altora.

– Repede, ajută-mă! făcu Evgheni Poliakov trăgând trupul lui Boris spre portbagajul deschis.

Împreună reușiră să-l bage înăuntru și ofițerul închise imediat capacul. Fedora, care avea forța unui bărbat, trăgea cea de a doua victimă către Mercedes. Evgheni îi deschise portbagajul și cel de al doilea cadavru dispăru imediat înăuntru. Ei se uitară ușurați unul la celălalt. Acum situația era ireversibilă. Ori America ori plutonul de execuție... Fără să scoată un cuvânt, Evgheni Poliakov trecu la volan. Fedora se așeză lângă el, simțind că nu o mai țineau picioarele.

* * *

Malko îi întinse pașaportul grănicerului care se afla în ghereta sa de sticlă și așteptă cu inima ca un purice. Se sculase cu o migrenă îngrozitoare și luase un taxi direct pentru Ceremetievo II. Trecuse frontiera fără nici o problemă. Funcționarul luase și ștampilase declarația sa fără ca să o privească măcar. Acum mai avea de trecut peste ultimul obstacol...

El încercă să-și compună o figură indiferentă. Dacă l-ar fi împiedicat să părăsească Rusia, acesta ar fi începutul unui proces lung, penibil și chiar periculos. El nu putuse să verifice dacă pașapoartele destinate generalului Poliakov dispăruseră din ascunzătoare și părăsea Moscova cu părere de rău. Ar fi

fost o nebunie să se mai întoarcă la hotelul *Kempinski* după întrebarea generalui Rudzik.

– *Pajaluista*![1]

Vocea polițistului de la frontieră îl făcu să tresară. Acesta pusese pașaportul pe măsuță cu un aer blazat și întinse mâna către următorul.

Malko se afla în zona de plecare, cu impresia că plămânii i se umplu cu oxigen. Generalul Rudzik nu vorbise aiurea. Nu mai regreta nici un pic că îi dăruise Breitling-ul său...

Mai avea de așteptat o oră așa că intră în *duty free shop* pentru a se relaxa puțin. Ieși de acolo după câteva minute, având cu el o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange XO, cu care putea să-și servească invitații în castelul Liezen. Austriecii erau înnebuniți după coniacul franțuzesc... Se postă în fața panoului de afișaj al orelor de plecare și încercă să ghicească în ce fel generalul Poliakov și amanta sa vor reuși să iasă din Rusia.

* * *

Mașina trecea cu viteză mare pe lângă imobilele ce flancau șoseaua Ismailovskaia. Evgheni Poliakov conducea fără să-i pese de GAI[2]. Cu legitimația sa de SVR, nu se temea de nimic. Alături de el, Fedora Kulak își aprinsese o Gauloise blonde și o fuma în liniște, numărând în gând minutele.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în Piața Manejului și Evgheni Poliakov vira la dreapta către Tverskaia. Găsi cu ușurință un loc de parcare, aproape în fața intrării hotelului *Inturist*. După ce încuiară Mercedesul cu cheia, cei doi se îndreptară spre pasajul subteran care ducea spre Piața Manejului și dispărură înăuntru. Aici era o adevărată peșteră a lui Ali Baba, cu zeci de buticuri și de două ori mai mulți vânzători ambulanți, care ofereau de toate, de la articolele de marochinărie, până la băuturi alcoolice contrafăcute.

1. *Vă rog ! (n.a.)*
2. *Poliția rutieră (n.a.)*

Într-o jumătate de oră, cumpărară două valize și îmbrăcăminte. Nici un rus nu pleca într-un voiaj fără bagaje.

Cu valizele în mâini, ei se urcară la suprafață și se îndreptară spre stația de metrou *Teatralnaia*, la linia numărul unu. Acolo trebuiră să aștepte aproape douăzeci de minute până să apară un tren. După ce se urcară, Evgheni se uită la ceas. Era ora zece și patruzeci și opt de minute. Trebuiau să ajungă la aeroportul Vnukovo cel târziu la unsprezece și patruzeci și cinci. Aveau două rezervări pentru zborul 1741 al companiei Air Moldova, care decola la ora douăsprezece și cincizeci și cinci cu destinația Chișinău, capitala Moldovei.

Generalul Poliakov alesese această destinație pentru că sistemul de control de la Vnukovo era cu mult mai puțin sever decât cel de la Ceremetievo. Vnukovo deservea practic numai Rusia și statele Comunității Europene, iar rușii nu aveau nevoie de viză ca să călătorească în Moldova, ocupată în continuare de armata a cincisprezecea a generalului Lebed. Iar din Moldova, se putea trece cu ușurință în România, unde americanii erau foarte influenți. Sau puteau pleca direct spre Vest. Din momentul în care ajungeau la Chișinău, CIA se ocupa în continuare de fuga lor.

Când coborâră la capătul liniei, în stația *Iugozapatnava*, nu era decât ora unsprezece și zece. Deși se aflau deja în plin câmp, o mulțime de taxiuri așteptau pasageri. Cea mai mare parte a moscoviților se duceau la aeroportul Vnukovo luând taxiul de aici, căci era cu mult mai ieftin decât dacă l-ar fi luat din centrul Moscovei. Evgheni Poliakov se târgui cu un taximetrist asupra prețului și se învoiră pentru cincisprezece mii de ruble. Mașina era o Volgă veche și deformată ce părea a fi făcut războiul din Cecenia... Nici șoferul nu făcea mai multe parale, trecând pe roșu și trăgând votcă la măsea direct din sticlă. Dacă i-ar fi reperat cei din GAI, riscau să aibă probleme.

După douăzeci de minute, taxiul se opri în fața aerogării Vnukovo. Progresul nu-și pusese amprenta aici... Totul era murdar, stricat și prost întreținut. Un milițian neras verifica la

intrare biletele de avion. Acesta aruncă o privire distrată la biletele lor, cu mult mai interesat de gura Fedorei Kulak.

Holul semăna mai degrabă cu o tabără de refugiați, cu oamenii care dormeau pe bănci sau chiar pe jos, cu mormane de pachete diforme, cu bețivii care erau de serviciu și cu cele două chioșcuri minuscule unde se vindeau ziare și de-ale gurii. Fedora Kulak se îndreptă grăbită către panourile de afișaj, care, în mod miraculos, funcționau.

Zborul companiei Air Moldova, cu destinația Chișinău, prevăzut pentru ora douăsprezece și cincizeci și cinci, nici nu era afișat măcar, deși ceasul arăta unsprezece și treizeci!

Ea se întoarse la Poliakov, simțind o greutate în stomac.

– Zborul ăsta afurist are întârziere! anunță ea cu o voce fără inflexiuni.

Începând din acest moment, fiecare secundă li se părea o eternitate. În mod normal, dispariția lor nu putea fi descoperită imediat. Nimeni nu s-ar fi interesat de mașina Volvo, iar Mercedesul fusese bine parcat. Problema era că cele două gărzi de corp trebuiau să ia contact prin radio în mod regulat cu centrala. Dacă nu primeau vești de la ei, cei din serviciul de securitate puteau să se alarmeze. Și asta, cu atât mai mult cu cât era vorba de un personaj de importanța generalului Poliakov...

– Hai să ne înregistrăm, sugeră Evgheni Poliakov.

La ghișeul biroului companiei Air Moldova, se afla o femeie grasă, cu o față de bețivă. Ea luă biletele, le examină și, detașând cupoanele de zbor, întrebă cu o voce răgușită:

– Unde sunt bagajele?

Ei se uitară la valizele așezate pe cântar și le puseră pe banda rulantă. Funcționara le înmână atunci biletele împreună cu cupoanele de zbor.

– Ieșirea trei.

Femeia nu aruncase nici măcar o privire la biletul pentru retur. Un bilet dus-întors trecea mult mai bine neobservat decât un bilet simplu.

– La ce oră este zborul? se interesă Fedora.

– Nu știu încă, făcu funcționara fără să ridice capul, nu am primit încă datele. Are însă o întârziere mare... Poftiți la vamă.

Un vameș adormit abia le acordă un pic de atenție. Mai aveau de trecut pe la punctul poliției de frontieră unde era o coadă de peste zece persoane.

Se așezară la rând, ca și cum ar fi fost străini unul față de celălalt. Evgheni Poliakov ajunse primul. Polițistul era tânăr, blond și părea conștiincios. El examină cu atenție biletele și pașaportul. Poliakov se chinui să-și stăpânească bătăile inimii. Nu era nimic anormal în asta: în Rusia, funcționarii erau întotdeauna chițibușari. Blondul ridică privirea, comparând fotografia din pașaport cu chipul din fața sa, și întrebă cu o voce egală:

– Ce veți face în Moldova?

Nu avea nici un drept să pună această întrebare, dar Evgheni Poliakov îi răspunse cu o voce respectuoasă:

– Am niște rude la Tiraspol... și cum am intrat în șomaj tehnic, profit să le fac o vizită.

Polițistul clătină din cap compătimitor și îi înapoie hârtiile.

– Drum bun. Acolo trebuie să fie ceva mai cald decât aici.

Evgheni Poliakov se afla deja într-o sală de așteptare, ale cărei geamuri murdare dădeau către pista de aterizare. Șase avioane erau gata de decolare. El se așeză pe o banchetă de lemn, uitându-se la haina de samur a Fedorei. Avea impresia că se află într-o epuizantă cursă cu obstacole, în care fiecare etapă se putea solda cu moartea.

* * *

– *Praporcik* Boris Ivanovici, răspundeți! Aici Centrala!

Sergentul de la permanență, instalat în subsolul clădirii din Iasnovo, începea să-și piardă răbdarea. De treizeci de minute, încerca în zadar să ia legătura cu echipa de gardă a generalului Poliakov.

– Poate că aparatul lui de radio este încă stricat, sugeră adjunctul său.

Defecțiunile tehnice de tot felul erau marea rușine a Rusiei. Totul intra în pană, chiar și președintele. Întreaga țară era în *„reparații"*.

– Dacă nu luăm imediat măsuri, plătim cu capul, răspunse sergentul. Voi cere ordine...

El începu un maraton telefonic epuizant. Era dificil să găsești un responsabil duminica dimineața... În cele din urmă, dădu peste un căpitan arțăgos, căruia îi raportă faptele.

– Și unde se presupune că au plecat? întrebă acesta din urmă.

– La Ismailovo, *tavarișci capitan*.

Înainte de toate, el chemase echipa de supraveghere cea mai apropiată, care înregistrase conversația dintre general și amanta sa.

– Unde la Ismailovo?

– La talcioc.

– Cu siguranță că este doar un incident tehnic, dar trimiteți totuși o mașină acolo și țineți-mă la curent.

Zece minute mai târziu, un Audi negru pornea la drum cu doi oameni de la Primul Directorat.

Capitolul VII

Era deja ora treisprezece și patruzeci de minute, iar zborul Air Moldova cu numărul 1741 nu fusese încă afișat. Trebuia să fi plecat de patruzeci de minute... Evgheni Poliakov și Fedora Kulak, cu sufletele la gură, nu încetau să consulte tabelul de afișaj care rămânea în continuare mut. Tânăra femeie trecuse și ea cu ușurință de punctul de frontieră. Acum, totul depindea de acest zbor. Dar cursele acestei companii puteau avea cu ușurință și o zi de întârziere...

Generalul SVR se uita la ceasul său din cinci în cinci minute, iar Fedora privea întruna spre ferestrele biroului poliției de frontieră. Deși nu mâncaseră încă nimic, nici unul nu simțea foamea. Inima le stătea la fiecare anunț difuzat, de teamă ca zborul să nu fie cumva anulat sau, în cel mai rău caz, să nu fie rechemați.

Fedora își lăsase revolverul în Mercedes. Ar fi fost imposibil să treacă cu el prin vamă. Generalul Poliakov se agită pe locul său, apoi se aplecă spre ea:

– Dacă într-o oră nu sosește, plecăm. Vom spune că ne întoarcem acasă.

– Dar unde am putea merge? întrebă Fedora cu o voce înnebunită de spaimă.

– Nu știu, mărturisi Poliakov. Am putea încerca să trecem în Finlanda prin Carelia.

Nu credea nici el în ceea ce spunea. Chiar în momentul în care dispariția lor ar fi fost observată, tot aparatul secret de apărare al Rusiei ar fi intrat în alertă ca să pună mâna pe ei. Miza era mult prea importantă. După o carieră de treizeci de

ani, Poliakov știa de ce este în stare KGB-ul. Atâta timp cât nu ieșeau din spațiul aerian al Rusiei, se aflau în pericol. Kremlinul nu ar fi ezitat să doboare avionul în care se aflau.

În Rusia, se mai găseau încă zeci de piloți militari care erau capabili să doboare un avion civil dacă ar fi primit un astfel de ordin...

Fedora se sculă.

– Mă duc să văd dacă sunt noutăți.

Făcea acest lucru pentru a nu știu câta oară. Dar degeaba. Părea că, la Vnukovo, nimănui nu-i păsa de nimic. Ea se îndreptă către un funcționar de la Aeroflot care supraveghea decolarea unui Tupolev 134, cu destinația Tula. De astă dată, ea dăduse jos haina de samur, rămânând într-un pulover galben ce se mula perfect pe bustul ei magnific. În timp ce Fedora vorbea cu el, funcționarul își fixa cu încăpățânare privirea ceva mai jos de fața ei. Începu totuși să se intereseze cu ajutorul radioemițătorului...

– Avionul de la Chișinău va ateriza în câteva minute, anunță el în cele din urmă.

Fedora i-ar fi sărit de gât! Cu toate acestea, se mulțumi să-i adreseze o privire care urma să-l urmărească până în mormânt. Pe pista de aterizare, se vedea deja un avion ce avea pe fuselaj inscripția AIR MOLDOVA.

Fedora se întoarse la Evgheni Poliakov și îl apucă de mână.

– Suntem salvați, murmură ea.

– Nu încă, până nu aterizăm acolo, o corectă Evgheni. Și nici atunci...

Difuzoarele aeroportului anunțau sosirea avionului de Chișinău. Plecarea urma să aibă loc peste patruzeci și cinci de minute.

* * *

Mașina cu marca Audi a SVR-ului se opri alături de mașina Volvo, ce staționa în pădurea Ismailovo. Cei doi securiști căutaseră îndelung până să dea de ea. Fuseseră nevoiți să-i

interogheze pe vânzătorii ambulanți care își aminteau de cei doi și îi ajutaseră să ajungă până aici.

Unul dintre securiști, pe nume Serghei, coborî și încercă să deschidă portiera.

– Probabil că au avut o pană și au trebuit să plece cu Mercedesul, zise el.

– Ciudat, ar fi trebuit să anunțe.

Cei doi rămaseră un timp pe gânduri, neștiind ce să facă, apoi Serghei chemă centrala și dădu raportul. Imediat, ofițerul de permanență deveni atent.

– Ceva s-a întâmplat cu Evgheni Trofimovici. Trebuie să-l găsim cu orice preț. Deschideți Volvo și verificați radioul.

Toate mașinile de serviciu aveau un rând dublu de chei, ce se aflau sub bara de protecție din față... Serghei le găsi imediat și, deschizând Volvo, încercă stația de radio. Aceasta funcționa... Serghei raportă faptul ofițerului care trase o înjurătură. De ce trebuia să cadă necazul ăsta tocmai pe capul lui?

– Cercetați cu atenție totul, ordonă el.

Când deschiseră capacul portbagajului, cei doi simțiră că le cade cerul în cap. Chipul însângerat al lui Boris Salaghin îi îngheță de groază. Sergentul se năpusti la radioemițător.

– *Tavarișci capitan,* l-am găsit pe unul dintre paznici. A fost ucis.

Ofițerul simți cum îi îngheață sângele în vine.

– Căutați-l și pe celălalt, lătră el. Dați miliției și GAI-ului semnalmentele Mercedesului. Probabil, este vorba de o răpire. Trebuie să-l găsim pe generalul Poliakov.

Imediat, el chemă la toate numerele de urgență, ale tuturor celor care aveau responsabilități în acest sens, în frunte cu generalul Trubnikov.

Trebuiau cu orice preț să-l găsească pe cel dispărut.

* * *

Rândul călătorilor se deplasa cu o încetineală exasperantă. Un milițian de la paza frontierei verifica din nou documentele

fiecărui pasager, înainte ca acesta să treacă de poarta ce dădea înspre pistă, unde aștepta un autobuz vechi ce scotea un fum înecăcios și negru.

Evgheni Poliakov avea impresia că îmbătrânise cu o sută de ani. Inima îi bătea în piept de parcă ar fi înghițit un litru de adrenalină. El aruncă spre Fedora o privire elocventă.

În sfârșit, îi veni și lui rândul să treacă de poarta ce dădea spre pistă. După încă cinci minute, erau în autobuzul care porni spre avion. Niciodată în viața lor nu se așezaseră cu atâta bucurie într-un avion! Bucuria le fu însă de scurtă durată. Deși toți pasagerii păreau a se fi urcat, avionul nu dădea semnalul de plecare. Din nou, simțiră cum îi copleșește frica. Fedora ceru explicații stewardesei.

– Lipsește un pasager. Au plecat să-l caute... explică aceasta.

Evgheni Poliakov încercă să se uite în ziarul *Izvestia*, dar literele îi jucau în fața ochilor. Prin ușa deschisă a avionului, sufla un vânt înghețat. Membrii echipajului conversau veseli, dar el era în agonie. Ceasul arăta ora paisprezece și patruzeci și cinci.

* * *

– GAI a dat de urma Mercedesului generalului Poliakov. Este parcat pe strada Tverskaia, anunță o voce prin radio.

– Nu atingeți nimic. Sosesc imediat! urlă ofițerul de permanență.

Echipa lui Serghei ajunsese înaintea lui. Când mașina se opri, cu sirena în funcțiune, toate radioemițătoarele erau deschise. Ofițerul sări din mașină și alergă către Mercedes.

– Este încuiată cu cheia, făcu Serghei.

– Spargeți geamul și forțați portbagajul.

Treaba asta dură doar câteva secunde. Când cadavrul celui de al doilea body-guard apăru la lumina zilei, căpitanul simți că i se face rău. Unul din oamenii săi găsi în cutia torpedoului un

revolver Makarov, care nu mai avea în încărcător decât patru cartușe...

– Iată arma crimei! anunță el.

Toți se priviră lung. Era clar că se gândeau la același lucru. Toată afacerea asta nu mai semăna deloc cu o răpire, ci cu ceva mult mai grav. Din mașina sa, căpitanul îl sună pe generalul Trubnikov. Directorul SVR-ului îl ascultă în tăcere, apoi spuse cu o voce glacială:

– Anunțați imediat pe generalul Nicolaev. Trebuie să difuzeze un ordin de căutare cu arestare imediată a generalului Evgheni Trofimovici Poliakov și a femeii care îl însoțește. Nu mai vorbiți cu nimeni despre această afacere. Anunțați GAI-ul că este vorba de o crimă. Cele două mașini vor fi remorcate până la Iasnovo. O echipă să înceapă imediat cercetarea apartamentului generalului Poliakov și a biroului acestuia. Ne întâlnim la Iasnovo într-o oră.

Căpitanul închise radioul. Era de-a dreptul năucit. I se părea imposibil ca un om ca generalul Poliakov să fie capabil de trădare. Se gândi o clipă la Ambasada americană, fără a-și face prea multe iluzii însă. Ceasul arăta ora cincisprezece, iar generalul Poliakov avea un avans de mai mult de patru ore.

– Trimiteți oameni ca să înconjoare Ambasada americană, ordonă el. Dacă generalul Poliakov își face apariția, arestați-l imediat.

Trebuia încă o oră întreagă pentru ca ordinele generalului Nicolaev, care conducea toate posturile de frontieră, să poată fi transmise în punctele cheie. Un om ca Evgheni Poliakov putuse să prevadă totul.

Era clar că Rusia se dusese de râpă. Dacă și un om ca el trecea în cealaltă tabără... Trecătorii priveau la avalanșa de mașini oficiale care înconjuraseră Mercedesul și erau siguri că este vorba de o gravă problemă de stat.

* * *

– L-au găsit! anunță stewardesa radioasă.

Evgheni Poliakov avea impresia că inima sa nu va mai rezista.

O migrenă îngrozitoare, cu tulburări de vedere, pusese stăpânire pe el de mai bine de o oră. Timp de treizeci de minute stătuseră în aparatul Tupolev 134, cu ochii ațintiți către aeroport. Cu fiecare mașină care se mișca acolo, simțeau câte un pumnal în inimă. Două stewardese aduceau cu ele un bărbat ras neîngrijit, cu privirea buimacă, ce părea beat mort. Fusese găsit dormind pe jos în toaletă. Imediat ce acesta fu instalat în avion, motoarele începură să huruie. Doar în momentul în care aparatul se desprinse de pământ, Evgheni Poliakov se simți un pic mai ușurat. Însă greutatea din stomac avea să rămână atât timp cât survolau teritoriul rusesc. Din când în când, se întorcea ca să schimbe un zâmbet cu Fedora, care era așezată cu trei rânduri mai în spate. Aceasta se sculă și, venind către el, îi spuse la ureche:

– Ce a fost mai greu a trecut.

El zâmbi.

– Nu, ce este mai greu ne așteaptă de acum încolo. Până acum, am putut profita de elementul surpriză. De acum însă, s-a terminat. Tu îi cunoști foarte bine. Vor face tot posibilul să ne găsească și să ne ucidă.

– Americanii au tot interesul să ajungem la ei, deci se vor strădui ca să ne salveze.

– Să te audă Dumnezeu! suspină el.

* * *

Ninsoarea acoperise ținuturile austriece, iar castelul Liezen părea ieșit dintr-o poveste cu zâne. Instalat în biblioteca sa, Malko, redevenit Alteța Sa Serenisimă prințul Linge, făcea ordine printre cărțile de vizită și fotografiile făcute la diferite serate, aranjându-le într-un album imens. Cei mai mulți dintre cei care îl frecventau nu știau că duce o viață dublă, considerând că toată averea sa provine dintr-o moștenire de familie. În acest mediu social, nu se puneau întrebări indiscrete...

Elko Krisantem își făcea de lucru prin castel, ocupându-se

de reparații mărunte, ca de pildă ungerea balamalelor de la uși, înlocuirea vreunei scânduri din parchet sau verificarea radiatoarelor, iar bătrâna Ilse pregătea o tocană în bucătărie. Malko tocmai începuse să asculte o casetă cu muzică clasică și se simțea deja în alt univers. Alexandra trebuia să sosească de la Viena unde se dusese să facă cumpărături. Urmau să cineze singuri-singurei și apoi să urce în dormitorul albastru cu pat cu baldachin ca să facă dragoste. A doua zi seara, urmau să participe la o recepție dată la un castel vecin, iar în ziua următoare, la o vânătoare. Între două misiuni, Malko se străduia să își spele creierul fără ca să uite însă că pietrele care stăteau la temelia castelului său fuseseră scăldate nu cu apă, ci cu sânge. El știa că va trebui să lupte până la ultima suflare ca să mențină pe picioare acest lăcaș unde trăiseră și muriseră strămoșii săi.

Când deschise dulapul bibliotecii pentru a-și aranja albumul, privirea i se opri pe un revolver extraplat. Arma se afla întotdeauna la îndemână, cu un cartuș pe țeavă, gata să poată fi folosită. Cât despre Elko Krisantem, acesta nu se despărțea niciodată de vechiul său revolver Parabellum Astra, întotdeauna bine uns. De când castelul fusese atacat, cu câțiva ani în urmă[1], Malko era pregătit pentru orice. Erau destui indivizi în lumea asta, care îi doreau moartea și de aceea simțea cum i se strânge inima ori de câte ori vedea câte un automobil necunoscut că intră în curtea castelului...

Brusc se auzi un sunet de claxon. Se duse la fereastră și o văzu venind pe Alexandra la volanul Rolls-ului ei Silver Spirit. Ea opri motorul și sări din mașină cu haina pe mână. Malko nu se putea abține să nu o admire. Puloverul ei de lână se mula perfect pe niște sâni superbi și plini de viață, iar pantalonii ajustați, peste care erau trase cizmele înalte, îi accentuau curbura feselor. Femeia avea o ținută imperială. Un minut mai târziu, ea se afla în brațele lui Malko. Cei doi schimbară un sărut plin de senzualitate, apoi ea se desprinse de el râzând.

---

1. Aluzie la SAS nr. 62, „Răzbunare romană" (n. a.)

– Sunt înghețată. Prepară-mi, te rog, o „Balalaika". O treime Cointreau și două treimi de Stalicinaia, cu multă lămâie. Face bine la gripă.

Malko deschise barul din lemn negru lăcuit, cumpărat cu doi ani în urmă de la Paris de la arhitectul de interioare Claude Dalle, și începu să aleagă paharele înalte de cristal și sticlele. Tocmai terminase de preparat cocteilul, când sună telefonul. Aflându-se alături de aparat, Alexandra ridică receptorul. Malko o văzu întunecându-se la față în timp ce îi întindea receptorul.

– Este una dintre târfele tale, spuse ea cu o voce uscată. Ea dădu pe gât tot conținutul paharului și părăsi biblioteca, trântind ușa. Malko luă receptorul și îl duse la ureche. Auzi mai întâi un zgomot de fond destul de accentuat. Părea a veni de la o mare depărtare.

– Alo, aici, prințul Malko Linge.

– *Gaspadin* Linge? insistă o voce de femeie.

– *Da.*

– Noi doi ne-am întâlnit nu de mult timp, într-o stație de metrou... făcu vocea. Vă aduceți aminte?

Malko simți cum i se accelerează pulsul. Era vocea Fedorei Kulak! Nu putea să-și creadă urechilor: niciodată nu ar fi crezut că generalul Poliakov ar putea fugi din Rusia. El revăzu în minte scena din strada Arbat când luase ceaiul împreună cu ea.

– Unde vă aflați? întrebă el.

– La Chișinău.

– La Chișinău? Dar unde este asta?

– Este capitala Republicii Moldova, preciză ea cu un râs batjocoritor.

– Aha, bine, făcu Malko amintindu-și că aceasta se situa undeva între România și Ucraina.

– Mi-ar face plăcere să vă revăd, continuă Fedora. Dacă aveți timp, bineînțeles...

– Voi încerca să am. V-am găsit absolut fermecătoare... spuse Malko.

– *Spasiba!* spuse ea alintându-se. Locuiesc la hotelul

Seabaco, în camera 80 și am numărul de telefon 23 28 75. Veniți repede. Nu aș vrea să rămân prea mult timp aici. Vremea este foarte urâtă.

– Vă voi căuta cât de repede posibil, o asigură Malko înainte de a închide telefonul.

Oricine ar fi interceptat această convorbire ar fi crezut că asistă la un flirt prin telefon. Acum, nu-i mai rămăsese decât să-l prevină pe Franck Capistrano...

Ușa bibliotecii se deschise ca o furtună și apăru Alexandra cu trăsăturile feței alterate de furie.

– Eram sigură că este una dintre târfele tale, aruncă ea dezlănțuită. Și, în plus, te duci să te-ntâlnești cu ea! Neobrăzata are tupeul să te sune chiar aici! Ei bine, du-te învârtindu-te!

– Dar nu este singură, protestă Malko, ci împreună cu un general din SVR cu care vrea să fugă în Vest...

Ochii Alexandrei îl fulgerară.

– Așadar sunt două! Nu mai vreau să te obosesc, *auf wiedersehen!*

Ea ieși trântind cu putere ușa și, câteva clipe mai târziu, Malko o văzu urcând în Rolls și demarând într-un vârtej de pietriș. Operațiunea de recuperare a transfugilor începea bine.

* * *

Piața Roșie se vedea prin ferestrele înalte, dar nici unuia dintre bărbații așezați în jurul imensei mese dreptunghiulare nu-i ardea acum să admire peisajul. În această sală, care se afla la primul etaj al senatului, unde se aflau birourile președintelui Rusiei, se țineau reuniunile importante din Kremlin.

În absența președintelui Elțîn, reuniunea era prezidată de Mihail Baturin, secretarul Consiliului de Securitate. Acesta îi cuprinse cu privirea pe cei prezenți la adunare. La dreapta sa, se afla generalul Trubnikov, directorul SVR-ului, care avea aspectul unui britanic datorită cravatei sale „club" și a

ochelarilor fără montură. Fața sa energică și bărbia proeminentă păreau tăiate în piatră. La stânga sa, îmbrăcat în uniforma cu cele trei stele pe umăr, se afla generalul Nicolaev, șeful celor o sută nouăzeci de mii de polițiști de frontieră din Rusia. Iar lângă acesta, se afla, de asemenea în uniformă, generalul Ladighin, cu privirea ascunsă în spatele unor ochelari cu lentile fumurii. El era șeful organismului cel mai secret din Rusia, GRU[1], Serviciul de Informații Militare. Lângă el, un alt general, Gregori Starovoitov, directorul FAPSI, Agenția Guvernamentală pentru Comunicații. Agenția sa avea sarcina să supravegheze sistemele de comunicații și băncile de date. În sfârșit, mai era și generalul Nikolai Kovaliov, responsabilul FSB-ului. Lui i se mai subordonau miliția și forțele speciale ale Ministerului de Interne. Kovaliov arăta jalnic.

Mihail Baturin sparse tăcerea cu o voce dură și tărăgănată:

– Generalul Evgheni Trofimovici Poliakov a dispărut de trei zile. Acum suntem siguri că este vorba de o dispariție premeditată. El i-a lichidat cu sânge rece pe cei doi agenți care aveau sarcina să-l protejeze. Poliakov este însoțit de Fedora Kulak, amanta sa. Aveți informații asupra acestui caz?

Privirea sa se opri pe fiecare dintre cei prezenți. În sală se așternu o liniște de plumb. Generalul Trubnikov era alb la față. Cu maxilarele încleștate, el își scoase ochelarii ca să-i șteargă. Mihail Baturin i se adresă cu o voce veninoasă:

– Viaceslav Ivanovici, dumneavoastră îl cunoașteți cel mai bine dintre cei de aici. Nu a existat nimic care să vă facă să prevedeți acest... incident?

– Nimic, mărturisi cu o voce ștearsă șeful SVR-ului. Eu am preluat abia în ianuarie postul acesta.

– Da, dar erați director adjunct din 1992, spuse tăios Baturin.

Generalul Trubnikov se agită încurcat.

– Eu nu îl vedeam prea des pe generalul Poliakov. El avea o funcție de arhivist și nu participa efectiv la operațiuni.

Baturin nu se dădu bătut.

---

1. Glavnoe Razvedivatelinoe Upravlenie (n. a.)

– Aveți vreo idee în legătură cu informațiile pe care acesta le deținea și pe care ar fi putut să le ia cu el?

Trubnicov păli și mai mult.

– Este vorba de „memoria" serviciului, se bâlbâi el. Avea sarcina de a repertoriza toate datele legate de informatori, care erau înregistrați sub adevăratul lor nume. De asemenea, avea în arhivă datele legate de operațiunile noastre cele mai secrete. Dacă a trecut „dincolo", noi pierdem o mare parte din capacitatea noastră ofensivă.

– Care ar fi putut fi motivațiile sale?

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi Trubnikov fu nevoit să explice:

– Eu am făcut o anchetă prin intermediul serviciului nostru de securitate interioară. Generalul Poliakov era ireproșabil. Urma să iasă la pensie peste câteva zile. De fapt, ar fi trebuit să se pensioneze încă de acum doi ani, dar generalul Primakov l-a reținut.

Era un mod abil de a muta responsabilitatea pe alți umeri. Baturin nu se lăsă înșelat.

– Dumneavoastră ați fi lăsat să plece un om care deținea atâtea secrete de stat?

Trubnikov lăsă capul în jos.

– Erau prevăzute unele măsuri. O operațiune „umedă". Dar nu înainte de câteva săptămâni.

– Poliakov avea ceva bănuieli?

– Nu, nu cred.

Generalul Trubnikov văzu că supliciul său nu se va termina prea curând. Dacă ar fi pus mâna pe Poliakov, l-ar fi jupuit de viu. Mihail Baturin continuă:

– Mașina sa a fost găsită pe strada Tverskaia. De atunci, nu se mai știe nimic.

Generalul Kovaliov luă cuvântul:

– Eu cred că a părăsit țara. FSB-ul a lansat o operațiune de mare anvergură. Am interogat pe toți cei care îl cunoșteau, dar

fără nici un rezultat. Miliția îl caută peste tot. Bineînțeles, el se poate ascunde pe undeva în Moscova...

Mihail Baturin îi tăie vorba:

– Dacă nu este la noi, atunci se află în străinătate.

– General Nikolaev, ce puteți să ne spuneți despre ancheta dumneavoastră?

Șeful gărzilor de frontieră se posomorî.

– Am verificat toate aeroporturile din țară și toate punctele de trecere a frontierei. Generalul Poliakov și amanta sa nu au fost reperați. Trebuie să adaug că nici unul dintre ei nu avea pașaport. Cu siguranță că au ieșit din țară în mod clandestin.

– Prin Carelia?

– Este posibil.

Mihail Baturin clătină din cap.

– Sunt convins de faptul că Poliakov nu se mai află pe teritoriul național. Și că a primit ajutor străin, ori de la americani, ori de la britanici. Generale Starovoitov, serviciile dumneavoastră au interceptat ceva comunicații privind această problemă?

– Nimic. Dar noi suntem în continuare vigilenți.

Mihail Baturin se făcu roșu de furie.

– Ticălosul ăsta de Poliakov nu se putea volatiliza! Trebuie găsită o pistă. General Ladighin, dumneavoastră ce credeți?

Bărbatul cu ochelari fumurii întoarse lent capul către el și răspunse cu o voce glacială:

– Trebuie să-i găsim pe cei responsabili de această înspăimântătoare problemă și să-i pedepsim cu severitate.

Un val de frig polar invadă biroul imens. Pe vremea lui Stalin, cea mai mare parte dintre responsabilii prezenți la această reuniune ar fi fost deja împușcați... Asta voia să spună directorul GRU. Mihail Baturin înțelese că nu va rezolva nimic cu această reuniune. Cu o voce severă, spuse:

– Vă ordon să-l găsiți pe generalul Poliakov cu orice preț. Oriunde s-ar afla. Și să procedați la eliminarea sa fizică. Este o misiune de o prioritate absolută. Generale Trubnikov, mă tem că treaba asta vă privește în special pe dumneavoastră. Căci

Poliakov se află cu siguranță în străinătate. Utilizați toate metodele, dar găsiți-l și ucideți-l.

Chiar în momentul în care ședința trebuia să se sfârșească, un colonel bătu la ușă și veni să pună un plic în fața generalului Kovaliov, responsabilul FSB-ului. Acesta îl deschise și îi citi cu repeziciune.

– S-ar putea să am aici o informație, anunța el într-o tăcere de moarte. Generalul Rudzik îmi semnalează prezența unui agent CIA la Moscova, chiar în ajunul dispariției generalului Poliakov. Acest tip, un austriac pe nume Malko Linge, este un specialist în operațiuni extrem de delicate. El ar putea avea legătură cu...

– Arestați-l! strigă Mihail Baturin.

– El nu se mai află la Moscova, preciză generalul Kovaliov.

– Atunci, găsiți-l. S-ar putea să mai avem o șansă pentru a putea pune mâna pe nemernicul de Poliakov!

Nici unul dintre cei prezenți nu-l văzuseră vreodată pe generalul Evgheni Poliakov. El făcea parte dintre personajele obscure, dintre birocrații care nu ieșeau niciodată în față. Cu toate acestea, el deținea secretele cele mai incendiare ale SVR-ului. Acest lucru făcea ca acest ofițer șters să devină inamicul public numărul unu al Federației Ruse.

Capitolul VIII

Malko urmărea cu privirea aeronava Concorde a companiei Air France care tocmai ateriza, venind din direcția New York. Era ora șaptesprezece și patruzeci și cinci. Franck Capistrano trebuia să se afle în ea. Imediat după ce primise telefonul Fedorei Kulak, cu o seară înainte, Malko luase legătura cu consilierul special al Casei Albe. Franck Capistrano reacționase imediat.

– Ne întâlnim în același loc ca și ultima oară, sugerase el. Pe la ora optsprezece.

Acest loc era cafeneaua Air France din Roissy. Malko plecase din Viena la ora cincisprezece și douăzeci și cinci, așa că reușise să ajungă cu douăzeci de minute înaintea zborului de la New York. De aceea profitase ca să cumpere de la *free-shop* un nou ceas Breitling-*Crosswind* în locul celui oferit generalului Rudzik. Franck Capistrano apăru câteva minute mai târziu, cu un mic *brief case* în mână. Cu pălăria sa ecosez, avea mai mult ca niciodată aerul unui mafiot. El îl conduse pe Malko spre salonul oficial, comandă o cafea și se așeză.

– Acum, vă ascult.

– Au ajuns în Moldova, la Chișinău, spuse el.

Franck Capistrano aprinse o Gauloise blonde și suflă fumul, jucându-se cu bricheta sa, un Zippo cu însemnele Casei Albe.

– Telefonul dumneavoastră nu m-a surprins decât pe jumătate, mărturisi el.

– Cum? Cine mai este la curent?

– Nimeni, în principiu, în afară de dumneavoastră, de mine și de președinte, dar NSA, datorită „urechilor sale mari", a

captat mesajele schimbate între mai multe agenții de securitate din Rusia: SVR, FSB, punctele de frontieră și nucleele fostului KGB din mai multe țări. Aceste mesaje sunt provocate de dispariția generalului Poliakov și au ca sarcină prioritară găsirea acestuia.

– Sper să nu o facă înaintea noastră! făcu Malko.

– NSA a redactat un memoriu în atenția Casei Albe, care a fost comunicat NSC-ului. Președintele a vorbit imediat cu mine despre asta, chiar înainte de telefonul dumneavoastră.

– Președintele știe că ne întâlnim?

– Evident, spuse Capistrano zâmbind. Deoarece știe că vă ocupați de recuperarea lui Poliakov. Mâine voi fi obligat să-i prezint un raport.

Malko simți un fior rece pe șira spinării. Dacă nici în președintele Statelor Unite nu se mai putea avea încredere... Franck Capistrano continuă:

– L-am convins pe președinte să lase *Company* în afara operațiunilor de exfiltrare și recuperare a lui Poliakov. Asta din cauză că știm despre existența unor „cârtițe" în interiorul agenției. El a fost de acord. Raportul NSA nu a fost așadar transmis la Langley. Dinspre partea asta, putem fi liniștiți.

– Eu pot fi mâine la Chișinău, spuse Malko. Nu ar fi cel mai bine ca să îl duc la Ambasada americană?

Franck Capistrano clătină din cap.

– Nu. Riscăm să fie încolțit. Noi avem șansa de a beneficia de un mic avans. Rușii nu știu încă unde se află cei doi. Cel mai bine este să-l exfiltrăm direct.

– Cum?

– Am o idee. În București, există o persoană care ar putea să ne ajute. Un anume Stelian Andreianu. Un fost prieten al lui Ceaușescu care era băgat într-o afacere de export de arme. *Company* a lucrat mult cu el în anii '80. El ne furniza informații în legătură cu ultimele modele de arme sovietice, la un preț pipărat, bineînțeles. A reușit să ne expedieze chiar modelul tancului T.72. El posedă un avion particular, un Falcon 50. Îl veți contacta din partea mea și veți face un *deal* cu el.

Capistrano își scoase agenda electronică și, pe ecran, apăru numele căutat precum și numerele de telefon, pe care Malko le notă. Treaba asta îi luă o groază de timp. Individul avea telefoane peste tot: în România, la Londra, la New York, și încă două portabile...

– Omul este sigur? întrebă Malko.

– Pentru câți bani îi vom plăti, va fi sigur.

– Câți?

– Nu mai mult de două sute de mii de dolari, în afară de cheltuieli. Nu trebuie învățat prost. Cum ajungeți la București, îl sunați. Cel mai bine ar fi să mergeți la Chișinău cu avionul lui, să-i recuperați de acolo pe cei doi clienți ai noștri și să-i duceți în Italia cu un plan de zbor fals.

– Perfect, aprobă Malko. Eu mai dispun însă doar de cincisprezece mii de dolari. Va avea încredere în mine?

– *No problem.* Spuneți-i că va fi plătit după aceea. Am procedat întotdeauna așa cu el. Apropo, la București mai este cineva care ar putea să vă ajute. Un anume Marin Sorescu. Acesta a condus o ramură externă a Securității până în 1992. Acum este la pensie, dar mai are încă foarte multe relații.

– Aveți încredere într-un membru al Securității? se miră Malko. Aceștia erau partenerii KGB-ului...

Franck Capistrano surâse.

– S-au schimbat vremurile. Acei oameni au schimbat acum macazul, iar Sorescu a devenit foarte cooperant cu noi. Ne-a pus deja la dispoziție anumite dosare. Dacă aveți vreo problemă, puteți conta pe el.

Agenda electronică apăru iar și Malko își notă un număr de telefon și o adresă: 212 04 74, Strada Clucerul Sandru, numărul 4.

– Când veți ajunge la New York? se interesă Malko.

– Imediat, am un avion pentru Londra. Trebuie să particip la o cină. Iar mâine dimineață, plec cu un Concorde. Puteți să mă căutați la biroul meu după ora trei după-amiază. Dacă nu există un caz de forță majoră, cel mai bine ar fi să mă sunați după ce aterizați la Napoli.

– De ce la Napoli?

– Pentru că acolo se află o bază NATO. Prietenul nostru Andreianu o cunoaște bine pentru că acolo se întâlnea cu oamenii noștri. *For Christ's sake*, abia aștept să vă întoarceți cu Poliakov. Va fi un moment afurisit de importrant pentru Companie și vom afla cine l-a ucis pe Lee Brookner.

– S-ar putea să aflați și lucruri neplăcute, spuse Malko cu un ton insinuant. În legătură cu asasinarea lui Brookner.

Franck Capistrano făcu un gest cu mâna.

– Nimeni nu va fi cruțat, făcu el cu convingere. O să am personal grijă de asta. *Take care.* Și spuneți-i lui Poliakov că va fi tratat ca un rege.

* * *

Yolanda Casas opri mașina într-un mic parching, chiar în dreptul numărului 4012 de pe Main Street, unde se afla o clădire albă din lemn, fără nici un strop de vopsea pe ea. Localitatea Fairfax din Virginia, aflată la treizeci de kilometri de Washington, reprezenta vechea și autentica Americă. Aici nu se aflau clădiri înalte, ci doar mici case din lemn sau din cărămidă, presărate pe întinderea câmpiei. Câteva centre comerciale erau concentrate pe Main Street.

Ea se îndreptă alergând din cauza ploii către intrarea laterală a imobilului cu numărul 4012. O scară mică ducea direct la primul etaj unde se afla biroul lui Mark Spry, managerul firmei Security Inc., care comercializa instalații pentru control și supraveghere. Mark Spry era un fost membru al CIA și fusese activ în Central America Task Force în timpul afacerii „Contras" din Nicaragua. Cariera sa fusese compromisă în urma scandalului Irangate. Obligat să-și dea demisia, el se transformase într-un om de afaceri, fără să aibă însă un succes deosebit.

Yolanda Casas bătu fără să ezite în ușa albă împodobită cu o cunună de vâsc și auzi vocea lui Mark Spry strigând *Come on in*! Numai prietenii intimi treceau pe acolo, în timp ce clienții obișnuiți utilizau scara care pleca de la recepție.

Imediat cum o văzu, Mark Spry sări în picioare, ocoli biroul și se îndreptă spre ea. Înalt de un metru optzeci și cinci, cu mustață neagră, îmbrăcat lejer și cu aerul unui play-boy, el arăta încă foarte bine.

– *Babe*! făcu el. Ce surpriză minunată! De ce nu m-ai sunat?

Yolanda Casas își scoase impermeabilul, rămânând într-un pulover de angora de un albastru electric și într-o fustă neagră extrem de scurtă care îi lăsa la vedere niște picioare cam solide. Ea se întoarse și, în tăcere, puse zăvorul la ușa care ducea la parter. Apoi, cu un zâmbet destrăbălat, se apropie de Mark Spry. Fără să scoată un cuvânt, ea îi desfăcu cureaua și, cu un gest brutal, lăsă să-i cadă pantalonii pe dușumea. În fața acestei agresiuni sexuale, Mark Spry simți cum se trezește.

Plină de avânt, Yolanda se aruncă la picioarele lui și, dintr-o mișcare, îi înfulecă sexul până la rădăcină.

Mark Spry fu cuprins de amețeală.

– *Oh! My God*! gemu el sprijinindu-se de birou ca să nu cadă.

Asta îl ducea cu gândul cu douăzeci de ani mai devreme, la Little Rock, în Arkansas, unde obișnuia să-și petreacă vacanța. Acolo o întâlnise pe Yolanda Casas, frumoasa și înfocata brunetă care lucra într-un organism guvernamental și care adesea obișnuia să frecventeze barul hotelului *Excelsior*. Într-o seară, după ce dăduseră gata două sticle ce Defender „Success", el o dusese în camera sa. Prea obosit ca să mai discute, el își scoase pantalonii zicând:

– *Suck me off* !

Știa că există un coeficient de nouăzeci la sută ca treaba să fie compromisă. Dar spre marea sa surpriză, Yolanda se supusese și se părea că încercase o vizibilă plăcere în asta. După cosumarea actului, ea îi spuse simplu:

– Cu prima ocazie, lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Asta mă excită.

În curând, totul deveni un fel de ritual. Îndată ce se

întâlneau, de altfel destul de rar, ea se comporta la fel ca acum. Ei nu făcuseră niciodată dragoste...

– Ah! *God!*

Mark Spry simți că se frânge în două, scuturat de un orgasm violent, în timp ce era aspirat de nesățioasa perversă. Aceasta, cu o mână vârâtă între propriile coapse, tocmai intrase și ea în delir. După ce se potoliră, fostul agent CIA se lăsă sa cadă pe o canapea, simțind că nu se mai poate ține pe picioare. Yolanda Casas își trase puloverul peste cap cu un gest mașinal și obișnuit și se așeză în fața lui. Abia atunci, Mark Spry își dădu seama că femeia nu venise de la Washington numai ca să-i facă lui plăcerile...

– Cred că voi mai avea nevoie de tine, îl anunță ea cu o voce neutră.

– Despre ce este vorba, întrebă Mark în defensivă.

Cu câteva săptămâni în urmă, el primise o vizită asemănătoare și descoperi că Yolanda, pe care el nu o mai văzuse de aproape un an, era perfect la curent cu situația sa financiară care nu era de loc strălucitoare. Fiind divorțat, trebuia să dea lunar fostei sale soții o pensie de o mie cinci sute de dolari, iar deficitul său de la City Bank se mărea în mod constant. Afacerile îi mergeau prost și, când ea îi oferise un câștig de cincizeci de mii de dolari pentru o afacere foarte specială, el nu putuse să o refuze. Dar, pentru asta, fusese nevoit să cedeze afacerea unui coleg, Dell Claridge, vechi agent din „Forțele Speciale", care se afla la ordinele sale în Honduras. Acesta din urmă abuzase un pic în „interogatoriile speciale" și, fiind scos pe tușă, vegeta. Își deschisese o mică agenție de detectivi particulari în Washington și dormea în biroul său, deoarece nu putea să-și permită luxul de a închiria un apartament. Nici el nu putea să reziste sumei primite: două zeci de mii de dolari.

Treaba asta îi convenise de minune lui Mark Spry, care nu s-ar amestecat niciodată într-o afacere atât de periculoasă dacă nu i-ar fi cerut-o Yolanda însăși.

Numai că tânăra femeie lucra la Casa Albă, iar legăturile ei

cu preşedintele deveniseră de-acum secretul lui Polichinelle[1]. Asta presupunea, în anumite cazuri, un nivel ridicat de protecţie. Cu toate acestea, Mark Spry nu mai avea chef să o ia de la început, iar Yolanda îşi dădu seama de acest lucru.

– De data asta, problema este şi mai delicată, dar şi câştigul va fi cu mult mai substanţial, preciză ea înainte de a-i da alte amănunte.

Mark Spry, perturbat, înşfăcă o sticlă de Defender vechi de cinci ani din bar şi îşi turnă o porţie fără apă şi fără gheaţă. Avea nevoie de mult curaj ca să înfrunte genul acesta de situaţii.

– Nu cred că mai pot, începu el să zică.

Yolanda Casas îi adresă o privire de gheaţă.

– Este şi în interesul tău. Dacă tipul ăsta ajunge la Washington, se va produce un cutremur de pământ, care te poate afecta şi pe tine...

Văzându-l nehotărât, ea abordă o figură mai zâmbitoare, scoase din geantă un plic umflat şi îl aruncă pe birou.

– Acolo sunt cincizeci de mii, zise ea, plus instrucţiunile. După ce demarezi afacerea, vei primi încă pe atât şi, la terminare, încă o sută de mii, în afară de cheltuieli.

Fără a aştepta vreun răspuns, ea se ridică, depuse un sărut cast pe mustaţa lui neagră, descuie uşa şi dispăru.

* * *

Deasupra Bucureştilor, cerul era apăsător şi negru ca un capac de catafalc. Şoseaua Kiseleff, care cobora către centrul capitalei, era sufocată de Dacii vechi şi de Oltcituri în culorile ce abundau în vremea regimului comunist, roşu spălăcit, gri murdar şi galben opac. Nici magazinele nu îşi schimbaseră prea mult aspectul de la prăbuşirea lui Ceauşescu, iar lumea era prost îmbrăcată şi posomorâtă. Totul era întunecat, ponosit, lipsit de farmec.

1. Personaj hazliu, cocoşat, întâlnit în teatrul de păpuşi. (n. t.)

Doar faţada de un alb strălucitor a Hotelului *Lido*, recent renovat, lumina Bulevardul Magheru, ca şi cum s-ar fi aflat acolo dintr-o eroare. Malko, la volanul unui Daewoo închiriat, lupta împotriva tristeţii pe care o degaja acest oraş monoton, cenuşiu, lăsat în paragină. Ploaia fină şi rece, trecătorii înfofoliţi şi autostopiştii nu prea înveseleau atmosfera. În sfârşit, ajunse în faţa Hotelului *Intercontinental*, aflat lângă Teatrul Naţional, în plin centru al capitalei.

Primi o cameră ale cărui ferestre dădeau către vestita Piaţă a Universităţii. Abia instalat, Malko se aşeză lângă telefon. Fedora Kulak şi generalul Poliakov trebuiau acum să aştepte cu nerăbdare apelul său. Înainte de toate, avea nevoie să se organizeze. Mai întâi, atacă lunga listă cu numerele de telefon ale lui Stelian Andreianu, omul de legătură al lui Franck Capistrano. După cinci minute, Malko era destul de descurajat: ori telefoanele erau blocate, ori nu se mai afla nimeni în preajma lor. Încercă apoi la telefonul portabil şi, de astă dată, avu succes. O voce de femeie răspunse „Da".

– Aş dori să vorbesc cu Stelian Andreianu, spuse Malko în engleză.

– Stelian? Cine sunteţi dumneavoastră?

– Un prieten. Malko Linge.

Urmă o tăcere plină de neîncredere, apoi femeia continuă:

– Eu sunt Ruxandra Andreianu, soţia lui Stelian. Nu vă cunosc...

– De fapt, sunt trimis de Franck Capistrano, spuse Malko.

Imediat, atmosfera se încălzi.

– A, Franck! Ce mai face?

– Ca întotdeauna, face acelaşi lucru, răspunse Malko fără alte comentarii. Ştiţi cumva unde aş putea să-l întâlnesc pe soţul dumneavoastră?

Ruxandra Andreianu râse uşor.

– Bineînţeles! La Penitenciarul Central din Bucureşti.

Franck Capistrano nu prevăzuse acest lucru. Ruxandra Andreianu continuă imediat:

– Nu este nimic foarte grav. A exagerat puţin nota în nişte

afaceri imobiliare și cum avea cam mulți dușmani în echipa lui Iliescu... Dar va ieși curând.

Femeia părea să trateze acest incident cu o mare filosofie. Malko însă era năucit. Minunatul plan construit de Capistrano se făcuse țăndări.

– Sunt dezolat, făcu el.

– O clipă, zise ea, simțind că Malko voia să curme convorbirea. Sunteți în București?

– Da.

– Ce doreați să-i cereți lui Stelian?

– Este greu să vă spun la telefon...

– Atunci, să ne întâlnim undeva. Poate că aș putea să vă ajut. Astăzi chiar, trebuie să vin în București ca să-l vizitez pe soțul meu la vorbitor. Am putea să ne întâlnim după aceea. Unde v-ați stabilit?

– La *Intercontinental*, camera 504.

– Atunci, la revedere. Ne vedem la ora douăzeci.

La București, cina se servea devreme. Imediat, Malko sună la celălalt om de legătură al lui Capistrano, Marin Sorescu, un fost șef al Securității. Exista riscul să aibă nevoie de el... Apelul său fu primit și înregistat de un robot care răspunsese în limba engleză. Malko lăsă un mesaj, comunicând numele său, a lui Franck Capistrano, precum și adresa la care putea fi contactat. În continuare, începu să studieze o hartă a Europei de Est. Până la Chișinău, capitala Moldovei, erau aproximativ patru sute de kilometri. În plus, avea nevoie și de viză. Era deci exclusă posibilitatea unei deplasări rapide. Iar cei doi fugari aflați acolo se dădeau de ceasul morții.

Malko formă numărul de telefon al hotelului *Seabaco* din Chișinău și apoi ceru camera 80. Se auzi imediat cum cineva ridică receptorul fără a scoate însă vreun cuvânt.

– Sunt eu, zise Malko.

– Ești aici?

Vorbea Fedora Kulak. Era încordată. Malko răspunse cu o voce veselă:

– Nu, sunt la București, dar voi sosi cât de curând. Ard de nerăbdare să te văd...

În mod voluntar, vorbea ca un îndrăgostit, iar Fedora continuă pe același ton:

– Grăbește-te. Dacă mă lași prea mult singură...

– Știu, îi tăie vorba Malko, Totul este în ordine?

– Da.

– Pe curând.

El închise telefonul mai liniștit un pic. Dacă ar fi putut să folosească avionul lui Stelian Andreianu! Pentru a se mai calma, dădu un telefon la castelul Liezen să vadă în ce ape se mai scaldă Alexandra... Îi răspunse Elko Krisantem.

– Contesa Alexandra a plecat la un dineu la Viena, anunță el cu un ton plin de reproș.

Turcul, care avea principiile lui, era de părere că în lipsa bărbatului, o femeie nu trebuie să plece de acasă decât în situații extreme, cum ar fi un incendiu sau un deces.

– Altceva, nimic? întrebă Malko decepționat.

– Ba da. V-a căutat un domn. Vorbea englezește. Cred că era un prieten de-al dumneavoastră de la Washington. I-am spus că sunteți la București, la Hotelul *Intercontinental*. Nu v-a sunat încă?

– Nu, răspunse Malko.

Imediat ce închise telefonul, formă numărul direct al lui Franck Capistrano, de acasă. Acum, în Virginia era ora cinci dimineața...

– Dumneavoastră m-ați căutat la Liezen? întrebă Malko îndată ce îi auzi vocea.

– Nu, făcu Capistrano, vizibil surprins. Eu sunt cel care așteaptă vești. Totul este în regulă?

– Da. Prietenul dumneavoastră nu este aici, dar mă voi întâlni cu soția lui.

– Și ea este OK, spuse americanul cu un ton plin de subînțeles.

Cu alte cuvinte, era la fel de lipsită de scrupule ca secătura de bărbatu-său. În sfârșit, o veste bună...

Malko puse telefonul în furcă. Îl intrigă misteriosul telefon primit la Liezen. Cine putea să-i telefoneze, fără a-l mai căuta după aceea la București? Nu se simțea în apele lui aici. SVR-ul avea brațul lung atât în România, cât și în Moldova. Nu-i mai rămânea decât să se roage ca Ruxandra să-l poată ajuta.

* * *

Locotenentul Gheorghi Arbatov, agent al sucursalei SVR în București, își începuse corvoada zilnică care consta în arhivarea în memoria computerului a listelor de pasageri primite de la „contactul" din SRI[1] care ar fi putut interesa pe superiorii săi de la Moscova.

Aceasta era o sarcină extrem de plicticoasă, căci doar un nume din cinci sute ar fi putut stârni vreo reacție. Gheorghi Arbatov se întrerupse câteva momente pentru a bea puțin ceai. În această anexă a Ambasadei Rusiei, aflată într-o clădire impunătoare de pe Șoseaua Kiseleff, domnea un frig siberian. Din cauza prețurilor ridicate ale combustibilului, nu erau încălzite decât încăperile rezervate ambasadorului. Își reluase activitatea fără chef, când, la ora șase și patruzeci și cinci de minute, un semnalizator roșu începu să clipească. Numele pe care tocmai îl înregistrase figura și în ordinatorul central al SVR–ului din Iasnovo.

Locotenentul notă informațiile: Malko Linge, zborul Air France 2146, proveniența Paris. Apoi redactă o scurtă notă pe care o înmână șoferului ca să fie imediat expediată.

1. *Serviciul Român de Informații (n. a.)*

Capitolul IX

– Sunteți așteptat în hol, anunță funcționarul de la recepție la telefon.

Era ora douăzeci fix. Ruxandra Andreianu era punctuală. Nici nu coborî bine, că Malko fu asaltat ca de o tornadă. Cu părul blond legat la spate, cu un profil de pasăre, îmbrăcată cu o vestă strâmtă de piele mov și cu o fustă de piele neagră, prevăzută cu un fermoar Ecler chiar pe mijlocul pântecelui, purtând ciorapi negri și cizme cu tocuri înalte, Ruxandra nu semăna deloc cu o femeie de afaceri.

În plus, ea era, literalmente, acoperită de bijuterii! Un ceas brățară Bulgari în formă de șarpe, inele pe fiecare deget, cercei cu diamante și o duzină de brățări. Malko găsi cu greu un pic de piele descoperită pentru a-i săruta mâna. Ea îl privi cu un aer gurmand.

– Semănați cu soțul meu, însă sunteți mai tânăr și mai sexy, adăugă ea cu un râs sonor.

Privirea ei directă era fără echivoc. Ruxandra Andreianu era o târfă de lux.

– Am făcut rezervări la *Primiera,* spuse ea. Este un local foarte bun. Mașina mea vă așteaptă.

Din Mercedesul de culoarea zmeurei coborî un șofer care părea să fi ieșit din lumea lui Dracula. O bestie cu ceafa groasă și fruntea îngustă, cu mâinile ca niște cazmale și cu o șapcă înfundată până la urechi.

Nu făcuseră nici o sută de metri că și ajunseră la hotel.

Hotelul *Primiera* semăna cu un decor de teatru sofisticat, cu bolți, cu lumânări puse pe mese și cu tablouri pe pereți. Un

pianist cărunt executa o piesă plină de melancolie și cele mai multe mese erau ocupate de femei foarte frumoase. Ruxandra Andreianu își deschise vesta, lăsând liberi sânii ascuțiți ce sfidau legile gravitației. Siliconul nu apăruse încă prin România. Când chelnerul își făcu apariția, ea comandă un „Original Margarita" dublu – o treime Cointreau cu două treimi tequila Don Julio – în timp ce Malko se mulțumi cu o votcă.

– Acesta este un restaurant la modă în București, îi explică ea. Soțul meu vine mereu pe aici ca să agațe prospături. Priviți, este și ambasadorul Statelor Unite...

Într-o clipită, ea dădu pe gât porția dublă de „Original Margarita". Cât timp nu bea, vorbea... Privirea ei flămândă și mirată nu-l slăbea pe Malko nici o clipă.

– Purtați cumva lentile de contact? întrebă ea mai târziu, trecând la atac.

– Nu, de ce?

– Din cauza ochilor dumneavoastra. Sunt extraordinari.

Pe chipul ei extaziat, se putea citi clar, scris cu litere de o șchioapă: „Regulează-mă". Abia după ce luară masa, ea îl întrebă cu o voce guturală:

– Ce serviciu doreați să vă facă soțul meu?

Malko avu un moment de ezitare. Ruxandra Andreianu nu îi inspira deloc încredere, dar nu avea de ales.

– Aș avea nevoie de un avion particular și cred că soțul dumneavoastră...

Ea îl opri cu un gest.

– Falcon este la reparat în Paris de aproape șase luni și eu nu vreau să achit nota de plată. Se va descurca soțul meu când va ieși. Unde vreți să mergeți cu el?

– La Chișinău.

– La Chișinău! ce oroare, moldovenii ăștia sunt niște nebuni. Ei scriu limba noastră cu caractere chirilice. Există curse zilnice până acolo, de la aeroportul Băneasa.

– Știu asta, dar eu doresc un zbor discret, de la Chișinău până la Napoli, de exemplu. Suntem gata să vă oferim pentru asta o sumă importantă de bani.

Ruxandra Andreianu scoase o țigară pe care Malko se grăbi să o aprindă cu bricheta sa.

– De ce vreți să mergeți la Chișinău?

În ciuda asigurărilor primite de la Franck Capistrano, Malko ezita să-i spună adevărul. Ea se aplecă spre el, atingându-i urechea cu buzele calde.

– Trebuie să aveți încredere în mine, șopti ea. Știu că domnul Capistrano face uneori niște propuneri ciudate. Aveti de transportat ceva „marfă" sensibilă?

– Nu este vorba de nici o marfă.

– Atunci, persoane?

– Da. Este vorba de doi transfugi ce trebuie scoși urgent din Moldova.

Ruxandra Andreianu zâmbi.

– Pentru asta nu este nevoie de avion. Putem merge la Chișinău pe șosea. Avem nevoie de circa cinci ore de drum. Pentru retur, putem proceda la fel. Vizele se pot lua chiar la frontieră.

Ea continua să mănânce cu poftă. Cât despre Malko, acesta abia se atinsese de friptura lui. Privirea îi fu atrasă de un grup care tocmai își făcuse apariția, trei bărbați și o fată superbă, cu părul lung și blond – o adevărată Ofelia – cu cizme și pulover gros și cu privirea visătoare. Ruxandra Andreianu îl lovi ușor cu piciorul, pe sub masă.

– E frumoasă, nu? Este actriță la Teatrul Național. Nu este elegant din partea mea să o privesc așa.

Nu era momentul potrivit ca să se pună rău cu unica sa aliată... Cizma Ruxandrei rămăsese lipită de pulpa sa, iar privirea încă devenea din ce în ce mai elocventă. Părea că este serios afectată din punct de vedere sexual din cauza absenței bărbatului ei.

Malko trecu din nou la atac.

– Dacă plătim factura pentru Falcon, când credeți că ați putea să-l recuperați?

– Trebuie să dau un telefon. Problema este că am dat liber echipajului. Trebuie să-l adun.

– Și cât timp credeți că v-ar trebui pentru asta?

– O săptămână poate.

– Este prea mult, zise Malko. Oamenii aceia se află în mare pericol. Îmi este frică de reacția rușilor.

Ruxandra Andreianu împinse farfuria pe masă, chemă o chelneriță căreia îi ceru o „insulă plutitoare" și un coniac Gaston de Lagrange XO și se întoarse apoi spre Malko.

– Vreau să vă fac o propunere. Mâine, vă luați viza pentru Moldova. Este foarte ușor. Apoi, plecăm amândoi cu mașina mea la Chișinău. Și asta este foarte simplu. Poimâine, ne întoarcem la București cu prietenii dumneavoastră și vă instalați la mine.

– La dumneavoastră?

– Da. Am o casă foarte mare la Snagov, la douăzeci de kilometri depărtare de București, acolo unde își avea reședința Ceaușescu. Când a fugit cu elicopterul din oraș, el a venit să se refugieze în vecinătatea casei mele. Este foarte liniștit locul acela și suntem înconjurați numai de oameni de încredere.

– OK! Și pe urmă?

Ea bău o gură de coniac înainte de a răspunde.

– Când lucram pentru domnul Capistrano, expediam mărfurile din Constanța, portul nostru de la Marea Neagră, cu ajutorul cargourilor cipriote al căror armator este un prieten de al meu. Tipul va fi fericit să-mi facă un serviciu, cu cea mai mare discreție posibilă. Nimeni nu va ști cum ați plecat. O dată ce vă veți afla la bord, veți putea merge oriunde doriți.

Malko oftă. Da, aceasta părea a fi o soluție. Un submarin american i-ar fi putut pescui din larg.

– Soluția asta mi se pare demnă de luat în considerație, zise el.

– Dumneavoastră aveți mașină? îl întrebă deodată românca.

– Da.

– Așteptați-mă.

Ea se sculă și se îndreptă către ieșire. După câteva minute, se întoarse.

– Nu mai este nici o problemă. Mi-am expediat șoferul.

– De ce?

Ea râse sonor.

– Aș vrea să vă arăt casa și trebuie să am grijă de reputația mea... Nu vreau ca el să știe că am adus un bărbat la mine noaptea. Chiar dacă este vorba doar de afaceri...

Piciorul ei lipit din nou de pulpa lui nu părea să spună exact același lucru...

Ei terminară cina sub privirile încețoșate ale pianistului care părea gata să cadă leșinat la fiecare notă. Ce patetic... După ce își încălzi coniacul între degetele lungi, Ruxandra Andreianu îl bău dintr-o răsuflare și se ridică în picioare cu privirea scânteietoare. Ea se agăță de brațul lui Malko de parcă ar fi fost tânăra lui soție.

– Sunt bucuroasă că m-ați sunat, zise ea. A trecut mult timp de când nu m-am mai distrat...

– Treaba asta este mai degrabă periculoasă, ținu Malko să precizeze. SVR-ul nu va rămâne cu brațele încrucișate. Sunt în stare să facă orice numai să pună mâna pe cei doi fugari...

– Cunosc foarte bine țara asta, recunoscu Ruxandra.

– Apropo, făcu Malko. Care este prețul colaboratorii dumneavoastră?

Românca zâmbi.

– Vă voi spune mai târziu.

După cinci minute, se aflau în fața Hotelului *Intercontinental*, iar Malko putu să-și recupereze automobilul Daewoo. Luând-o pe Bulevardul Magheru, se întreptară spre Șoseaua Kiseleff, unde, după ce ocoliră Arcul de Triumf, intrară pe șoseaua București–Ploiești.

– Sunt douăzeci de minute de mers, zise Ruxandra. Imediat după Aeroportul Otopeni.

* * *

Temperatura se răcise brusc la Moscova, iar în birourile SVR-ului domnea un frig polar. De la divizarea Uniunii

Sovietice, chiar și încălzitul era drămuit. În ciuda orei târzii, generalul Trubnikov se afla încă în biroul său. Era muncit de gânduri negre.

Se scurseseră încă două zile întregi, și el nu avea încă nici un indiciu în legătură cu fuga lui Poliakov. Iar președintele Elțîn, aflat încă internat într-o clinică, îi transmisese că, dacă nu pune mâna pe trădător, își poate considera cariera terminată... În cel mai bun caz... Trubnikov luase legătura cu toți agenții săi răspândiți în toată lumea, amenințase poliția de frontieră, dar în zadar. Teama sa cea mai mare era că americanii ar fi putut să-i recupereze pe fugari. În acest caz, l-ar fi putut ține la căldură un timp, ca să se liniștească apele, înainte de a-l scoate la lumină, explicând tuturor că a ales libertatea venind din altă parte. Noile bune relații între cele două state interziceau acțiunile „directe".

Se auzi o bătaie în ușă și un subofițer intră, salută și depuse o hârtie în fața lui. Imediat ce aruncă o privire pe aceasta, generalul Trubnicov simți că întinerește cu douăzeci de ani. El luă telefonul interministerial și formă numărul direct al lui Mihail Baturin de la Kremlin.

– *Rezidentura* din București tocmai l-a localizat pe agentul CIA, Malko Linge, a cărui prezență ne-a fost semnalată la Moscova săptămâna trecută de către generalul Rudzik. A sosit la București azi-dimineață de la Viena.

– Asta vrea să însemne că ticălosul ăla de Poliakov se află acum în România? întrebă Baturin.

– Nu cred că este vorba doar de o coincidență, spuse generalul Trubnikov. Voi anunța toate punctele de frontieră ca să treacă prin sită toate zborurile de la București la Chișinău.

– De ce Chișinău?

– Pentru că ar fi putut ajunge mult mai ușor la Chișinău decât la București. A putut beneficia probabil de complicitatea oamenilor din Armata a cincisprezecea. Ei se bucură de zboruri foarte numeroase, care nu trec prin circuitul supravegheat.

– Dar asta nu este o veste prea bună... făcu Baturin.

– De ce? întrebă Trubnikov stupefiat.

– Pentru că, din 1991, americanii sunt foarte bine implantați

în România. Poliakov se află probabil deja în avion, în drum spre Washington...

– Voi merge personal la București, spuse generalul Trubnikov cu însuflețire.

– Faceți ce credeți, dar lăsați-mi mie plăcerea de a-l jupui de viu pe ticălosul acela de Poliakov.

Generalul Trubnikov nu-l mai asculta. El puse telefonul în furcă și începu să compună un mesaj cifrat pentru *rezidentura* din București. Nu termină însă bine, că telefonul direct sună. Era Mihail Baturin, mâna dreaptă a președintelui Elțîn.

– Până la urmă, nu vă duceți acolo, ordonă acesta cu glasul dur. Este de preferat să puneți la îndemâna oamenilor noștri din București o echipă de la Spetnaț. Ar fi cu mult mai utilă.

– Perfect, răspunse Trubnikov fără să discute ordinul. Iau imediat legătura cu Cartierul General al Armatei a cincisprezecea din Tiraspol. El îl chemă apoi pe omologul său, generalul Ladighin, directorul GRU-ului și îi spuse că are absolută nevoie de un grup de specialiști din Spetnaț din Armata a cincisprezecea pentru a declanșa operațiunea de prindere a trădătorului. Generalul Ladighin nu păru să fie prea entuziasmat de această cerere.

– Trebuie să-i cer generalului Godionov, comandantul de acum al Armatei a cincisprezecea, autorizația de a-i pune pe acești oameni la dispoziția dumneavoastră. Situația din Transnistria este extrem de delicată. Nu aș vrea ca noul premier Lucinski să considere această acțiune ca o provocare din partea noastră. Vă sun eu mai târziu.

Generalul Trubnikov închise telefonul, făcând spume de mânie. GRU privise întotdeauna cu dispreț KGB-ul și apoi, SVR-ul. În realitate, Ladighin își freca mâinile de bucurie văzând ce se întâmplase. Astfel, GRU putea să iasă în evidență ca fiind singurul organism în care se putea avea încredere totală. Era obligat să-l roage pe Baturin să intervină.

Capul său se afla în joc. Trădătorul nu trebuia cu nici un preț să iasă din România. El termină de redactat mesajul pentru *rezidentura* din București, apelând la cei de acolo ca să

afle unde se găsește Malko Linge, agentul CIA, deoarece numai el îi putea duce pe urmele generalului Poliakov.

* * *

Șoseaua se așternea dreaptă în fața lor, pierzându-se în depărtare în mijlocul câmpiei acoperite de ceață. Tocmai trecuseră de bifurcația care ducea la aeroportul Otopeni, și se aflau acum în plină câmpie.

– Virați la dreapta, ordonă brusc Ruxandra, arătând spre un drum care intra într-o pădure de mesteceni.

Malko se conformă. Se aflau la o distanță de numai douăzeci de kilometri de București, dar el avea impresia că se află pe un alt tărâm. Farurile luminau un lac micuț, în mijlocul căruia se afla o insulă minusculă unde se ridica ceva ce părea a fi o biserică.

– Aceea este mânăstirea Snagov, explică Ruxandra. Aici a fost îngropat Vlad Țepeș, numit de voi Dracula... Corpul său nu a fost găsit niciodată, dar el este aici.

Mașina pătrunse pe o alee străjuită pe ambele laturi de vile mari, în stil rococo, izolate în mijlocul unor parcuri neîngrijite. Aici era refugiul fostei nomenclaturi și a noilor îmbogățiți.

— În stânga, este o poartă neagră! spuse Ruxandra.

O poartă maiestuoasă, încadrată de doi stâlpi groși, avea numărul 24. Grilajul care pornea de la fiecare stâlp, se întindea pe câteva sute de metri. Părea mai degrabă potrivit pentru palatul Versailles decât pentru o reședință de la periferie.

Romînca scoase din poșetă o telecomandă și cele două canaturi ale porții se deschiseră lent, lăsând să se vadă o casă imensă în stil rococo, ce avea în față un peron impozant. Acolo se putea vedea parcat Mercedesul S 320 de culoarea zmeurei.

După ce opri motorul mașinii, Malko fu izbit de liniștea absolută, aproape minerală, ce îi învăluia. Parcul era înghițit de întuneric, iar în casă nu se vedea nici o lumină. Spărgând liniștea nopții cu zgomotul făcut de tocuri pe dalele peronului, Ruxandra deschise o ușă monumentală. Malko o urmă într-un hol al cărui tavan abia se putea zări.

– Prietenii dumneavoastră se vor simți foarte bine aici, zise romînca învăluită în penumbră. Nimeni nu-i va căuta în acest loc.

– Aveți dreptate, recunoscu Malko. Locuiți singură?

– Pentru moment, da. În spate se află o căsuță în care stau șoferul și o familie ce are grijă de casă.

– Bine, spuse Malko. Atunci, mă întorc la București. Mâine dimineață trebuie să mă scol devreme, ca să mă duc după viza moldovenească.

– Așteptați un pic! Aș vrea să vă arăt vizuina mea! protestă femeia. Veniți.

Ea îl conduse într-un salon imens, în întregime decorat în stilul Art Deco – cu o comodă din palisandru cu broaște țestoase intarsiate, transformată în bar – și cu canapele comode acoperite cu piele roșie, extrem de fină.

– Toate acestea au fost aduse de la Paris. Claude Dalle, arhitectul meu, s-a deplasat el însuși aici. Este superb, nu-i așa?

– Într-adevăr! afirmă Malko.

El o urmă apoi de-a lungul unui culoar foarte slab luminat, până când ajunseră în fața unei uși pe care ea o deschise, lăsându-l să intre primul.

La început, el nu văzu decât câteva zeci de luminițe într-o beznă aproape totală. Trebuiră să treacă câteva secunde până să realizeze că era vorba de zeci de lumânări care ardeau în candelabre răspândite într-o încăpere uriașă. În afară de candelabrele de argint, aici totul era negru! Pereții, perdelele, mocheta, chiar și mobilele! El putu ghici formele unui pat cu baldachin, câteva mobile Haute Epoque și ceva care semăna cu un echipament pentru gimnastică, într-un colț. Un parfum ațâțător plutea în încăpere, având ca sursă mai multe bețișoare parfumate ce ardeau mocnit. Totul te făcea să te gândești la un decor de teatru.

– Vă place aici? întrebă Ruxandra.

– Este camera dumneavoastră?

– Nu. Este sala mea de „jocuri"...

El o privi. Fața ei se distingea cu greu în penumbră, iar Malko se simți stingherit.

– Și ce fel de „jocuri" practicați? întrebă el cu o veselie forțată.

Fără să răspundă, ea se îndreptă spre perete și acționă un comutator. Câteva becuri aprinse luminau acum un imens triptic. Malko se apropie. Pictura evoca Grădina deliciilor a lui Jérôme Bosch, dar era cu mult mai crudă și infinit mai erotică decât aceasta. În fața ochilor lor se afla o vastă frescă în care femei superbe și goale erau supuse la tot felul de suplicii sexuale.

Centrul compoziției era ocupat de o femeie parțial mascată, pe care patru bărbați o trăgeau într-o țeapă de forma unui falus monstruos. Rictusul ei evoca atât plăcerea, cât și o durere atroce. Alte femei se lăsau sodomizate de către măgari înlănțuiți de niște mașinării complicate. O alta era asaltată de un dragon uriaș, pe jumătate om, având un membru imens. Vestale îmbrăcate în haine de piele, îngenuncheate, satisfăceau poftele unor gladiatori cu musculatură dezvoltată. O blondă extatică, cu corp lung de liană, își desfăcea larg picioarele interminabile în fața unei creaturi fantomatice, iar o alta, ce avea numai ciorapi, era lungită pe o uriașă pernă mov ținută de niște monștri și înghițea un falus negru pe care erau sculptați demoni...

O altă „victimă" privea tulburată către un soi de războinic medieval îmbrăcat în armură, care răsucea sfârcurile enorme ale sânilor ei cu degetele înmănușate în oțel. Figura femeii exprima o satisfacție morbidă, perversă, dar și tulburătoare totodată.

Stampele japoneze, comparate cu aceată operă, nu păreau decât imagini feciorelnice, pline de nevinovăție... Vocea Ruxandrei, deja schimbată, șopti la urechea lui Malko:

– Așa mă joc eu.

El se întoarse spre ea. Vesta de piele zăcea pe jos, iar vârfurile ascuțite ale sânilor ei, aproape la fel de lungi ca cele

din tablou, se îndreptau amenințător spre el prin lâna puloverului.

– Cine a pictat acest tablou? întrebă el.

– Soțul meu. Are multă imaginație. Cred că se plictisește rău de tot, acum, în închisoare...

Se măsurară din priviri câteva momente. Apoi, Ruxandra îi surâse vicios.

– Mai devreme, m-ați întrebat care este prețul meu. Eu nu am nevoie de bani, ci de senzații foarte puternice. Chiar din clipa în care v-am văzut, am știut că aș putea experimenta astfel de senzații cu dumneavoastră. De vină sunt poate ochii, dar și altceva. Mirosul pericolului și al morții.

Dăduse peste un adevărat animal de pradă.

– Acesta nu este chiar genul meu de erotism, încercă el să se eschiveze.

Ruxandra Andreianu zise:

– Nu vă forțez la nimic. Dar în acest caz, chiar în acest moment, se încheie colaborarea noastră. Cunoașteți drumul de întoarcere. Nu încercați să mă sunați, căci nu vă voi răspunde.

El îi sondă privirea strălucitoare: părea absolut sinceră.

Îl avea în mână. Fără logistică, îi era imposibil să-i scoată pe Poliakov și pe amanta acestuia din zonă. Era pentru prima oară în viața lui, când se confrunta cu o problemă de acest gen.

– Sunt chiar atât de respingătoare? întrebă Ruxandra.

Stătea față în față cu el, cu picioarele ușor îndepărtate și cu buzele întredeschise. Era însăși încarnarea viciului. El coborî privirea spre sânii ei ascuțiți și atunci simți o furnicătură în partea de jos a coloanei vertebrale. Parcă fermecat, el simți brusc dorința de a intra în jocul tulbure al romîncei.

Părea o experiență pe care nu o trăiești decât o dată în viață, cu riscul de a trece de cealaltă parte a oglinzii...

Malko făcu un pas înainte și apucă sfârcurile lungi între degete. Apoi începu să le răsucească ușor, strângându-le din ce în ce mai tare. Ruxandra își dădu ochii peste cap, în timp ce gemu răgușit. Cu o singură mișcare, ea desfăcu fermoarul lung

al fustei de piele. În același timp, cu cealaltă mână începu să se excite frenetic. El strânse și mai tare, până ce îi smulse un țipăt de extaz. Repirând din ce în ce mai repede, părea că își va pierde cunoștința.

Trecură câteva clipe care lui Malko îi părură lungi, apoi, Ruxandra scoase un țipăt ascuțit, corpul îi fu scuturat de un spasm și ea căzu în genunchi, prosternată în fața lui, pradă unui orgasm devastator.

Pauza care urmă nu fu prea lungă. Femeia se ridică cu privirea halucinantă și îl luă pe Malko de mână, conducându-l spre colțul camerei unde se afla echipamentul așa-zis sportiv. De aproape, era vorba de un echipament sadomasochist! Ruxandra se întinse pe un șevalet înclinat în formă de X, prevăzut cu brățări de piele la fiecare capăt.

– Leagă-mă și violează-mă, zise ea cu o voce care părea că vine din lacul lui Dracula.

El îi imobiliză încheieturile mâinilor, apoi gleznele. Prin fusta desfăcută îi vedea pântecele și pulpele cu jartiere negre.

Acest tablou insolit îl inspiră în asemenea măsură, încât se simți capabil să satisfacă toate fanteziile frumoasei românce. Strania punere în scenă îi stârni o puternică erecție.

Ruxandra își balansa capul de la dreapta la stânga, de parcă ar fi fost supusă la o cumplită suferință. Malko se desfăcu, o apucă cu brutalitate de păr și alunecă în gura ei ca într-un sex.

Ruxandra, cu ochii plini de lacrimi, începu să execute cu limba un dans îndrăcit. Malko simți că puțin îi mai lipsește să-și dea sufletul...

În acel moment, privirea sa căzu pe un șir de faluși din abanos, aranjați pe o etajeră, alături de straniul șevalet. Cu siguranță, nu se aflau acolo din pură întâmplare... Fără să ezite, el apucă una dintre cele mai impozante piese și se apropie de Ruxandra. Din nou, privirea ei se schimonosi și, cu o voce răgușită, ea începu să-l implore:

– Nu, n-o să-mi faci asta! Mă vei despica!

Dar Malko intrase deja în jocul ei. Fără nici un pic de milă,

el împlântă enormul instrument între pulpele femeii. Intruziunea nu a fost deloc ușoară. Ruxandra începu să urle atât de puternic, încât Malko se întrebă dacă era cazul să mai continue. Dar expresia extatică a feței ei îl convinse că nu sărise peste cal. Brusc, mișcările spasmodice ale Ruxandrei făcură ca șevaletul să se răsucească, iar trupul ei se întoarse, oferindu-i crupa. Cele două bârne ale aparatului se încrucișau mai sus de crupă, degajând fesele, ceea ce nu era ceva întâmplător.

Decis să ducă această uimitoare experiență până la capăt, Malko luă cel mai mare falus, pe care începu să-l introducă între fesele femeii, care începu să geamă cu o voce ascuțită și tânguitoare. Bineînțeles că Malko nu băgă în seamă rugămințile ei, căci „jucăria" asta aluneca destul de ușor. Totul era halucinant! Malko continua să îl împingă milimetru cu milimetru, până ce giganticul falus dispăru cu totul. Corpul femeii era scuturat de spasme și ea gemea de ți se rupea inima. Malko se întreba ce mai voia oare de la el. Soluția i se relevă cu ușurință. Ocolind șevaletul, el se așeză în fața ei, forțându-i din nou gura. Cu ochii încețoșați de plăcere, ea îl aspiră dintr-o dată. De data aceasta, el nu se mai abținu. Era atât de excitat, încât, după câteva mișcări, simți că este gata să explodeze. Ruxandra scoase un țipăt nearticulat, iar spasmul ei de plăcere fu atât de violent, încât pumnul ei stâng se eliberă din strânsoare.

Malko redeveni lucid. Avea impresia că participase la un joc destul de nesănătos. În timp ce el se aranja, Ruxandra își desfăcu legăturile, apoi se debarasă de cei doi faluși de abanos care rămaseră înfipți în ea și se redresă. Flăcările lumânărilor dansau pe fața ei, dându-i un aer malefic, dar ea părea cu adevărat fericită.

– Sunt aproape opt luni de când nu m-am simțit așa, suspină ea. De când Stelian a intrat în închisoare. Îmi lipsește atât de mult...

Ea părea epuizată, iar în ochi îi juca o luminiță de nebunie. Malko vru să se asigure.

– Dacă aș fi refuzat...

– Nu ne-am mai fi întâlnit niciodată, făcu ea. Nu sunt o proastă, știu că va fi foarte periculos ce vom face. Îi cunosc prea bine pe ruși. Dar ceea ce am simțit azi a fost extraordinar! Nu pot să cer așa ceva de la oricine. Cred că mă considerați nebună.

– Nu, doar un pic specială, spuse Malko.

Ea ieși din cameră înaintea lui. Intrigat, el întrebă:

– Aceste lumânări ard tot timpul?

Românca surâse.

– Nu, am pus să fie aprinse special pentru dumneavoastră. Speram din tot sufletul să acceptați. Acum trebuie să-i spun cameristei să le stingă.

Ei se aflau din nou în holul casei.

– Vin mâine pe la prânz la *Intercontinental*, propuse ea. Luați viza mâine dimineață, iar apoi, plecăm imediat.

– Perfect, zise Malko. Iar vaporul?

– Mă voi ocupa de el mâine.

Ea se îndreptă spre o comodă și scoase dintr-un sertar un revolver mare și negru, un Random de nouă milimetri, pe care i-l întinse lui Malko.

– Luați-l, nu se știe niciodată. Veți găsi drumul?

– Fără îndoială, o asigură Malko.

Ea îl sărută cast pe gură și îl privi cum coboară pe peron. Drumul spre București era absolut pustiu. Douăzeci de minute mai târziu, el parca mașina în fața Hotelului *Intercontinental* și aruncă o privire ceasului său Breitling: era zece noaptea. Jocurile vicioase ale Ruxandrei nu duraseră prea mult.

Îndreptându-se spre ascensor, observă că la barul circular de la parter, scufundat în obscuritate, se află doi bărbați. Poate că nu le-ar fi dat atenție, dacă telefonul său nu ar fi sunat câteva minute mai târziu. El ridică receptorul, dar nimeni nu răspunse la celălalt capăt al firului.

Intrigat, el băgă pistolul Random în cingătoare și coborî în hol. De data aceasta, barul era pustiu. Urcă din nou la primul etaj și merse să arunce o privire în cazinou. În afară de crupieri și de un grup de asiatici, nu mai era nimeni. Cel de al șaselea

simț îl avertiza că prezența la bar a celor doi clienți avea legătură cu telefonul primit în cameră. Cuprins de o inspirație bruscă, Malko se duse la mașină, consultă harta Bucureștilor și se îndreptă spre strada Sandu Clucerul, acolo unde locuia Marin Sorescu, fostul agent al Securității, racolat de CIA.

Locuința acestuia se afla în partea de răsărit a orașului, pe o stradă liniștită unde ajunse după ce parcurse interminabilul Bulevard Basarabia. Ajuns acolo, el lăsă o scrisoare în cutia poștală de la numărul 4. Abia când plecă, observă o mașină parcată la întretăierea cu Bulevardul Basarabia. Malko trecu pe lângă ea. Părea goală, dar după ce parcurse câteva sute de metri, farurile acesteia se aprinseră și mașina demară, urmărindu-l de la o distanță apreciabilă.

Malko simți cum i se accelerează pulsul. Așadar, era urmărit.

De către cine? De oamenii SVR-ului? De români? Sau de cei care-l lichidaseră pe Lee Brookner la Moscova?

Când vira la dreapta pentru a intra în fața hotelului, mașina urmăritorilor își continuă drumul. Malko urcă în camera sa tulburat. Filatura aceasta îi schimba toate planurile. Trebuia să se debaraseze de ea, înainte de a pleca spre Chișinău. Altfel, îi va conduce pe cei care-l supravegheau direct la Poliakov.

Capitolul X

Malko se deșteptă cu o cumplită senzație de neliniște și de teamă. Cine îl urmărea oare? Era imposibil să meargă la Ambasada Moldovei atâta vreme cât nu se debarasa de urmăritori. Încercase să o contacteze pe Ruxandra pentru a o ruga să vină puțin mai devreme, dar ea plecase deja, iar telefonul era scos din circuit. Pe de altă parte, nici de la Marin Sorescu nu primise vreun semn de viață. Fostul șef al Securității era probabil plecat pe undeva. Încă un aliat care se evaporase...

Ca să mai omoare timpul, Malko privea pe fereastră la circulația din Piața Universității. Automobiliștii români, ce păreau a fi terorizați de polițiștii care căutau nod în papură pentru orice fleac, afișau un respect aproape religios față de pietoni. Sistemul comunist, în care cetățenii nu aveau nici un drept, părea să nu se fi schimbat.

Cineva bătu la ușă, readucându-i în minte problema care îl frământa... Ruxandra Andreianu își schimbase vesta mov cu un vizon clasic, păstrând însă fusta de piele. Ea își scoase ochelarii negri și îi zâmbi.

– Am petrecut o seară încântătoare. Ați obținut viza moldovenească?

– Nu.

Malko îi explică motivul. Îngrijorată, românca scoase pachetul de Gauloises blondes din geantă și își aprinse o țigară. Bucureștiul fusese întotdeauna considerat ca fiind micul Paris, iar produsele franțuzești erau la modă... Atitudinea femeii față de Malko era diferită, aproape indiferentă. Dacă ar fi

fost vorba despre un animal, ai fi putut spune că nu mai este în călduri.

– Credeți că ar putea fi rușii? întrebă ea.

– Nu este exclus.

Dacă nu ar fi fost acel telefon bizar primit la Liezen, ar fi răspuns afirmativ fără nici o ezitare.

– Și încă mai doriți să mergeți la Chișinău?

– Trebuie să merg acolo. Dar fără să am „cozi" după mine.

– Dacă este vorba de ruși, va fi foarte greu în țara asta. Iată ce am putea face. Au aflat oare de legătura noastră?

– Nu am de unde să știu, mărturisi Malko.

– Trebuie să aflăm cine vă urmărește. Voi coborî să-l previn pe șoferul meu. El mă va lăsa la salonul de coafură și se va întoarce aici cu mașina. După douăzeci de minute, vă urcați în mașina dumneavoastră și mergeți pe Bulevardul Magheru până ce ajungeți în dreptul Străzii Pitar Moș, undeva la dreapta. Parcați mașina și continuați drumul pe jos. Strada are sens unic. Urmăritorii vor trebui să procedeze la fel. Virgil, șoferul meu, va observa din ce mașină coboară și ce hram poartă. La capătul Străzii Pitar Moș, există o mică piață unde se află întotdeauna câteva taxiuri. Vă urcați într-unul și cereți să vă ducă la Ambasada Moldovei, pe Aleea Alexandru, numărul 4, în cartierul ambasadelor. Urmează să ne întâlnim apoi la hotel și să punem lucrurile la punct.

– Planul mi se pare foarte bun, spuse Malko admirativ.

Ruxandra Andreianu avea cu siguranță mai multe corzi la arcul ei.

* * *

Bulevardul Magheru era un fel de Champs-Elysées în miniatură, fiind considerat inima Bucureștilor. Aici puteai întâlni mai ales librării vechi, nenumărate case de schimb valutar și chiar trei restaurante Mac Donald's pe o distanță de doar doi kilometri, însă nu puteai găsi nici măcar o singură vitrină aranjată cu gust. Singur, Hotelul *Lido*, renovat, își etala

strălucitor fațada albă. Malko opri la un stop, fiind imediat înconjurat de puști cu fețele murdare și cu căciulile trase până la ochi, care începură să-i șteargă parbrizul. Alături de el, un polițist țâșni dintr-o Dacie albă pentru a-l admonesta pe șoferul unui Oltcit vechi care intrase cu câțiva centimetri în zona interzisă...

Un pic mai sus, Malko văzu strada ce ducea în Pitar Moș și parcă mașina, pentru a continua drumul pe jos. Era o stradă mică, pavată cu pietre inegale, străjuită de case vechi și imobile înegrite construite în anii '50...

La capătul străzii, el găsi mica piață descrisă de Ruxandra, în care se afla o stație de taxiuri. Raționamentul Ruxandrei era totuși imperfect. Dacă el putea să se urce într-un taxi, la fel ar fi putut proceda și urmăritorul său... Așadar, Malko se întoarse din drum și pătrunse într-un imobil de pe Strada Pitar Moș. Rămase aici câteva minute, apoi se întoarse la mașina sa. Reveni la *Intercontinental* unde se puse pe așteptat.

Ruxandra își făcu apariția o oră mai târziu, radioasă și elegantă.

– Planul nostru a reușit. Nu este vorba de ruși!

Malko simți o împunsătură în inimă.

– De unde știți?

– I-a urmărit Virgil. Au o mașină închiriată, cu numărul B 47–AVS. Și nu sunt îmbrăcați ca rușii. Sunt cu siguranță occidentali. Sunt doi tipi. Unul e solid, aproape chel, iar celălalt, mai tânăr, mic de statură și are pielea mai închisă la culoare.

– Unde se află în clipa asta?

– Probabil pe Strada Batiștei, chiar în fața hotelului. Acolo este locul lor de observație. Ați obținut viza?

– Nu, mărturisi Malko, nu pot merge acolo până nu scap de filajul acesta. Cu siguranță că sunt oameni foarte periculoși. Oricum, am toate motivele ca să cred acest lucru. Aș vrea să-i identific.

Existau toate șansele ca oamenii ce îl așteptau afară să fi fost chiar cei care-l asasinaseră pe Lee Brookner la Moscova, indivizi cu complici în cercurile înalte de la Washington. Nu

erau prea multe persoane la curent cu misiunea pe care o primise.

– Am un prieten care ne poate ajuta, spuse Ruxandra. Îl sun chiar acum. Ea luă telefonul și avu loc o conversație lungă în limba română. Când termină de vorbit, zise radioasă:

– O să luăm prânzul cu el. Îl cheamă Vasile Maluțan.

– Cine este?

– Este o persoană de nădejde. Soțul meu l-a angajat cândva. Se ocupă cu traficul de țigări și în acest moment are nevoie de bani. Se ocupa înainte de grupul de *call-girls* care lucrau la Hotelul *Lido*, dar proprietarii, frații Păunescu, au renunțat la ele ca să nu aibă probleme cu noul guvern. De asemenea, a fost amestecat în închirierea micilor țigani unor pedofili veniți din străinătate. A trebuit să renunțe și la asta, pentru că țiganii nu voiau să-i dea comisionul, ascunzând banii primiți.

Desigur, avea de-a face cu încă un aliat simpatic... Ruxandra Andreianu părea a fi băgată în cele mai deocheate afaceri. Și când te gândești că CIA avea în subordine cincisprezece mii de persoane dintre care majoritatea erau oameni cinstiți și normali!

– Ce poate să facă acest individ? întrebă Malko.

Ruxandra îi adresă un zâmbet pervers.

– Vasile a făcut și el parte din echipă... Ar putea să-i sperie un pic. Sau chiar...

– Să-i ucidă? completă Malko.

– Dacă sunt într-adevăr străini, nu ar fi nici o problemă. Bineînțeles că și prețul va fi mult mai mare.

– Eu nu vreau să-i lichidez, preciză Malko. Cred că, odată demascați, vor înceta să ne mai facă probleme.

– Vasile va avea cu siguranță vreo idee, spuse românca. Să mergem la masă.

* * *

Braseria *Carul cu Bere* părea a fi rezultatul unei împerecheri contra naturii între o tavernă bavareză și o

catedrală gotică. Plafoanele pictate erau demne de Capela Sixtină, lambriurile erau de culoare închisă, vitraliile, delicate, dar pe jos era murdar, iar mesele și scaunele erau uzate. În ceea ce privește clientela, nu se putea vorbi de „lumea bună", ci de o pătură puțin deasupra nivelului mediu, îmbrăcată prost și trasă la față. Imensa sală era la această oră aproape goală.

– Aici este unul dintre localurile cele mai vechi din București, îi explică Ruxandra așezându-se la o masă în fața ușii.

O bătrână îmbrăcată în zdrențe veni să le ofere niște cărți poștale, apoi își făcu apariția o orchestră. Muzicanții aveau pe ei niște costume uzate, iar cântăreața, îmbrăcată cu o rochie lungă și neagră și cu părul până la șolduri, semăna cu Morticia din *Familia Adams*. Chelnerița le aduse bere și gustări, mai ales mezeluri în stil rusesc. După cinci minute, ușa se deschise și își făcu apariția un tânăr înalt ce purta o pălărie ciudată făcută din piele de antilopă, tipul de codoș al anilor '40, cu umeri foarte iați și vestă de piele neagră. El li se alătură, arborând un surâs de prim-ministru. Avea o figură de păstor grec, cu gene lungi care umbreau niște ochi duri, iar gura avea buzele bine conturate. Privirea cu care o învălui pe Ruxandra era revelatoare pentru Malko.

Cu siguranță, aceasta își exersase talentele cândva împreună cu el. Mâna posesivă pusă pe șoldul femeii întări presupunerile lui Malko. Nu părea să fie maniera clasică în care îți tratai patronul.

– El nu vorbește bine engleza, îi explică Ruxandra și va trebui să-i spun eu despre ce este vorba.

Vasile Maluțan profită și se servi cu o Gauloise blonde din pachetul ei. Ruxandra începu să vorbească repede, iar Malko nu reuși să prindă decât câteva cuvinte. Chelnerul veni cu specialitatea zilei: chifteluțe de carne ce înotau într-un sos roșiatic, cu garnitură de cartofi pe jumătate cruzi. Frumosul Vasile puse în cele din urmă o întrebare.

– Ar vrea să fie sigur că nu sunt nici ruși și nici români, traduse Ruxandra. Eu l-am încredințat de acest lucru.

Cu gura plină, Vasile mai spunea din când în când câte ceva.

– El are o idee, traduse femeia. Treaba poate fi făcută azi, către seară.

– Ce?

– Pune mâna pe ei și pe urmă îi face să vorbească.

– Cum?

Ea îi explică, iar Malko găsi că este posibil.

– Cât pretinde pentru treaba asta?

– O mie de dolari.

– Doar atât? se miră Malko surprins de suma modestă.

– Aici, înseamnă mulți bani. Aproape cinci milioane de lei. Iar salariul mediu este în jur de trei sute de mii...

– De acord.

Vasile Maluțan le mulțumi cu un surâs emoționat. Cântăreața se apropiase de masă, însoțită de doi violoniști. Văzându-l pe Vasile Maluțan, ea se încolăci în jurul lui. Ruxandra se aplecă la urechea lui Malko.

– Ticălosul ăsta a subjugat tot Bucureștiul. Nu i-a scăpat nici o bucățică.

Cu toate acestea, Maluțan nu părea a fi satisfăcut. Cântăreața se dezlipi de el cu un zgomot de ventuză și începu să cânte, în timp ce ei atacau o salată de fructe anemică. Terminând repede de mâncat, Vasile Maluțan se sculă primul de la masă și se făcu nevăzut nu înainte de a-și pune pe cap strania pălărie, considerată de el ca o culme a eleganței și rafinamentului.

– Este un tip serios? întrebă Malko, cu un glas neliniștit.

Ruxandra îi adresă un surâs indecent.

– Cu mine, este foarte serios.

* * *

Șoseaua București – Ploiești străbătea câmpiile și pădurile într-un decor destul de monoton. Cu o hartă pe genunchi, Malko era atent la drumul străbătut de mașină. Tocmai trecuse de micul aeroport Băneasa, când observă pe partea dreaptă un

drum care se pierdea într-o pădurice aflată în partea de nord a aeroportului. Acolo, aștepta un autobuz gol care deservea satele din zonă. Malko viră la dreapta pe drumul drept și pustiu, îndreptându-se către est. La stânga sa, se putea vedea pădurea, iar la dreapta, terenul aferent aeroportului.

Malko era singur în Daewoo. După ce rulă un kilometru, el privi în oglinda retrovizoare și observă o mașină ce-l urmărea la o distanță destul de mare.

După încă vreo sută de metri, Malko începu să fie atent la partea stângă a șoselei. În curând, apăru un soi de han ceva mai retras de la șosea. Un drum în formă de U ducea spre el și permitea conducătorilor auto să se întoarcă la șosea. Malko intră pe el și se îndreptă spre han. Ajunsese în fața acestuia, când văzu cum cealaltă mașină părăsea șoseaua, intrând pe drumul lateral. Era cu siguranță urmărit. Genul acesta de han era frecventat îndeosebi vara. Iarna, nu vedeai pe aici nici măcar o pisică. Malko ocoli clădirea prin stânga și dispăru după ea. Apoi se întoarse pe drumul în formă de U și se reînscrise pe șosea. La marginea pădurii, se afla o Dacie veche de culoare bej. Capcana fusese pusă. Tocmai ajunsese la drumul principal, când mașina urmăritorilor apăru și ea din spatele hanului. În momentul în care aceasta accelerа pentru a-l ajunge, Dacia îi bară calea.

Patru indivizi săriră din ea. Malko opri și intră în marșarier. Se auzi o împușcătură. Unul din ocupanții Daciei se prăbuși. Ceilalți trei se îndepărtară. Un bărbat coborî din mașina blocată și, fugind în zigzag, se îndreptă spre pădurice. În mână, avea un revolver. Mergând în marșarier, Malko se afla acum în dreptul celor două autovehicule. Vasile Maluțan, cu un cuțit lung în mână, îl amenința pe șoferul mașinii blocate, un Golf de culoare neagră. Alți doi indivizi tineri, cu părul negru și ondulat, pe care nu ți-ar fi plăcut să-i întâlnești într-un loc pustiu, erau aplecați asupra tovarășului lor, culcat pe spate, care, în mod evident, nu se găsea într-o formă prea bună. Șoferul Golfului, un tip oacheș, cu părul ondulat și cu maxilarele extrem de dezvoltate, era cuprins de furie, dar și de teroare. Când îl văzu pe Malko, strigă:

– *Who are yoy? Wath the Hell it means?*

El vorbea engleza, dar avea un pronunțat accent spaniol.

– Coborâți din mașină și spuneți-mi de ce mă urmăriți? răspunse Malko.

Fața necunoscutului se întunecă, iar acesta nu scoase nici un cuvânt. Vasile Maluțan strigă ceva către tovarășii săi. Cei doi care mai erau în stare de funcționare, îi veniră în ajutor. Unul ocoli Golful, se strecură pe bancheta din față și, cu un cuțit în mână, îl obligă pe șofer să coboare din mașină. Acesta se supuse înjurând, jumătate în engleză, jumătate în spaniolă.

Vasile Maluțan ținea în continuare cuțitul sprijinit în carotida acestuia. Malko începu să-i cerceteze buzunarele. Găsi un teanc de lei, unul de dolari și un pașaport american. Numele înscris în el era Duarte Gomez, născut în 13 iunie 1956 la Varadero, Cuba.

– De ce mă urmăriți? întrebă din nou Malko, din ce în ce mai mirat.

Duarte Gomez aplecă privirea fără să răspundă. Tovarășul lui dispăruse în pădure. Ce căuta un cubano-american pe coclaurile din România? Vasile Maluțan deveni brusc neliniștit. Spuse grăbit lui Malko:

– *We go! Poliția.*

Era evident că se temea de intervenția poliției. Malko arătă spre omul împușcat, care nu părea să mai respire.

– Și cu el cum rămâne?

– *Tzigan! No problem!* făcu Maluțan cu un gest dezinvolt.

După ce dădu un ordin celor doi supraviețuitori, îl urcară pe Gomez în Dacia gri. În grabă, avură însă grijă să controleze buzunarele mortului, de unde scoaseră un teanc subțire de lei.

Malko era vădit dezgustat de ceea ce vedea, dar acum nu mai putea da înapoi. Aplecându-se, el deschise capacul torpedoului și scoase de acolo contractul de închiriere a mașinii. Era pe numele lui Duarte Gomez. Malko îl puse la loc. Vasile și amicii lui îl împinseră pe „prizonier" în portbagajul Daciei și trântiră cu brutalitate capacul. Vasile se întoarse spre Malko cu un zâmbet angelic.

– Domnul, *we go see my friend*, spuse el.

Malko trebui să urmeze Dacia, pe ruta Ploiești – București,

pentru a ajunge pe Bulevardul Ana Ipătescu. De aici, Dacia pătrunse într-un labirint de străduțe prost pavate, ajungând într-o piață mică, de formă triunghiulară, înconjurată de clădiri vechi, unde opriră mașina în fața unei porți de lemn, cu inscripția „Vulcanizare auto".

Era un atelier cu garaj. Vasile Maluțan sări din Dacia și intră după ce îi făcu lui Malko un semn cu ochiul. După vreo zece minute, reapăru și se urcă în Daewoo, lângă Malko. Cu același zâmbet angelic pe față, el îi explică lui Malko că șeful garajului cere o sută de dolari ca să-i lase înăuntru cu „prizonierul".

Resemnat, Malko îi dădu banii, iar tânărul vagabond intră din nou în garaj, pentru a apărea mai târziu însoțit de un individ neras, în salopetă, care deschise porțile pentru a lăsa să intre Dacia. Vasile se așeză la volan și intră, traversând mai întâi atelierul, ca mai apoi să se oprească în următoarea sală, în care se aflau îngrămădite obiecte de tot felul, cauciucuri uzate, motoare vechi, butelii cu aer comprimat.

O ușă glisantă separa cele două încăperi. Patronul garajului o închise, izolându-i de atelier. Imediat, unul din „asistenții" lui Maluțan deschise portbagajul și Duarte Gomez fu silit să se ridice în picioare. Cei trei îi legară mâinile la spate cu un cablu și îi dădură brânci, aruncându-l peste o grămadă de pneuri vechi.

Vasile Maluțan își scoase din nou cuțitul și îl întrebă pe Malko într-o engleză stâlcită:

– Domnul, *you want him talk?*

La vederea cuțitului, prizonierul începu să înjure și să amenințe, apoi, încercă să se repună pe picioare. Fu însă doborât de o lovitură formidabilă de picior, pe care unul dintre tipii fercheși i-o aplică în ficat. Malko suporta cu greu scena asta. L-ar fi lăsat în pace pe tip, dacă nu ar fi fost sigur că acesta știe cine l-a lichidat pe Lee Brookner la Moscova. Și trebuia să-i spună. În plus, mai trebuia să-i explice cum de îl găsise pe el la București.

Capitolul XI

Malko se apropie de Duarte Gomez cu pașaportul lui în mână. Imobilizat de cei doi zbiri ai lui Vasile Maluțan, cubanezul ținea înadins capul aplecat, evitându-i privirea. Cu fălcile încleștate, cu mușchii încordați, se vedea că era pregătit să suporte un interogatoriu penibil, fără intenția de a scoate o vorbă.

– *Mister* Gomez, începu Malko, cine v-a trimis în România?

Parcă vorbea cu pereții. Malko repetă întrebarea, fără să se aleagă măcar cu o privire din partea prizonierului. Duarte Gomez se chircise ca un animal încolțit, pândind cea mai mică ocazie să fugă. Vasile Maluțan îl privea fix precum un motan hămesit care se uită la un porumbel dolofan, în timp ce încleșta fălcile... Descurajat, clătină din cap și îi spuse lui Malko:

– Domnul nu vorbește. Trebuie lăsat să plece.

– Nici vorbă, făcu Malko furios.

Românul atât a așteptat... Cu veșnicul surâs angelic, se puse între Malko și prizonier.

– Domnul, lăsați la mine... îi sugeră el.

În aceeași clipă, ușa care despărțea de atelier încăperea unde se găseau culisă, iar în deschizătură se ivi capul șefului garajului. Acesta îi adresă câteva cuvinte lui Vasile Maluțan, apoi o închise la loc. Tânărul român traduse imediat:

– Închide peste un sfert de oră. Domnul trebuia plecat.

Cubanezul care înțelegea engleza păru să se destindă. Furibund, Malko țipă la Vasile:

– Aveți vreo idee cum să-l faceți să vorbească? Dar „curat".

Acesta schimbă câteva cuvinte cu cei doi complici ai lui, iar unul dintre ei izbucni în râs auzind un lucru atât de trăsnit. Cel puțin așa i se părea lui.

– Domnul Lașta are o idee. Fără durere, dar cu multă frică.

Dacă cineva ar fi inventat tortura nedureroasă, cu siguranță că s-ar fi aflat până acum... Sceptic, Malko întrebă:

– Ce idee?

Vasile Maluțan îi explică, deși bagajul său de cuvinte lăsa de dorit.

– E îngrozitor! obiectă Malko.

Românul plecă genele lungi fără să răspundă, cu un zâmbet prefăcut nerod ce voia să spună că nu se putea face omletă fără să spargi ouăle. Timpul se scurgea repede. Malko știa că Duarte Gomez deținea un secret dinamită care ar pune în pericol viața celor doi fugari și că, în câteva minute, ar fi obligat să-l elibereze.

– Bine, încercați, zise Vasile Maluțan. Dar fiți cu băgare de seamă.

Românul atât aștepta. Lansă un ordin, iar cei doi țigani se năpustiră asupra prizonierului și îl culcară pe burtă. Unul îl încălecă, dându-i un baston peste ceafă, încercând să-i țină capul ridicat. Celălalt îi trase pantalonii și slipul în vine, lăsându-l cu fundul gol. Duarte Gomez începu să urle.

Malko întoarse capul în altă parte, reținându-și cu greutate greața. Nu întotdeauna serviciul de informații era o meserie pentru domni. Dar trebuia să se gândească la miza acestei misiuni: să smulgă unghiile SVR-ului pentru mulți ani de-acum încolo și să taie „crengile uscate" de la Casa Albă.

Unul dintre țigani târa o butelie cu aer comprimat din care ieșea un furtun de cauciuc terminat cu un vârf din metal. O folosea în fiecare zi, plătind suma modică de o mie de lei. Cu o bucurie sadică în ochii sclipitori, tânărul țigan înfundă cu violență capătul metalic în anusul prizonierului. Acesta se zbătea în zadar, înjurând în engleză și în spaniolă. Vasile Maluțan se așeză cu duioșie în fața lui și îi spuse într-o engleză stricată:

– Trebuie să spun...

– *Fuck you* ! urlă cubanezul îngrozit.

Dar termină înjurătura cu un urlet înfiorător. Stând în picioare lângă butelia cu aer comprimat, țiganul răsucea valva zimțată. Un jet de aer pătrunse cu presiune în intestinele prizonierului. Acesta se încovoie de durere, azvârlindu-l pur și simplu de pe el pe omul ce îl încălecase.

– Opriți-vă imediat! strigă Malko.

În loc să-l asculte, tânărul țigan, cu ochii strălucindu-i ca la lupi, răsuci și mai mult valva, mărind presiunea jetului de aer. Urletul lui Duarte Gomez făcu să se zguduie pereții anexei. Malko se năpusti ca un turbat asupra țiganului care ținea butelia. În loc să-i dea drumul, o strânse și mai tare și, din cauza busculadei, își pierdu echilibrul, dar nu slăbi valva. Căzu cu butelia care se răsuci în cădere și valva se mișcă mai mult, eliberând o cantitate importantă de aer comprimat.

Cu ochii cât cepele, cel de-al doilea țigan menținea în continuare capătul metalic în anusul cubanezului. Un jet puternic de aer comprimat îi invadă intestinele și așa dilatate. Acesta scoase din nou un urlet atroce și se răsuci pe o parte.

Malko reuși, în fine, să-i dea un brânci cu piciorul țiganului care stătea cu mâna pe butelie și închise cât putu de repede valva. Se ridică uitându-se la Duarte Gomez. Mai mult mort decât viu, cu gura larg deschisă, cu ochii scoși din orbite, acesta nici măcar nu mai avea putere să țipe. Având intestinele crăpate, risca să aibă o moarte atroce.

– Repede, strigă Malko, trebuie să-l ducem la spital!

Vasile și cei doi acoliți nu se clintiră din loc. Prietenul Ruxandrei spuse rânjind ca o hienă:

– Nu se poate, domnul, poliția...

– Faceți ce vă spun, se răsti Malko alb ca varul de furie și de dezgust.

Dar nu reuși să se aleagă cu nimic altceva decât cu zâmbetele lor pline de jenă. Cubanezul se zvârcolea pe jos cu niște schelălăieli cumplite. Ușa atelierului se deschise cu un scârțâit, iar în prag apăru șeful garajului stacojiu la față care îl strigă pe Vasile Maluțan cu glas mânios. Tânărul român îi

răspunse cu vocea lui blândă, în timp ce strigătele cubanezului deveneau din ce în ce mai ascuțite, spărgându-le timpanele.

Malko se aplecă deasupra lui ca să-l dezlege. Abia îl zări pe șeful garajului venind cu o imensă cheie engleză pe care o agita în aer și îl lovi în cap pe Duarte Gomez cu o violență nemaipomenită. Malko auzi cum îi pocnește osul și se afundă în craniu din cauza șocului. Șeful garajului îl lovi din nou. De data asta, prizonierul încetă imediat să mai urle. În încăpere mirosea a sânge, a gaze, a grăsime. Malko avea impresia că trăiește un coșmar...

Bărbatul aruncă cheia engleză într-o grămadă de fiare și urlă ceva, apoi trânti ușa. Vasile Maluțan, care nu se clintise din loc, zise cu vocea lui blajină și respectuoasă:

– Domnul vrea plecăm repede. Cu el...

Lui Malko îi venea să-l omoare. Dar la ce bun? Ghicindu-i furia, românul îi propuse pe un ton conciliant:

– Domnul *you go. I take care.*

– Ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Malko.

Vasile Maluțan îi zâmbi liniștit.

– Multe băltuțe lângă Băneasa, domnul. E iarnă. Până la primăvară, dormim liniștiți...

Livid, Malko ieși din atelier. În toată cariera lui, nu i s-a întâmplat să trăiască asemenea scene de groază. Era dezgustător. Se afla într-adevăr în preajma unor brute. Când trecu pe lângă el, șeful garajului îl salută politicos, ca și cum ar fi venit să-i schimbe o roată... Răcoarea și umezeala îi făceau bine, dar când se urcă la volan, simți cum îi tremură mâinile. Până la *Intercontinental*, conduse ca un automat. Acum nu-l mai urmărea nimeni, dar cu ce preț...

* * *

După trei pahare de votcă, Malko tot nu-și găsise liniștea. Frunzărise pașaportul mortului fără să găsească cel mai neînsemnat indiciu ca să-l ajute. Documentul era nou-nouț, eliberat cu o lună în urmă. Având în vedere importanța descoperirii sale, se rezumă să-l sune pe Franck Capistrano.

– Aveți noutăți? îl întrebă consilierul special de la Casa Albă.

Malko îi răspunse evaziv, din cauza posibilelor ascultări, spunându-i pur și simplu seria pașaportului și numele cubanezului.

– O să verific la Departamentul de Stat, apoi vă telefonez, îi promise americanul.

La Washington era ora două după-amiază, ceea ce însemna că avea timp să caute. Ruxandra Andreianu bătu la ușă puțin mai târziu, vizibil îngrijorată.

– M-a sunat Vasile, zise ea dintr-o suflare. Îi pare rău, a fost un accident, dar țiganii folosesc mereu această metodă ca să le-o plătească victimelor care sunt recalcitrante. Nu trebuia să vă amestecați în treaba lor.

– Este o nedreptate să trăim pe aceeași planetă, zise Malko sec. Vasile și amicii lui sunt niște secături abjecte.

Ruxandra Andreianu nu mai apucă să-i răspundă, că sună telefonul.

– Am aflat câteva lucruri interesante, îl anunță Franck Capistrano. Duarte Gomez a fost un cubanez anticastrist care a fugit din Havana în 1970. A fost recuperat în 1982 de forțele noastre speciale din Central America Task Force, care participau la lupta împotriva sandiniștilor din Nicaragua. Atunci l-au racolat pentru Divizia Operațiuni.

Lui Malko i se rupse ceva în suflet. Duarte Gomez făcuse parte din CIA!

– A plecat din Honduras în 1986, continuă Franck Capistrano. Contractul nu a mai fost reînnoit. A deturnat o sută treizeci și cinci de mii de dolari și a comis mai multe atrocități împotriva unor prizonieri. I-a aruncat pe sandiniștii care au refuzat să colaboreze de pe un pod care trecea peste o cascadă de treizeci de metri...

Auzind acestea, Malko se simțea mai puțin vinovat.

– Asta e tot? întrebă el.

– Nu. În 1990, a fost prins la Miami cu cocaină pe care a adus-o din Honduras. Dar cum a colaborat cu DA[1], nu a luat decât șase ani. Fiindcă i s-a redus pedeapsa, a ieșit din penitenciarul din Atlanta acum șase luni. De atunci, nu s-a mai știut nimic de el.

– Nu era singur, zise Malko, voi încerca să-l identific și să-l găsesc pe bărbatul care era cu el.

* * *

– L-am găsit! răsuflă ușurată Ruxandra cu receptorul în mână. Este la *Lido*.

De douăzeci de minute, suna la toate hotelurile din București ca să întrebe de Duarte Gomez.

– Mergem acolo, zise Malko mort de nerăbdare.

Înainte să plece la Chișinău, trebuia să înlăture această piedică, pentru că fiecare oră conta. Înnebuniți de tăcerea lui, Evgheni Poliakov și prietena acestuia puteau să facă o imprudență fatală.

După douăzeci de minute, intra pe ușa turnantă a Hotelului *Lido*. Înăuntru erau numai lambriuri, aramă și mochete în care îți afundai picioarele. Aici domnea o atmosferă elegantă și intimă, care contrasta cu austeritatea de la *Intercontinental*. Imediat în dreapta, era barul din lemn de mahon, din păcate, pustiu.

– Așteptați-mă aici, îi spuse Ruxandra, și comandați-mi un „Original Margarita", cu lămâie verde, două părți de Cointreau și trei părți tequila „Tres Maguyes".

Se duse la recepție în timp ce Malko se instală la bar. Romînca reveni după zece minute, bău cocteilul pe nerăsuflate, apoi mai comandă unul și aprinse o țigară Gauloises blondes.

– Cubanezul a locuit aici, dar singur. Avea un prieten care

1. *District Attoerney (n.a.)*

venea la el în fiecare zi. Un american de vreo cincizeci de ani, chelios și gras, care nu atrăgea atenția.

– Cum îl cheamă?

– Nu îi știe numele și nici unde locuiește.

– Credeți că am putea scormoni prin camera lui Duarte Gomez?

Ea îi zâmbi.

– Aș putea încerca. Așteptați-mă aici, știu numărul camerei.

– Nu, vin cu dumneata, zise Malko.

Ocoliră prin restaurant, ca să nu treacă pe la recepție și luară liftul până la etajul al treilea. O femeie de serviciu împingea un cărucior cu lenjerie, iar Ruxandra i se adresă cu un surâs nevinovat:

– Ne-am uitat cheia. Puteți să ne deschideți la 326?

După câteva secunde, intrară în camera lui Duarte Gomez. Percheziția dură foarte puțin. Găsiră câteva lucruri personale, niște reviste, o brichetă Zippo din seria nouă cu „Formula 1", dar nici un act personal, numai un bilet de avion cu ruta București - Washington pe care Malko îl băgă în buzunar. Trebuiau să plece.

– Cu siguranță că prietenul lui Duarte Gomez e deja departe, conchise Malko. Dacă nu știm cum îl cheamă, nu avem nici o șansă să-l găsim.

– În orice caz, zise Ruxandra, nu vă va mai necăji. Putem să plecăm mâine la Chișinău, imediat ce veți obține viza.

* * *

Dell Claridge nu reușea să-și alunge tristețea. Din momentul în care mașina lor a fost înconjurată de cei patru țigani, bătăile inimii nu s-au mai domolit. La început a acționat din instinct, trăgând în adversari ca să-și croiască drum, apoi alergă prin pădure gata să-și dea sufletul, până când a fost sigur că nu mai era urmărit.

A ajuns în sfârșit pe drumnul Ploiești - București, s-a urcat într-un autobuz care aștepta și, cu ajutorul lui Dumnezeu,

acesta porni imediat. A coborât în partea de nord a orașului, ducându-se imediat la Hotelul *Ambasador* cu taxiul. În cinci minute plătise, își făcuse valiza, apoi a luat un alt taxi până la aeroport. Niciodată nu s-a felicitat atât de mult că fusese prudent. Mașina a fost închiriată pe numele lui Duarte Gomez și, cum nu locuiau în același hotel, nimeni nu putea face vreo legătură între ei...

Cât a durat drumul până la aeroport, și-a frământat mintea să-și amintească dacă nu cumva lăsase vreun indiciu în mașină. Cel mai rău era că nu știa în mâinile cui a căzut cubanezul și după cât timp a vorbit. Trebuia cu orice preț să plece din România. Neștiind o boabă românește, Dell Claridge intrase în panică gândindu-se că va fi hărțuit în această țară.

La aeroport, se uită pe tabela unde erau afișate plecările. Avea o cursă pentru Roma peste patruzeci și cinci de minute. După ce își rezervase un loc, s-a dus la toaletă ca să scape de pistolul Glock care valora opt sute de dolari și scăpase de mai multe controale, plus cel de pe aeroportul din Moscova. Fiind demontat și ascuns în valiză, nu putea să declanșeze alarmele magnetice, căci o mare parte din piese nu erau din metal. Dar, în cazul acesta, nu voia să-și asume nici un risc. Destul că revenirea în Statele Unite avea să fie furtunoasă. Dar cel puțin acolo nu va fi singur...

După ce se văzu la Roma, se repezi direct la un *duty free*, cumpără o cutie cu bomboane de ciocolată și se îndopă cu ele până la plecarea avionului. Avea de așteptat două ore legătura pentru Londra. Era nerăbdător să ajungă într-o țară în care se vorbea engleza. Va dormi acolo, iar a doua zi, va lua un avion spre Washington.

– Mai dați-mi un Defender, îi cerul el barmanului.

Alcoolul îi topea treptat-treptat ghemul pe care îl simțea în stomac. Totul începuse atât de bine. Primise un telefon de la Mark Spry, unul dintre foștii șefi, care se ocupa acum de afaceri imobiliare. Nu s-au mai văzut de pe vremea când transportau împreună arme pentru gruparea „Contras", plecând din Arkansas. Mai vorbeau la telefon din când în când. Dell

Claridge tăia frunză la câini. Cu banii câșitigați când lucra pentru CIA, își deschisese o mică agenție de detectivi particulari pe Strada 18, la Washington. Se ocupase de filaje, de adultere, de impozite, în fine, de toate afacerile murdare dintr-un mare oraș. Fiindcă nu avea bani să închirieze un apartament, Dell Claridge dormea la birou și se neglija din ce în ce mai mult.

Când l-a sunat Mark Spry acum două luni, contul lui din bancă avea o gaură de o mie șapte sute șaizeci și cinci de dolari și nu știa cum o va acoperi.

Își spuse imediat că Mark Spry se purtase prea frumos ca să fie cinstit, dar acceptase totuși invitația să ia masa împreună la *Occidental Grill*, pe Pennsylvania Avenue. Era un restaurant la care el nu avea acces nici măcar în vis.

De-abia când era la al treilea pahar cu Defender fără gheață, Mark Spry îi dezvălui adevăratele intenții... Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, s-ar fi ridicat imediat și ar fi plecat. Nu fiindcă ar fi avut scrupule, ci pentru că îi era groază. Un singur lucru îl ținuse pe loc: în vremea în care lucrase pentru CIA, învățase că atunci când se afla în slujba unor oameni puternici, putea să comită oricâte ilegalități fără să răspundă pentru ele.

Până la urmă, oferta lui Mark Spry nu era chiar atât de idioată, pentru că avea legături la cel mai înalt nivel. Fostul agent CIA îi strecură pe sub masă un plic gros și îi spuse în șoaptă:

– Sunt zece mii de dolari înăuntru. La întoarcere, vei mai primi patruzeci de mii, plus toate cheltuielile.

Atunci, Dell Claridge nu se putu abține să nu pună mâna pe el și să-l bage în buzunar. Era nemaipomenit. Dintr-o dată pusese capăt tuturor problemelor lui. Și unde mai pui că totul a decurs foarte bine. Ar putea spune că Spry îi ușurase munca... Singurul punct foarte delicat rămăsese introducerea unei arme în Rusia. Dar, datorită pistolului Glock, ale cărui componenete erau în majoritate din plastic, se descurcase de minune. Omul pe care îl împușcase pe peronul metroului era pentru el un necunoscut, deci îl lăsa rece. Îl urmărise pe acesta de când plecase de la hotel.

Chiar în aceeași seară, lua avionul spre New York cu plicul furat de la victima lui pe care nu apucase încă să-l deschidă. Mark Spry îl avertizase că, dacă o făcea, putea să-și ia adio de la viață... Au luat din nou masa la *Occidental Grill*. Schimbul dintre plic și servieta-diplomat ce conținea cele patruzeci de mii de dolari a fost făcut în Buick-ul lui Mark Spry. Dell Claridge a fost extrem de nervos în zilele următoare, dar, cum nu s-a întâmplat nimic, s-a mai înseninat puțin. Nu se mai gândea că îl va revedea pe Spry decât după o perioadă foarte lungă de timp. Apoi, după opt zile, primi un alt telefon și i se stabili o nouă întâlnire.

De data aceasta, Mark Spry nu o mai luă pe ocolite și trecu direct la subiect. Trebuia să lichideze trei persoane care nu erau de origine americană într-o țară străină. Pentru două, primea o sută de mii de dolari. Mark Spry îi băgase în cap lui Dell Claridge că, dacă avea această sumă, plus ceea ce câștigase deja, putea să pună pe picioare o afacere undeva în Florida și pe urmă să trăiască liniștit până la adânci bătrâneți... Va aloca încă cincizeci de mii de dolari pentru un eventual complice. Dar îi dădu de înțeles că nu era obligatoriu să-l ia și pe acesta cu el.

Dell Claridge nu putuse să-l refuze. Cât despre complice, cerul îi și trimisese unul. În urmă cu trei zile, un cubanez pe care îl cunoscuse odinioară în Honduras, care de-abia ieșise din închisoare, l-a sunat să-i ceară o slujbă.

De data aceasta, totul se dusese pe apa sâmbetei. Bineînțeles că îi rămăsese acontul de o sută de mii de dolari, dar băgase mâna în ei pentru cheltuieli. Viitorul nu era prea roz. Mark Spry se va înfuria rău de tot când va afla de eșecul misiunii lui.

Ca să prindă puțin curaj, mai comandă un Defender, iar barmanul îl aduse zâmbindu-i complice. Simțise că americanului nu îi erau boii acasă.

Capitolul XII

Vocea generalului Nikolaev, șeful grănicerilor, vibra de emoție. Erau rare cazurile în care vorbea el însuși la telefon fără s-o pună pe secretară.

– Viaceslav Ivanovici, zise el, i-am găsit!

Generalul Trubnikov avea impresia că îi plesnește inima. De când dispăruse generalul Poliakov împreună cu amanta, singurul indiciu asupra eventualei lor destinații, de când fugiseră din Rusia, era prezența la București a unui agent al CIA, Malko Linge. Or, în ciuda presiunilor exercitate asupra SRI-ului român, *rezidentura* acestei țări nu îl localizase încă.

– Bravo! Ura! Unde sunt?

Răspunsul șefului grănicerilor îi mai potoli entuziasmul:

– Nu știu unde sunt astăzi, mărturisi el. Dar știu că în ziua în care paznicii lor au fost asasinați, s-au îmbarcat pe cursa Air Moldova de la unu fără cinci, cu destinația Chișinău, de pe aeroportul din Vnukovo. Au ajuns la Chișinău după două ore și jumătate.

– Cum de ați descoperit acest lucru? îl întrebă generalul Trubnikov puțin intimidat.

– Datorită informației pe care ne-ați comunicat-o în legătură cu prezența la București a unui agent al CIA, Malko Linge, care fusese și la Moscova cu câteva zile în urmă. Le-am cerut serviciilor mele să verifice toate listele de pasageri cu destinația București sau Chișinău, la zborurile care au plecat din Moscova în ziua dispariției generalului Poliakov.

– Dar cu siguranță că nu au călătorit cu numele lor adevărate, obiectă Trubnikov.

– Firește că nu, dar pe fișele de îmbarcare trebuie să figureze în mod obligatoriu seria pașaportului. Am verificat pașapoartele tuturor pasagerilor care au efectuat aceste zboruri ca să vedem dacă ele corespund cu indivizii identificați. Ne-a luat ceva timp. Chiar în dimineața asta, serviciile mele au descoperit adevărul. În cursa companiei Air Moldova cu ruta Moscova - Chișinău, au fost doi pasageri ale căror serii de pe pașapoartele înregistrate de serviciile noastre nu corespundeau numelor înscrise pe fișa de plecare.

– Adică?

– Este vorba de niște pașapoarte pierdute și declarate dispărute de posesorii lor, care au fost „spălate" și „fardate" cu fotografii noi corespunzând noilor nume. Generalul Poliakov a fugit sub numele de Serghei Ivanovici Voronțov, iar Fedora Kulak, sub cel de Dimitrova Fedorova Koleșnicenko.

– Deci au ajuns în Moldova cu aceste nume?

– Firește. Dar, dacă s-au folosit de două pașapoarte, cred că în realitate dețin vreo patru și au plecat din Moldova cu alte nume, ajutați de Ambasada americană din Chișinău.

Creierul generalului Trubnikov se învârtea ca o turbină.

– Anunț imediat *rezidentura* din Chișinău.

– Sper că mai e vreme, conchise generalul Nikolaev, apoi închise.

Generalul Trubnikov se și apucă să scrie un mesaj adresat rezidentului din Chișinău. Era un post neînsemnat în care nu ajungeau oamenii cei mai buni... Secretara îl și duse în sala cifrurilor. Directorul SVR-ului avu răgaz să fumeze jumătate de pachet de țigări înainte de a primi răspunsul de la Chișinău.

– Este un anume Serghei Voronțov la Hotelul *Seabaco* din Chișinău.

* * *

Drumul mergea drept în mijlocul unei câmpii cenușii care se întindea până la Marea Neagră. Nu se vedea nimic altceva în afara acestei întinderi mohorâte care ținea cât vedeai cu ochii.

Nu prea era circulație: câteva căruțe trase de cai, camioane și puține automobile. În ciuda denumirii pompoase, drumul european E-581 era doar o modestă șosea cu două benzi, prost întreținută, pe care nu se putea rula decât cu optzeci de kilometri la oră. Peste tot erau mașini de poliție.

Malko, ce conducea Mercedesul Ruxandrei Andreianu, încetini când intră printre blocurile înghesuite din Bârlad, oraș urât și trist, cu șirul lui de chichinețe îmbătrânite.

– Nu mai avem mult, zise Ruxandra care avea harta pe genunchi. Urmează Huși, apoi ajungem la graniță. De aici, facem cam o oră până la Chișinău.

Plecaseră din București pe la prânz. De dimineață, Malko se dusese la Ambasada Republicii Moldova, în Aleea Alexandru numărul 40, unde, pentru patruzeci de dolari, obținuse viza pe loc. De atunci, au mers tot către est, sub un cer plumburiu și apăsător, într-un peisaj dezolant. Planul era simplu. Trebuia să-i recupereze pe cei doi fugari din Chișinău, apoi să se întoarcă din nou la graniță ca să obțină vizele pentru cei doi ruși. Ruxandra îi făgăduise că e posibil... După aceea, perechea va sta ascunsă la ea acasă până vor putea fugi pe Marea Neagră.

Malko se mai destinse puțin. De când plecaseră din București, nu îi urmărise nimeni. Își încrucișă degetele, doar în închipuire, pentru ca totul să meargă strună la Chișinău. Încetini. Drumul alunecos șerpuia printre dealurile pitice. Pe drum întâlniră doar curbe și tractoare. Dar era mai bine să fie atent. Se pomeniră apoi pe un drum drept la capătul căruia un panou anunța granița.

– Va trebui să avem răbdare, suspină Ruxandra.

* * *

După ce trecură de bariera de la frontieră, drumul urca în mijlocul unei păduri de pini. Acum erau în Republica Moldova. Malko aruncă o privire la ceasul Breitling *Crosswing*. Durase o oră și jumătate ca să treacă granița! În partea română, lucrurile

au mers mai repede decât cu moldovenii care îi aduseseră în pragul exasperării din cauza geloziei pe proaspăta lor independență. Un val de funcționari se năpustiră asupra lor, cerându-le tot felul de taxe derizorii pentru care primeau câte o chitanță pe căpețele de hârtie cenușie. Ca să nu uite de bunul și bătrânul comunism... Fețele funcționarilor erau mohorâte, erau tratați cu aroganță, iar casele păreau deteriorate... O mașină a poliției staționa în fața postului de frontieră cu un cauciuc spart. Iar ca peisajul să devină mai vesel, începu să cadă o ploaie fină.

– Acesta este Prutul! zise Ruxandra când trecură un pod peste un râuleț, granița naturală dintre România și Republica Moldova.

Solul era accidentat și plin de păduri. Aproape că nu întâlniră sate, iar mașini, nici atât. Semăna cu Rusia din anul 1950. Niște țărani încotoșmănați așteptau resemnați la marginea drumului autobuzele care probabil aveau să sosească odată și odată. Malko avea senzația că se află într-o țară părăsită. Ruxandra își aprinse o țigară și zise:

– Într-o oră vom fi la Chișinău.

Malko se simți cuprins din nou de tristețe. În Moldova, rușii mai dețineau încă puterea. Era o țară integrată în CSI în care SVR se sprijinea pe trupele rusești din Armata a XV-a. Generalul Poliakov putea găsi aici cel mai bun refugiu.

* * *

Superbă în strălucitorul costum de baie întreg care se mula pe formele apetisante, Fedora Kulak se ținea de barele care mărgineau piscina din hotel. Pe faianța albă de pe pereți, se reflecta lumina palidă a neoanelor de pe tavan. *Seabaco* era o clădire modernă, firește, dar construită după tiparele sovietice, încât fațada avea grația unui buncăr din beton cenușiu... De patru zile de când stăteau în acest hotel, fiecare oră constituia pentru ei o nouă încercare. Ea nu îndrăznea să-i telefoneze tipului de la CIA de teamă să nu fie ascultată. Se aflau într-o

țară comunistă unde se scria românește cu caractere chirilice, cu o ambasadă rusă și o *rezidentură* a SVR.

Evgheni și Fedora nu ieșeau din cameră decât la masă, în restaurantul asaltat de evrei new-yorkezi, de origine moldavă care s-au îmbogățit și acum au revenit în patrie. Neprimind nici un fel de instrucțiuni de la CIA, cei doi fugari nu îndrăzneau să se miște de acolo. În plină iarnă, orașul Chișinău era absolut sinistru. Construit pe mai multe coline ce dominau râul Brac, o apă cu numeroase coturi ce se vărsa în Nipru, fusese distrus în întregime în 1941 și oferea foarte puține atracții turiștilor. Străzile se întretăiau în unghiuri drepte, mărginite de case vechi din lemn. Unele clădiri din secolul al XIX-lea rezistau timpului, dar contrastau cu construcțiile futuriste ce se înălțau pretutindeni, printre care și Președinția, ce semăna cu pista de lansare de la Cap Canaveral...

În clipa în care se pregătea să plonjeze în apa călduță și plină de clor, Fedora Kulak zări reflectându-se în apă umbra unui bărbat care stătea în cadrul ușii ce ducea spre ascensoare. O privea, stând cu mâinile în buzunarele unei haine din piele și cu pălărie pe cap... Pulsul i se acceleră brusc. Necunoscutul nu se clintea din loc, dar în mod sigur nu era un admirator. Se întoarse încetișor cu fața la el, având grijă să-i lasă în evidență sânii și bazinul. Într-o fracțiune de secundă, fu sigură că intuiția nu o înșela și își stăpâni senzația groaznică de vomă. Fuseseră dibuiți.

Îi pierise cheful de baie... În afara desfătărilor sexuale cu amantul ei, aceasta era unica distracție. Făcuse întotdeauna sport, mai ales în vremea în care se antrena pentru meseria ei de gardă de corp. Pentru ea era ceva normal, simțea nevoia de mișcare. Nu era prea plăcut să înoate în apa asta plină de clor, dar era mai bine decât nimic. Evgheni Poliakov se apucase de scris. Așternea pe hârtie toate informațiile care îi veneau în minte. De două zile, înșirase cu un scris fin și sigur nume, date, fapte, numere de conturi bancare, referințe. Aici se găsea chintesența arhivelor de care se ocupase în ultimii treizeci de ani. Adică tot ceea ce îi va asigura de acum înainte viitorul.

Fedora îi propusese să mai facă o pauză, dar o refuzase. Cu cât orele treceau mai repede, cu atât se simțeau mai liniștiți, zicându-și că au reușit să învingă puternica mașinărie represivă a Rusiei. Se pare că au fost prea optimiști...

Necunoscutul se întoarse puțin și își aprinse o țigară. Ea se uită în jurul ei. Nu văzu nici un telefon ca să-l poată preveni pe Evgheni. Se gândi câteva clipe și se hotărî pe loc. Ieși din apă, își puse halatul de baie peste costum, dar lăsă să i se vadă formele plinuțe. Apoi se îndreptă cu pași normali către culoarul pustiu. Dar, când ajunse în fața liftului, zări un bărbat care stătea pe banchetă. Când ușa cabinei se deschise, acesta se ridică și veni lângă ea, intrând în urma ei în lift. Privirile se întâlniră o secundă, ceea ce îi întări convingerile. Privire ca a lui întâlnise cu sutele. Toți erau o apă și un pământ.

Fedora Kulak se liniștise.

– *Kakoi etaj?* întrebă ea în rusește zâmbindu-i, în timp ce apăsa pe butonul de la trei.

– Același ca și dumneavoastră, mormăi bărbatul fără să se uite la ea.

Ea îl observa pe sub gene. Probabil că ascundea o armă sub haină și, în mod cert, nu era singur în hotel. Trebuie să colcăie de KGB-iști. Se întoarse puțin către el și îi zâmbi încurajator. În același timp, desfăcu cordonul halatului de baie care se deschise, lăsând să se vadă costumul, coapsele și pieptul generos. Bărbatul o privi. Nici nu observă muchia palmei care se abătu asupra nasului care pârâi. Un val de sânge țâșni din nări, în timp ce aluneca în jos rezemat de perete.

Fedora Kulak se aplecă, își aranjă halatul și smulse o agrafă din coc. Îl apucă de păr cu stânga, iar cu dreapta îi înfipse dintr-o dată agrafa în ochiul stâng. Când aceasta pătrunse în creier, bărbatul tresări îngrozitor. Bătea cu picioarele în perete, apucat de niște spasme teribile. Dar în câteva secunde se potoli definitiv...

Calmă, tânăra femeie smulse agrafa plină de sânge și de materie cervicală, o șterse de haina din piele și își aranjă cocul

punând-o în păr. Era unul dintre trucurile pe care le învățase. În plus, un bărbat înarmat se temea rareori de o femeie, mai cu seamă dacă aceasta era frumoasă și pe jumătate goală...

Liftul ajunsese la etajul al treilea. Imediat apăsă pe butonul pentru subsol. Acum nu era nimeni la piscină și avea puține șanse să întâlnească pe cineva. Un firicel de sânge se scurgea pe obrazul bărbatului din ochiul stâng. Ajunsă jos, Fedora ieși din lift, prinse cadavrul de subsuori și îl târî până la piscină. Datorită antrenamentelor, avea forța unui bărbat... În câteva clipe, îl înghesui în cabina de schimb. Până mâine nu îl va găsi nimeni, căci piscina se închidea în cel mult un sfert de oră. Scotoci imediat cadavrul găsind un Makarov de nouă milimetri, echipat cu amortizor și un încărcător de rezervă. Strecură arma în buzunarul halatului și se grăbi să ajungă la lift.

* * *

– Repede, că ne-au dibuit!

Când apăru Fedora, Evgheni Poliakov își ținea capul în mâini, încordat și răsuflând sacadat.

– Mă doare, gemu el. Mă doare din ce în ce mai tare.

– Trebuie să plecăm imediat din hotel, insistă Fedora Kulak. Vino!

Generalul din SVR se ridică cu greutate și împături mai multe foi care se aflau pe birou. Le puse într-un plic ce mai conținea ceva, îl lipi și apoi îl strecură în buzunar.

– Unde ne ducem?

În timp ce se îmbrăca, Fedora îi zise repede:

– Nu știu. Plecăm din hotel. Dacă putem.

După trei minute, se pomeniră pe coridorul pustiu. Fedora apăsă pe butonul pentru subsol. Mai înainte pusese pistolul în buzunarul hainei ei de samur, cu un glonț introdus pe țeavă. Evgheni Poliakov avea servieta-diplomat în mână. Fedora o luă la stânga pe un culoar care ducea la bucătărie și ajungea în curtea din spatele hotelului. Astfel, evitau holul unde cu siguranță erau așteptați. Merseră mai departe pe Strada

Ciubotaru care se înfunda în parc. Erau nevoiți să-l traverseze pe jos ca să ajungă pe artera principală, Bulevardul Ștefan cel Mare, care străbătea orașul de la est la vest.

Aici parcase Fedora mașina închiriată fiindcă pusese răul înainte... Se întoarse: nu văzu pe nimeni în spatele lor. Dacia era acolo. Se așeză la volan și demară. Bătăile inimii se mai domoliseră puțin. Pentru o clipă, conduse la întâmplare, trecând prin fața statuii lui Ștefan cel Mare, apoi prin dreptul Președinției. O ploaie măruntă cădea fără încetare și peste o oră avea să se facă noapte. Nici vorbă să se ducă la alt hotel. Și *Kosmos* trebuie să fie supravegheat. Chiar dacă trupul bărbatului pe care îl omorâse nu va fi descoperit repede, tovarășii lui își vor da seama de dispariție. Era cu neputință să iasă din țară și foarte greu să se ascundă la Chișinău... Aeroportul era păzit și el, iar fără viză...

Mai aveau o posibilitate: să treacă în mod clandestin granița în România. Era mai puțin riscant. Dar ce vor face după aceea? SVR era și în România... Singura nădejde rămânea tot în oamenii de la CIA care vor veni să-i ia de la *Seabaco*... Fedora se întoarse către amantul său:

– Haide la Ambasada americană să cerem azil. Pe urmă, vom vedea.

Suferind încă de migrena lui, Evgheni aprobă din cap.

– Să încercăm.

Ea viră la dreapta, luând-o pe Strada Armenească. Ambasada americană se găsea chiar în capăt, pe Mateevici, ocupând un conac cu un etaj, cu ferestre în stil vechi și cu câteva coloane de o parte, iar de cealaltă, cu o flamură înstelată. La două sute de metri mai departe, era Ambasada Rusiei. În momentul în care voia să oprească, zări o Volga neagră staționată în parcarea ce se afla exact înainte de ambasadă. Motorul era pornit, iar la bord se aflau patru bărbați.

– Sunt aici! șopti ea cu vocea gâtuită.

Nici nu ar avea timp să coboare, că i-ar împușca pe loc. Fără să încetinească, ea viră la stânga, îndreptându-se spre bucățica de autostradă ce ducea la aeroport. Nu se putea

gândi la nimic. Singurul loc unde ar putea cere ajutor era la Hotelul *Seabaco*. Dacă se apropiau de el, îi pândea o primejdie de moarte. Ce puteau face în acest caz?

Evgheni Poliakov îi întrerupse gândurile:

– Caută o poștă! îi ceru el cu glas liniștit.

A treia persoană pe care o întrebă le indică una nu departe de Președinție. Evgheni îi dădu Fedorei scrisoarea s-o pună la poștă. După ce ieși, femeia zise:

– Trebuie să găsim un loc să ne orpim. Pe urmă eu mă întorc la hotel. Nu putem sta cu mâinile în sân.

Poliakov nu zise nimic, dar avea fața congestionată de durere. Simțea că îi va exploda capul. Fedora Kulak îl privi cu neliniște. Întotdeauna suferise de niște migrene îngrozitoare, însă, de câteva zile, observase că acestea se întețiseră. Primul lucru pe care trebuiau să-l facă atunci când vor ajunge în Statele Unite era să consulte un specialist.

Capitolul XIII

Ploaia măruntă, combinată cu întunericul și cu ștergătoarele de parbriz defecte, îl obliga pe Malko să înainteze foarte încet. Pe deasupra, centrul Chișinăului, cu nenumăratele sale sensuri interzise, constituia un adevărat labirint. Coborând pe Strada Ciubotaru, zări în fine fațada maronie și austeră a Hotelului *Seabaco*.

– Mă duc eu, zise Ruxandra Andreianu, pe mine nu mă vor repera așa de ușor.

Malko opri în capul străzii, chiar înainte de intrarea în parc, și întoarse mașina ca să fie pregătită de plecare. Noaptea se lăsase de-a binelea și nu se zărea nimeni prin preajmă. După zece minute, Ruxandra apăru cu figura întunecată.

– Nu sunt aici, spuse ea. Am sunat în camera lor, m-am dus la bar, în restaurant, peste tot. De la prânz, nu i-a mai văzut nimeni.

– Poate s-au dus să se plimbe, îi sugeră Malko. Trebuie să-i așteptăm, nu avem ce face.

Romînca aruncă o privire în jurul ei.

– Sunt niște bărbați ciudați în hol, în afara celor care asigură paza hotelului, plus o mașină în fața intrării cu trei oameni la bord. Se pare că supraveghează.

Malko simți cum i se strânge stomacul.

– Să fie cei din SVR?

– Mă tem că da. Am văzut eu mulți tipi ca ei...

Nici în visele cele mai urâte, Malko nu își putuse imagina ceva mai rău. Unde s-au dus cei doi fugari?

– Să încercăm la aeroport, îi propuse Malko. Probabil că încearcă să fugă, dacă știu că au fost descoperiți. Au putut să obțină vizele de la Consulatul român...

Plecară din nou sub stropii de ploaie, traversară cartiere mărginașe sinistre cu blocuri turn învăluite în atmosfera cenușie. Nici aeroportul nu era mai vesel... Intrarea care era în renovare se afla într-o parte. Nu se vedea nici o lumină în holul imens cu trei ghișee micuțe la care se vindeau bilete. Malko îl străbătu dintr-un capăt în celălalt, dar nu găsi pe nimeni.

Se întâlni cu doi bărbați care căutau și ei pe cineva. Dar nu ieșiră, ci se opriră pe pasarela de sus chiar deasupra culoarului de acces. Și aici mișunau cei din SVR...

Se duse la Mercedes din ce în ce mai îngrijorat.

– Acum unde mai mergem? o întrebă pe Ruxandra.

– Ne întoarcem în oraș, dacă supraveghează totul, înseamnă că nu i-au găsit încă.

Era singurul lucru pozitiv...

După o jumătate de oră, au ajuns pe Strada Ciubotaru la numărul 37. Malko intră în holul Hotelului *Seabaco*. Acolo se vânzoleau vreo doisprezece bărbați. Se duse direct la lift și urcă la etajul al treilea. Dar nu ieși din cabină, fiindcă doi oameni îmbrăcați cu canadiene se fâțâiau de colo-colo pe culoar. Pe fruntea lor stătea scris SVR...

Coborî și se duse la micul bar ca să bea ceva. Acesta se afla în fața intrării. Își sfărâma mintea să găsească o idee. Pe urmă, se duse la recepție și întrebă în rusește dacă domnul Voronțov lăsase vreun mesaj. Însă nu era nimic.

Era imposibil să nu îi observe pe cei patru bărbați care stăteau pe canapeaua și pe fotoliile din hol, chiar vizavi de recepție. Nu aveau mutre de turiști... Ieși, nebun de furie. Se chinuise să-l scoată pe Evgheni Poliakov din Rusia ca să-i piardă urma în Moldova. Asta era prea de tot. Nu puteau nici să se fâțâie atâta prin oraș, mai cu seamă că nu știau ce mașină aveau fugarii. Dar mai erau oare în Chișinău?

– Să mergem la Ambasada americană, spuse el, îl voi întreba pe ambasador. Poate are el vreo veste.

Se sui în mașină când, deodată, zări o femeie care venea pe jos dinspre capul Străzii Ciubotaru. Era prea întuneric și nu reușea să-i distingă figura, dar l-au frapat două lucruri: înălțimea și haina lungă de blană deschisă la culoare ce îi

ajungea până la glezne. Când aceasta ajunse la trei metri de el, o recunoscu. Era chiar Fedora Kulak. Și ea îl zărise și iuțise pasul.

– *Boje moi!*[1] Unde ați fost?

Era furioasă și speriată totodată, din această cauză colțurile gurii se lăsaseră în jos.

– Am întârziat, se scuză Malko. Unde este Evgheni Poliakov? Ce s-a întâmplat?

– Ne-au dibuit! suflă ea. Veniți repede cu mine!

Se întorsese deja, îndreptându-se cu pași mari spre parc. În clipa în care ajunse acolo, se întoarse și înjură printre dinți. Malko se întoarse și el. Fuseseră urmăriți de doi bărbați care veneau repede spre ei. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, s-ar fi evaporat numaidecât, căci unul dintre ei scoase din buzunar un talkie-walkie și începu să vorbească.

– Ei sunt, strigă Fedora Kulak, m-au reperat!

– Unde e generalul Poliakov? repetă Malko întrebarea.

– În mașină, pe bulevard. E o Dacia 1300 verde. Sunteți înarmat?

– Da.

Avea mereu asupra lui pistolul Radom pe care i-l împrumutase Ruxandra.

– Bine, duceți-vă la el. Așteptați-mă trei minute, atât. Dacă nu vin, plecați fără mine.

Fără să-i lase răgazul să-i răspundă, ea se și întoarse îndreptându-se liniștită către cei doi bărbați. Luați prin surprindere, ei încetiniră pașii. Fedora Kulak mergea în continuare în direcția lor. Când îi mai despărțeau doar câțiva metri, ea se opri și îi așteptă.

– Îl căutați pe generalul Poliakov? strigă ea.

Stupefiați, rămaseră înțepeniți locului. Era prea frumos.

– Unde este? o întrebă unul dintre ei.

– Acolo!

Cum se uitară în direcția indicată, Fedora Kulak scoase pistolul Makarov, luat de la KGB-istul pe care îl omorâse și, calmă, ținând arma cu ambele mâini, deschise focul asupra lor.

---

1. Dumnezeule! (n.a.)

Trase două focuri de două ori și îi nimeri direct în cap exact așa cum învățase la lecția de tir, în subsolul de la Lubianka.

Cei doi se prăbușiră fără să aibă timp să tragă măcar un foc de armă. Cele patru împușcături înăbușite de amortizor abia se auziseră. Parcul era cufundat în întuneric, pustiu, iar trupurile erau totuna cu pământul. Fedora Kulak plecă în goană spre bulevard. Prietenii celor doi bărbați auziseră cu siguranță împușcăturile în microfonul deschis al apartului de emisie-recepție și nu vor întârzia să riposteze.

* * *

– Iat-o! strigă Evgheni Poliakov.

Practic, Malko nici nu avusese timp să facă cunoștință cu el. Numai că rusul îi păru mai supt la față și mai îmbătrânit decât în fotografia din pașaport. Parcă era tatăl Fedorei... Aceasta se aruncă în mașină, iar Malko se afla la volan.

– Vreau să o iau pe prietena care m-a ajutat, zise el. Vă ascundeți la ea până vă scot din România.

– Ne aflăm încă în Moldova, observă sec Fedora.

– În seara asta, vom ajunge în România. Totul este aranjat, zise Malko.

Până în clipa în care mașina se opri în spatele Mercedesului Ruxandrei Andreianu, nimeni nu scoase o vorbă.

– Veniți, le spuse el, mașina asta e mai rapidă decât a voastră și are număr românesc.

Peste puțin timp, porniră, Ruxandra stând lângă Malko, iar cei doi ruși în spate.

– Unde mergem? întrebă generalul Poliakov.

– În România.

– Cum? Noi nu avem vize.

– Le luați la graniță, răspunse Ruxandra. Îi cunosc pe polițiștii români. Ne vom descurca de minune cu câțiva dolari.

Fostul director al arhivelor SVR-ului spuse cu voce obosită:

– Nu sunt sigur că vom reuși să trecem granița. Sunt pe urmele noastre. S-ar putea chiar să ne-o fi luat înainte. Eu știu ce le poate pielea. Ne vor, iar acum sunt siguri că ne aflăm aici.

Îi trecuse migrena. Malko ajunse din nou în vestul orașului.

Timpul era prea urât ca să poată observa dacă erau urmăriți, dar, în principiu, nu aveau cum să fie filați. Evident că oamenii din SVR se îndoiau că se îndreaptă spre graniță...

– Nu e indicat să ne ducem la aeroport, căci e păzit. La Tiraspol, e și mai periculos. Am putea încerca la Ambasada americană, dar pe urmă, va trebui să ieșim...

– Nu la ambasadă, i-o tăie Fedora, sunt de mult acolo!

Mașina încetini și o luară pe drumul dinspre vest care ieșea din Chișinău. Liniștită, Fedora puse un încărcător nou cu opt gloanțe în pistol. Omorâse trei oameni în mai puțin de o oră și nu se sinchisea deloc, ba dimpotrivă, era mândră să constate că se antrenase excelent. Problema era că cei din fața lor se antrenaseră la fel de bine. Fuseseră luați prin surprindere, dar acest lucru nu va dura mult... Ruxandra Andreianu ridică ochii de pe hartă și spuse:

– Ajungem la graniță în aproximativ o oră și un sfert.

* * *

– Dacă vă scapă, veți ajunge în fața Curții Marțiale, tună generalul Trubnikov. Voi cere chiar eu pedeapsa maximă! Auziți?

– Da, *tavarisci gheneral*, bâigui colonelul Kokoșin. N-am avut noroc, dar...

– Să nu mai pomeniți nimic de noroc! urlă directorul SVR-ului în receptor. Mai bine spuneți-mi ce dispozitiv ați adoptat.

Colonelul Kokoșin era unul dintre cele mai bune elemente din al Treilea Directorat. Un bărbat format în trupele Spetnaț, obișnuit cu misiunile periculoase și delicate. Venise în ajun la Chișinău ca să conducă hăituiala celor doi fugari. Dacă nici el nu reușea să pună mâna pe ei, era vai și amar. Ordinele lui erau simple: să-i omoare pe loc pe vinovați. Colonelul încercă să adopte un ton degajat:

– Am în subordine patruzeci de oameni din dimineața asta, *tavarisci* general, spuse el. Douăzeci la Hotelul *Seabaco*, la aeroport și la Ambasada americană din Chișinău. Opt care au plecat cu două mașini s-au postat în apropierea postului de

frontieră, pe partea moldovenească, la marginea drumului european E-581, ruta cea mai directă spre România. Criminalii pe care îi urmărim sunt nevoiți să oprească acolo. Controalele sunt foarte minuțioase, așa că avem timp să acționăm. Alte trei vehicule patrulează în prezent prin tot Chișinăul și au câte patru oameni la bord. Toți comunică prin radio, datorită PC-ului pe care l-am instalat la ambasadă. În plus, dispunem de o antenă la Tiraspol, cu ajutorul căreia luăm legătura cu Cartierul General al Armatei a XV-a. Ne-au pus la dispoziție două elicoptere M 26, dar acum nu mai avem timp să le folosim...

– Asta e tot? întrebă generalul Trubnikov.

Pe măsură ce afla amănunte, un subordonat însemna elementele comunicate pe o hartă a Moldovei prinsă în piuneze pe birou.

– Nu, *tavarisci* general, răspunse colonelul. *Rezidentura* de la București ne-a trimis șase oameni. Așteaptă dincolo de hotar, în România, iar noi păstrăm legătura cu ei.

Deodată, generalul auzi voci și discuții aprinse în aparat. Colonelul Kokoșin spuse din nou în receptor:

– A intervenit ceva nou, *tavarisci* general, anunță el. Doi oameni de-ai noștri au reperat o femeie când se întorcea la hotel. Era însoțită de un necunoscut. S-au îndreptat spre centrul orașului.

– Și nu i-ați prins?

– Fugarii au împușcat doi dintre oamenii noștri, zise colonelul Kokoșin. Am găsit cadavrele. Amândoi au câte două gloanțe în cap.

– *Merzavți !*[1]

Generalului Trubnikov i se făcuse pielea de găină. Fugarii au luat legătura cu americanii. Era semn rău.

– Dublați paza în preajma Ambasadei americane, ordonă el. Dacă acei criminali încearcă să treacă cu o mașină a Corpului Diplomatic, împiedicați-i! Vă ordon în mod expres!

– *Haraşo, tavarisci* general, aprobă colonelul.

---

1. Nemernicii! (n.a.)

Era pentru prima oară când ordona să se deschidă focul asupra unei mașini diplomatice aparținând unei țări „prietene". Într-adevăr, acest general Evgheni Poliakov, despre care nu auzise în viața lui, trebuie să fie un mare criminal.

– Trimiteți o mașină ca să patruleze pe drumul ce duce la graniță, adăugă generalul Trubnikov. Nu cred că au rămas în oraș, și nici că vor trece în Ucraina.

Privi harta desfășurată pe biroul lui. Dispozitivul plasat acolo de subordonatul său părea să nu aibă cusur. Moldova e o țară în care nu prea ai unde să te ascunzi... Puține orașe, puține drumuri, și nu puteai spera la complicitatea nimănui. Dacă fugarii nu s-au refugiat încă în Ambasada americană din Chișinău, îi va prinde în mod sigur... Totodată, își va salva și scaunul.

* * *

În Mercedes domnea o liniște apăsătoare. Ieșiseră din Chișinău de o jumătate de oră și se aflau la țară. Drumul nu era deloc circulat. Noaptea era întunecoasă și ploua întruna. Concentrat asupra volanului, Malko era atent la curbe și la gropile din asfalt.

Brusc, Fedora rupse tăcerea:

– Cu siguranță ne așteaptă la graniță. Știu foarte bine că vom trece pe acolo.

Și Malko se gândise la asta, dar nu mai spuse. Se întoarse către Ruxandra.

– Pe unde am putea să trecem?

– Pe la Iași, făcu ea, mult mai la nord, dar avem de ocolit, nu glumă. Apoi, trebuie să o luăm pe același drum ca să ajungem la București.

– Nu ne cunosc mașina, zise Malko mai mult ca să se liniștească singur.

În spate, generalul Evgheni Poliakov stătea țeapăn, cu figura încremenită. Ca și cum toată această situație nu l-ar privi și pe el.

– Ce mai faceți? îl întrebă Malko.

– Mă doare foarte tare capul, răspunse rusul.

În acel moment, Malko zări în oglinda retrovizoare o mașină care se apropia din ce în ce mai repede. Când ajunse destul de aproape, recunoscu un BMW gri, cu număr moldovenesc.

Dar, ciudat lucru, în loc să-i depășească, ea încetini și se plasă exact în spatele lor. Malko zări înăuntru patru siluete. Nu îi trebui mult timp ca să înțeleagă.

– M-am bucurat prea devreme, zise el. Acum ne cunosc mașina... Sunt în spatele nostru.

Ruxandra și Fedora întoarseră capetele; generalul Poliakov nu se clinti din loc.

– De ce nu întreprind nimic? întrebă Ruxandra cu voce răgușită. Drumul e pustiu.

De data asta îi răspunse Poliakov:

– Ne așteaptă la graniță ca să ne prindă la mijloc. Altminteri, ne-ar fi atacat de mult.

Apăsase cuvintele ca și cum ar fi rostit un adevăr primordial, fără să fie emoționat. Ca și cum ar fi murit deja. Dimpotrivă, Fedora Kulak se întoarse îngrijorată către Malko și îl întrebă:

– Acum ce faceți? Toate s-au întâmplat din vina dumneavoastră! Ați întârziat foarte tare. Puteam să fim de mult la adăpost...

Ochii ei scânteiau de furie. Malko se uită în oglinda retrovizoare. BMW-ul aproape că atingea bara de protecție. În mai puțin de jumătate de oră, ajungeau la graniță unde îi așteptau cu certitudine ceilalți KGB-iști, și-atunci să vezi surle și trâmbițe! Polițiștii moldoveni nu aveau cum să-i apere de puternicul comando înarmat al trupelor Spetnaț.

– Vom ajunge la graniță în mai puțin de un sfert de oră, zise Ruxandra Andreianu cu îngrijorare în glas.

Una peste alta, atât le mai rămăsese practic de trăit.

Capitolul XIV

Câteva clipe, Malko conduse ca un automat, căutând cu disperare o soluție. BMW-ul era tot în spatele lor.

– Unde suntem exact? o întrebă el pe Ruxandra care stătea aplecată peste hartă.

– Ajungem imediat la Leușeni, ultimul sat înainte de frontieră care e la vreo zece kilometri mai departe.

Atunci, Fedora Kulak strigă la ei:

– Trag în noi!

Întoarsă pe locul ei, se uita fix la drumul din spatele lor. În oglinda retrovizoare, Malko zări un bărbat care ținea un pistol-mitralieră cu țeava scurtă și se aplecase în afară peste portieră. Se îndepărtă puțin când țâșni flacăra portocalie din țeavă. Apoi acceleră, mergând în zigzag pe șoseaua desfundată. BMW-ul se apropie din nou. Alte flăcări țâșniră din armă, dar deocamdată nu îi atinse nici un proiectil.

Adversarii lor hotărâseră că era mai discret să-și regleze conturile pe drumul acesta neumblat din apropierea graniței.

Malko se angajă pe o pantă destul de abruptă. Deodată, farurile luminară niște petice de ceață, întâi mai răzlețe, apoi din ce în ce mai dese, pe măsură ce coborau pe valea Prutului.

La început, Malko nu le dădu atenție, observând BMW-ul în oglinda retrovizoare. Dar, în câteva minute, peticele răzlețe de ceață se uniră într-un fel de zid pufos și alb ca de vată, care devenea din ce în ce mai dens. Malko fu nevoit să ridice piciorul de pe pedala de accelerație. Lumina farurilor nu bătea decât la câțiva metri, relieful dispăru, și de-abia zări o fâșie de asfalt în fața lui.

Încetini la șaizeci pe oră. Era imposibil să meargă mai repede, căci drumul cotea neîncetat. Dar, inevitabil, farurile BMW-ului dibuiau toate coturile. Brusc, Malko călcă frâna. Două luminițe roșii slabe jucau în fața lor, străpungând peticul de vată ca ochii unui balaur rău. Malko avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că erau farurile unui camion enorm ce transporta bușteni și se târa cu viteza unui melc, ocupând practic toată șoseaua. Asta le mai lipsea!

Mai multe lovituri surde zguduiră deodată caroseria. Ruxandra țipă, în vreme ce un curent de aer rece pătrunse în vehicul. Pasagerii BMW-ului începuseră din nou să tragă, iar unul dintre proiectile pulverizează geamul din spate, oprindu-se în rama parbrizului... Era o minune că nimeni nu fusese rănit.

Fiind obligat să meargă cu treizeci la oră, Mercedesul era o țintă perfectă, iar următoarea rafală putea să-i nimerească. Ceața devenea din ce în ce mai deasă, așa încât camionul nu va accelera. Malko își spuse că trebuia să încerce imposibilul. Întoarse brusc volanul, și viră la stânga.

– Ce faceți? urlă Ruxandra care intrase în panică. Nu puteți să depășiți. Nu se vede la un metru.

Malko nu vedea nici măcar în fața camionului. Unde mai pui că mergea și pe mijlocul drumului, de-abia lăsând un metru în stânga lui. Rugându-se din tot sufletul, Malko se angajă pe banda îngustă, iar roțile din stânga coborâră într-o rână. Mercedesul începu să se clatine și să se izbească. Cu fălcile încleștate, Malko acceleră, reușind să urce în rând cu camionul, făcând semne inutile cu farurile. Roțile din stânga coborâră puțin în șanț. La cea mai mică denivelare, ar fi sărit în aer!

Treptat, treptat, câștigă teren și ajunse, în fine, în dreptul cabinei mastodontului, zgâlțâit ca un prun. Înălță o nouă rugă spre cer. Roata se răsuci spre dreapta. Chiar dacă nu ar fi fost ceață, tot nu ar fi avut vizibilitate. Dacă ar veni alt vehicul din față, aproape că s-ar ciocni...

În Mercedes domnea o liniște mormântală. Cu toții își țineau respirația. În sfârșit, Malko reuși să se strecoare înaintea

camionului, atingând bara de protecție din față. Beneficie câțiva metri de o vizibilitate mai bună datorită farurilor puternice ale mastodontului, apoi, când accelerà, acestea se estompară, fiind înghițite de ceață.

Câteva minute bune, Malko rămase cu ochii pironiți în oglinda retrovizoare. Dar, în urma lui, nu apăru nici un fascicul luminos. Șoferul BMW-ului nu îndrăznise să depășească camionul. Malko profită de acest lucru și accelerà, conducându-se după linia albă ce marca mijlocul șoselei, mârâind când, pe alocuri, ea dispărea. În orice caz, în oglinda retrovizoare vedea numai zidul de ceață fără urmă de lumină.

– Cred că i-am lăsat în urmă, zise Malko.

Nu era cazul să se împăuneze, căci moartea putea să-i aștepte și în altă parte.

* * *

De abia acum realiză Malko prostia acestei curse nebunești.

– Fedora, începu el în rusește, cu siguranță ne așteaptă la graniță. Chiar dacă e ceață, avem puține șanse să trecem. E absurd!

Rusoaica nu îi răspunse, știind că, în fond, avea dreptate. Nu le folosea la nimic dacă se grăbeau. Malko se întoarse către Ruxandra Andreianu.

– Aveți vreo idee?

– Poate că am, zise ea.

– Anume?

– Ajungem imediat la Leușeni. E în stânga noastră. Am putea s-o luăm spre sud, către Leova și Kahul. Drumul merge de-a lungul Prutului. Din cauza ceții, nu ne vor observa.

– Bună idee, aprobă Malko. Pe unde putem trece râul?

– Trebuie să mai coborâm puțin, pe aici nu e nici un pod, nici drum în cealaltă parte, până la Giurgulești, cam o sută de kilometri. De-abia acolo e un pod și un drum care duce la București.

Preț de vreo sută de kilometri, prin ceața deasă, era drum lung, nu glumă... Poate că era soluția cea mai puțin rea dintre toate.

– Vom încerca așa, se hotărî Malko.

– Atunci fiți atent la următoarea bifurcație ce se face în stânga.

Încetini mai mult în ceața care devenise și mai deasă... Deodată zări niște lumini și strigă:

– Uite satul!

Fedora Kulak țipă:

– *Boje moi!* E un camion!

O semiremorcă enormă se târa pe pantă cu douăzeci la oră. Malko avu timp să răsucească volanul ca s-o evite. Mai parcurseră un kilometru, apoi zări un stâlp indicator și Ruxandra strigă:

– Aici este!

Într-adevăr, după trei sute de metri, se făcea la stânga un drum neasfaltat. Se angajă pe el, dar după un kilometru, fu nevoit să încetinească, nu din cauza ceții care nu se ridicase deloc, ci a stării drumului. Erau hurducați din groapă în groapă, lovindu-se cu capul de tavanul mașinii. Parcă ar fi trecut mamuții pe aici. Malko lăsă geamul în jos. Nu se zărea nimic, decât zidul alburiu de ceață, într-o liniște totală.

– Parcă trebuia să trecem printr-un sat, nu?

Ruxandra zise cu voce nesigură:

– Da, prin Leușeni...

– Nu cumva ați greșit?

Ea nu răspunse, dar Fedora se răsti imediat:

– Să ne întoarcem! Sigur e mai încolo. Nu ăsta e drumul!

Se vedea că nu călătorise prea des prin Rusia...

– Mai merg vreo doi kilometri, spuse Malko. Dacă ne întoarcem, e la fel de periculos.

Dacă cineva i-ar fi spus că scoaterea din țară a unui fugar l-ar fi adus aici, rătăcit în ceață în inima Moldovei...

Continuă drumul într-o liniște încordată. Deodată, în partea stângă, se ivi din ceață o formă întunecată. Era o casă. Apoi încă una, și încă una. Străbătură un sat complet pustiu. Avea

geamul lăsat și auzi subit fornăitul unui tractor. Motorul tușea în fața lor, iar în cabină erau cocoțați doi săteni. Ruxandra deschise geamul și strigă la ei. Unul dintre ei îi răspunse, arătându-i drumul din fața lor. Malko înțelese un singur cuvânt: Leova.

Erau pe drumul cel bun, iar ceața îi apăra. Oamenii din SVR îi căutau de-acum la graniță. Trebuiau să meargă mai departe. După o jumătate de oră, intrară în alt sat: Leova. Parcurseseră trei sferturi din drum, iar Malko își recăpătă speranța. Chiar dacă erau pe urmele lor, aveau nițel avans, iar rușii nu puteau să prevadă acest ocol. Generalul Poliakov era somnoros și nu scotea nici o vorbă.

– Mergem de-a lungul Prutului, zise Ruxandra. Va fi ceață tot timpul.

Pe o vreme ca asta, nu se temeau de apariția elicopterelor... Malko conducea mecanic, pe mijlocul drumului. O luă pe o bifurcație spre est. În curând vor ajunge la Kahul. Se mai destinse puțin, când îi apăru brusc în față o formă întunecată, doar la câțiva metri de el. Nu își dădu seama decât în ultimul moment... Trasă de un cal, o căruță fără semnalizare înainta chiar pe mijlocul șoselei. Încercă să răsucească disperat volanul, dar nu reuși să evite impactul.

Ruxandra Andreianu urlă. El fu proiectat în parbriz, iar mașina se puse de-a curmezișul, apoi derapă cu un scrâșnet îngrozitor de frâne și se opri. Fără să mai aștepte, Fedora Kulak deschise portiera și sări jos, trăgându-și amantul de mână. Din capotă se ridica un nor de fum alb. Pe Malko îl durea umărul, dar nu pățise nimic altceva.

– Mașina o să sară în aer! urlă Ruxandra înnebunită.

– Ba nu, o asigură Malko, sunt doar vapori, a plesnit radiatorul.

Aprinse farurile de avertizare și coborî ca să examineze stricăciunile. Toată partea stângă din față a Mercedesului era turtită: farul, calandrul, bara de protecție. Aripa se dusese spre spate blocând portiera, iar cauciucul era spart. Pagubele nu erau prea mari, dar nu mai puteau continua drumul. Fedora

Kulak înjura în rusește printre dinți. Cu mâinile în buzunarele paltonului, cu șapca înfundată pe cap, Evgheni Poliakov părea năuc.

Căruța care provocase accidentul dispăruse ca și când ar fi fost un vis! Lăsându-i pe Fedora și pe Evgheni în Mercedes, Malko și Ruxandra se întoarseră și o descoperiră. Mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din căruță. O grămadă de lemne, un cal prăvălit în șanț, nechezând de ți se rupea sufletul și doi oameni. Unul se uita ca un nătâng la calul său, celălalt era lungit în șanț și gemea ținându-se de umăr. Ruxandra îl strigă pe cel care stătea în picioare. Omul spuse ceva de neînțeles, iar ea scuipă dezgustată.

– Sunt niște țigani beți morți. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu ei.

Malko ridică din umeri. Problema era că trebuiau să-și continue drumul cu orice preț.

– Adineauri am zărit un panou, zise el. Kahul e prin apropiere. Trebuie să ajungem acolo pe jos ca să găsim o mașină.

Cadranul luminos al ceasului Breitling *Crosswing* arăta ora opt și zece minute. Lumea nu se culcase încă.

– Vă însoțesc, îi propuse Ruxandra.

Până să ajungă la Mercedes, au înghețat de tot. Fedora Kulak le spuse cu voce tristă:

– Evgheni nu se simte bine. Are niște dureri de cap îngrozitoare.

Generalul din SVR gemea prăbușit pe bancheta din spate, ținându-și capul în mâini. Când Malko vorbi cu el, acesta nici nu îi răspunse. La flacăra brichetei, chipul era pământiu...

– Mergem după ajutor, zise Malko, rămâneți în mașină cu el.

Ruxandra împreună cu el o luară înspre Kahul. Era întuneric beznă, nu se auzea nici un zgomot, iar frigul părea venit din Siberia. Lui Malko îi clănțăneau dinții. Înaintau tăcuți și zgribuliți. Deodată, ajunse până la ei un zgomot slab de motor. Dinspre Kahul se apropia un vehicul, dar, din cauza ceții, nu-l

văzură decât atunci când farurile apărură la vreo doisprezece metri în fața lor. Malko se proțăpi în mijlocul șoselei, cu riscul de a fi călcat. Din fericire, șoferul îl zărise și opri la timp. Conducea o Dacie. Ruxandra începu să vorbească cu tânărul cu față de cal, apoi se întoarse spre Malko:

– Avem noroc! Este un taxi din satul vecin și vrea să ne ducă până la Leova, după ce îi luăm și pe ceilalți.

Se urcară în Dacia și se duseră să-i recupereze pe cei doi fugari din Mercedes. Coborâseră din mașină. Fedora îl sprijinea pe generalul Poliakov care vomita...

– E rău de tot, spuse ea. Evgheni nu se simte bine deloc. Are momente când nu înțeleg ce zice.

Îl lăsă singur, iar acesta începu să se miște dezordonat, mormăind cuvinte de neînțeles. Fedora comentă în șoaptă:

– Mi-e frică să nu facă o comoție cerebrală... Se poartă ciudat. Iar durerile astea atroce de cap...

Sprijinindu-se de Mercedes, Evgheni părea că nu simte nici frigul, privea în gol, iar mâna era scuturată de un tremurat violent. Ruxandra îi explica șoferului de taxi că avuseseră un accident. Se înghesuiră cum putură în Dacie. Ruxandra se urcase în față, lângă șofer, iar generalul Poliakov, Malko și Fedora, în spate ca sardelele. Rusul își pierduse cunoștința.

– Ne descurcăm noi, îi șopti Malko Fedorei.

Dacia înainta ca melcul... În sfârșit, după vreo zece minute, zăriră câteva felinare înconjurate de o aureolă de ceață. Ruxandra se întoarse:

– Ne propune să ne ducă la spital.

– Nu la spital, i-o tăie Malko. Mergem până la graniță.

Într-un spital din fundul Moldovei intrai cu un guturai și ieșeai cu SIDA... Și-apoi, nici nu se punea problema să mai rămână aici. SVR-ul era pe urmele lor. Ruxandra Andreianu discută îndelung cu șoferul care nu prea avea chef să meargă mai departe. Cred că i se părea tare ciudat că acești străini fugeau abandonând o mașină atât de scumpă ca Mercedesul.

– Spuneți-i că vrem să-l ducem pe prietenul nostru la București pentru îngrijiri, adăugă Malko. Așa este mai bine pentru el. Ne-am rătăcit din cauza ceții.

– Îi oferim două sute de dolari, îi propuse românca. Pentru el, un milion de lei românești e o sumă imensă.

Scrupulele șoferului se topiră pe dată ca zăpada în soare când auzise suma. Începu să țină o predică lungă pe care Ruxandra o traduse imediat.

– Ca să ajungem la drumul care duce spre București, este nevoit să meargă până la Giurgulești. Până acolo sunt doar șaptezeci de kilometri, dar e ceață.

* * *

Mersul neîntrerupt prin ceața albicioasă le provoca amețeli. Zgomotul motorului avea în el ceva hipnotic. Pe scaunul din față, în dreapta șoferului, Ruxandra Andreianu adormise cu capul sprijinit de spătar. Evgheni Poliakov, care stătea în stânga lui Malko, părea că doarme și el. Nu se mai văita, dar nu răspundea atunci când vorbeau cu el... Malko întoarse capul spre Fedora Kulak și privirile lor se încrucișară. Tânăra părea epuizată, dar ochii albaștri aveau o strălucire neobișnuită. Se aplecă și zise la urechea lui Malko:

– Adineauri am fost tare înspăimântată, ați fost extraordinar. Dacă nu depășeați camionul, acum eram morți.

– Mulțumesc, făcu Malko.

Gura care abia îi atingea urechea se sprijini brusc de ea și simți limba ascuțită și caldă care se strecura în lob, în timp ce mâna îi poposi pe coapsă. Se stăpâni cu greu să nu tresară, ca de un scurtcircuit. Primul imbold fu să se uite în jurul lui. Șoferul se uita țintă la drum. Ruxandra și Evgheni Poliakov dormeau duși. Fedora își apropie din nou gura de ureche și murmură în rusește:

– *Ia hociu tebia.*[1]

Având în vedere faptul că abia se puteau mișca, această neașteptată mărturisire i se păru un vis... Dar rusoaica știa ce voia. Apucă mâna dreaptă a lui Malko și o strecură sub blană,

1. *Te vreau (n.a.)*

punând-o pe piept. El simți între degete sfârcul tare. De-abia îl atinse ușor, că Fedora gemu încetișor, apoi își mușcă buzele.

Mâna care se odihnea pe coapsa lui Malko alunecă și se opri pe bărbăție, masând-o cu gesturi abia perceptibile.

Această situație atât de neașteptată ivită în ceața care le reducea universul la o bulă minusculă ce plutea în spațiu, cu vecinii adormiți și șoferul mut ca o lebădă, se transformă brusc într-un afrodiziac teribil. Nici unul, nici celălalt nu se putea mișca în acest spațiu îngust, cu femeia asta superbă de lângă el care era cuprinsă de un puternic imbold sexual. Fedora și Malko erau constrânși la o activitate foarte limitată, ca un discret și delicios manej. Stăteau atât de înghesuiți unul în celălalt, încât Malko, a cărui mână coborâse din ce în ce mai jos, reuși s-o mângâie pe tânăra femeie pe sub fustă.

Bunăoară, acest lucru părea să fie suficient. Deodată, ea se destinse și fu scuturată brusc de orgasm, lovind cu genunchii scaunul Ruxandrei care nu se trezi, apoi își înfipse unghiile în piciorul lui Malko. Nici el nu mai avea mult până să explodeze. Simți degetele căutându-i cu febrilitate fermoarul, îl desfăcură, apoi îl eliberară. Atingerea degetelor Fedorei aproape că îl făcu să juiseze. Cu un gest foarte normal, rusoaica puse capul pe genunchii lui, ca și cum ar vrea să doarmă. Dar gura îl înghiți până la rădăcină. După aceea, Fedora rămase nemișcată. Dacă șoferul ar fi întors capul, ar fi văzut o femeie obosită care profita de un somn binefăcător.

Însă buzele urcau și coborau cu dibăcie de-a lungul membrului lui Malko. Mișcare ajutată de baletul îndrăcit al limbii agile, care îl înnebunea. Se abținea cât putea de tare ca să nu urle.

Fedora Kulak se ridică apoi grațioasă, ca și cum s-ar fi trezit din somn. Abia apucă și el să se aranjeze, că întrebă cu o voce absolut normală:

– Mai avem mult?

– Nu cred, făcu Malko.

Aruncă o privire ceasului său Breitling. Mergeau de mai bine de o oră. Acum înțelegea de ce Evgheni Poliakov o adusese cu el pe femeia asta care făcea dragoste și război cu

aceeași detașare și cu aceeași stăpânire de sine. Se întreba dacă fusese vorba de dorința de schimbare sau totul se petrecuse sub imperiul emoției de moment.

* * *

– Am ajuns la Giurgulești! anunță Ruxandra.

Se găseau încă la mai mult de două sute de kilometri de București și trebuiau să treacă granița. Dacia străbătu orășelul adormit fără să întâlnească nici un localnic. Deodată, trecură peste două povârnișuri și se loviră cu capetele de tavan. Trezit din somn, Evgheni Poliakov deschise ochii și se întoarse către Malko. Acesta simți un nod în gât. Generalul din SVR era livid, cu ochii duși în fundul capului, iar obrajii se mișcau din cauza unor ticuri nervoase. Întinse brațul ca să-l atingă pe Malko, însă nu reuși. Fedora se aplecă și vorbi cu el, dar rosti cuvinte nedeslușite.

– *Boje moi!* O să moară! țipă ea.

Malko avu senzația că se prăbușește cerul peste el. Șoferul le propuse din nou să-l ducă la spital. Fedora îi slăbi nodul cravatei. Era alb ca varul. Speriat, șoferul încetini și Ruxandra îi promise că pasagerul nu va muri în taxiul său...

Pe marginea șoselei apăru un panou care indica: „Granița de stat. Punct vamal rutier."

Evgheni Poliakov arăta atât de rău, încât Malko se întreba dacă nu va aduce oare un cadavru în România.

Capitolul XV

După panoul ce anunța granița dintre Republica Moldova și România, urma o linie dreaptă de vreo sută de metri în capătul căreia era o barieră lăsată interzicând accesul mai departe. Grănicerii și vama se aflau în trei clădiri micuțe. Malko îi aruncă o privire lui Evgheni Poliakov. Rusul era tot inconștient. Îndată ce șoferul opri mașina, un funcționar cu șapcă își făcu apariția. Controlul pașapoartelor se termină relativ repede. Puteau să iasă din țară. Dar se ivi o altă problemă. După o discuție rapidă cu șoferul, Ruxandra zise:

– Nu poate să meargă în România fiindcă nu are pașaportul la el... Ne sfătuiește să chemăm un taxi de la postul de frontieră român.

Se făcuse aproape unsprezece noaptea...

– Oferiți-i o sută de dolari ca să ne ducă până la cel mai apropiat oraș, îi sugeră Malko.

Altă bancnotă dispăru în buzunarul șoferului, iar bariera fu ridicată. La trei sute de metri mai departe erau românii, dar situația părea a fi delicată pentru că cei doi ruși nu aveau vize, iar șoferul, pașaport.

Îndată ce Dacia se opri în fața clădirilor, Ruxandra luă cele patru pașapoarte și coborî din mașină.

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc, îi zise ea lui Malko. Însoțită de Gelu, șoferul, ea se aplecă la ghișeul îngust și începu să negocieze... Trecuseră douăzeci și cinci de minute, și ei nu plecaseră. Mai veniră să participe la discuție încă trei grăniceri care nu erau de serviciu în momentul acela, dar nimic nu se mișcase din loc. Malko se dădu jos și el, lăsându-l pe Evgheni Poliakov în grija Fedorei. Șoferul tocmai explica ceva

cu gesturi ample unui căpitan care părea destul de încăpățânat. Acesta se deplasă până la mașină și îl examină pe Evgheni Poliakov.

– Gelu i-a explicat că poate să moară aici, zise Ruxandra, și că nu avem cum să ne întoarcem.

Căpitanul reveni și reluară negocierile. În final, ofițerul acceptă să lase mașina să treacă împreună cu pasagerii, dar cu două condiții: să rețină pașapoartele celor doi ruși care primeau o legitimație provizorie de trecere și permisul de conducere al șoferului, plus două sute de dolari „garanție", pe care nu le vor mai vedea înapoi în vecii vecilor. Dar Malko ar fi dat de două ori pe-atât...

Respiră ușurat numai în clipa în care bariera fu ridicată. În fiecare clipă se aștepta să vadă apărând un comando trimis de SVR. Grănicerul trebuie să fi fost acum în culmea bucuriei. Să primești două sute de dolari în schimbul a două bucăți de hârtie amărâte însemna ceva. Ca și Tom Degețel, Malko semăna bani în urma lui.

Gelu apăsă pedala de accelerație. Drumul era neted și mărginit de câmpii - mergeau de-a lungul Dunării. Nu întâlniră nici un vehicul. După vreo zece kilometri, străbătură un sat ce părea abandonat unde nu zăriră nici măcar o luminiță. Gelu încetini și îi spuse Ruxandrei că se duce să caute pe cineva care să-i ducă mai departe fiindcă lui îi era teamă să meargă în România fără permis.

Prinsese gustul dolarilor... După o discuție penibilă ce avu loc în parcarea unui service închis la ora aceea, Ruxandra îi promise trei sute de dolari ca să o ducă până acasă la Snagov. În fine, plecară din nou la drum.

– Vom ajunge peste două ore și jumătate, spuse Ruxandra.

Malko se mai destinse puțin, dar Evgheni Poliakov era tot inconștient.

– Cunoașteți vreun doctor? întrebă el.

– Da, îl voi chema imediat ce ajungem, promise românca. E un prieten în care am încredere.

Dar sănătatea lui Evgheni nu constituia singura lor problemă. Oamenii din SVR vor cerceta toate posturile de frontieră și vor da de urma lor. Era cu neputință să-l ducă pe

generalul rus la spital. SVR avea încă mulți prieteni în această țară. Malko se întoarse, dar nu văzu nimic din cauza întunericului. Gelu voia să conducă mai repede, însă micuța Dacie supraîncărcată nu depășea viteza de șaptezeci de kilometri la oră. În mașină domnea o liniște absolută. Fedora uitase și ea de impulsurile ei și moțăia.

Malko se gândea că zeii au ținut cu ei. Dacă nu ar fi fost ceața, nu ar fi reușit în veci să treacă granița cu cei din SVR pe urmele lor.

* * *

– Doctorul sosește imediat, anunță Ruxandra. I-am descris simptomele. Veniți să bem ceva, chiar avem nevoie.

Malko o urmă în barul din livingul de la parter din locuința ei imensă. Ajunseseră de vreo douăzeci de minute. Gelu primise dolarii și plecase fericit spre Moldova. Refuzase chiar invitația de a bea ceva. Îl instalaseră pe Evgheni Poliakov într-o încăpere de la primul etaj, într-un magnific pat cu baldachin, iar Fedora veghea la căpătâiul lui. Nici ei nu îi era foame.

Evgheni își recăpătase foarte puțin cunoștința atunci când a fost transportat în cameră, dar tot nu reușea să vorbească normal. Dar ce îl îngrijora pe Malko cel mai tare era strabismul divergent care a apărut în decursul ultimelor ore. Bucuroasă că s-a întors, Ruxandra nu se mai gândea la rus. Scoase de la frigider o sticlă de Taittinger și îl rugă pe Malko s-o destupe.

– Pentru întoarcerea noastră! zise ea și ciocni paharul. În viața mea nu am simțit atâta spaimă. Ați fost extraordinar.

Ea se apropie și se frecă de el cu trăsăturile încordate. Teama lăsase în mod evident loc altui soi de sentimente. Sau nu-și dăduse seama de interludiul cu Fedora Kulak, sau nu era geloasă. Malko abia avu timp să golească paharul cu șampanie. Ea se repezise deja și-l săruta cu foc.

Sunetul claxonului care venea din curte rupse tăcerea. Sosise doctorul. Cu părere de rău, românca se duse să

deschidă. Malko strânse mâna medicului, un bărbat înalt cu bărbuță ca a lui Lenin, cu un început de chelie și foarte prezentabil. În timp ce Ruxandra îi explica situația, Malko îi surprinse privirea fixată asupra ei cu o expresie pofticioasă. Imediat înțelese de ce. În timp ce flirtau, Ruxandra, care nu pierdea timpul, își desfăcuse intenționat despicătura fustei din piele, expunându-și pântecele și jartierele de care erau prinși ciorapii negri foarte sus pe coapse. Bineînțeles că priveliștea era mult mai interesantă decât un accident cerebral. Din fericire, ea venea în urma lor pe scări. Malko intră primul în cameră, dar se opri brusc. Fedora Kulak ațintise pistolul asupra lui. Apoi îl lăsă ușurel în jos cu un zâmbet de scuză și se dădu la o parte. Medicul îi luă tensiunea bolnavului și o informă pe Ruxandra strâmbându-se:

– Are douăzeci și patru, traduse românca, spune că e foarte periculos.

Medicul îi examina în continuare fundul de ochi, reflexele, respirația. Practic, Evgheni nu reacționa în nici un fel. El se adresă din nou românceei:

– A suferit un atac cerebral, datorat probabil unui anevrism produs în encefal, traduse ea. Este foarte grav și trebuie transportat imediat la un spital din București ca să i se facă o tomografie. Poate că îi vor face o trepanație.

Fedora înțelese cuvântul „spital" și zise imediat clătinând din cap:

– *Niet hospital.*

Malko era de acord cu ea.

– Întrebați-l dacă poate să facă ceva aici.

– Doar o injecție cu anticoagulant și cu cu heparină, răspunse medicul, dar nu este de ajuns. De ce nu vreți să-l duceți la spital?

Urmă o tăcere penibilă.

– Preferăm să-l îngrijim într-o țară din Vest, răspunse Malko, iar Ruxandra traduse.

Doctorul nu își ascunse scepticismul. Îi făcu o injecție lui Evgheni, apoi închise trusa.

– Este tot ce pot să fac, încheie el și părăsi încăperea condus de Ruxandra.

După ce plecă, se duse la bar lângă Malko.

– Acum avem timp, zise ea în șoaptă. Avem dreptul la un mic repaos.

– După aceea, răspunse Malko. Vreau să folosesc telefonul dumneavoastră portabil.

Planul de a-l ascunde pe Evgheni la româncă, iar apoi să-l scoată din țară pe Marea Neagră nu mai era actual pentru starea în care se găsea rusul. În plus, oamenii din SVR puteau să-i surprindă în orice moment. Era imperios necesar să conceapă un plan de urgență. Să ia legătura cu CIA ca să trimită un avion particular chiar mâine dimineață ca să-i scoată pe cei doi ruși din țară. Furioasă că el acorda atenție mai întâi afacerilor, Ruxandra îi întinse telefonul portabil și își aprinse o țigară Gauloises blondes ca să-și calmeze nervii. Malko formă numărul de pe telefonul portabil al lui Franck Capistrano ca să reducă riscurile unei interceptări.

La Washington, trecuse puțin de ora patru. Slavă Domnului că americanul răspunse. Malko îi explică rapid situația luând-o pe ocolite.

– Voi face tot ce îmi va sta în putință ca să organizez fuga cât mai repede, promise el. Sunați-mă peste două ore.

Nu închise bine că Malko îl și sună pe Marin Sorescu, fostul șef al Informațiilor Externe din cadrul Securității, care acum era, chipurile, de partea CIA. De data asta se produse un miracol și răspunse.

– Marin Sorescu? întrebă Malko.

– Da, cine sunteți?

Malko se prezentă, iar românul se scuză încurcat.

– Am găsit prea târziu mesajul dumneavoastră! Robotul meu nu prea funcționează, iar eu am fost la Brașov. Când m-am întors la București, dumneavoastră erați plecat. Acum v-ați întors?

– Da.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Mai aveți prieteni?

Românul izbucni în râs.

– Desigur, și încă mulți!

– Putem să ne întâlnim mâine dimineață la *Intercontinental*, la camera 504?

– Mai bine veniți la mine, îi propuse Marin Sorescu. Aveți adresa?

– Da.

– Atunci vă aștept la nouă la micul dejun.

După ce închise, Malko se întreba dacă nu făcea o nesăbuință apelând la un om ca Marin Sorescu într-o problemă atât de delicată. Bineînțeles că era în cele mai bune relații cu CIA, căci România bătea la porțile NATO, însă Marin Sorescu fusese vedeta Securității ani de-a rândul, deci avusese legături permanente cu rușii. Poate că a păstrat unele contacte cu vechii lui prieteni...

Ruxandra îi suflă fumul în față zâmbindu-i mânzește.

– Ați terminat treaba?

În privirea aprinsă se citea o lucire vorace și o hotărâre nezdruncinată. De altfel, ea trecu la fapte; mai întâi strivi țigara în scrumieră, apoi veni și se frecă de Malko. Fiindcă el o respingea, având mintea în altă parte, ea îi zise pe un ton plin de amenințare:

– Am făcut o înțelegere...

Își dădu seama că nu poate scăpa de ea. Atunci, își turnă o cupă de șampanie și se lăsă în voia ei. Se năpusti asupra lui ca un adevărat vampir. Jucându-se cu mâinile și gura, îl lua uneori pe dedesubt, ajungând într-un timp record să-l aducă la stadiul dorit de ea. Se ridică apoi în picioare, închise membrul în palmă și îl târî pe Malko de el cum ar fi tras un animal de funie.

– Hai să mergem acolo!

„Acolo" însemna evident în „sala de destindere". Lui Malko nu îi stătea mintea la așa ceva. În același timp, simțea, ca întotdeauna când dădea nas în nas cu moartea, o nevoie sexuală acută. Se eliberă și, prinzând-o de ceafă, o forță să îngenuncheze, apoi să se întindă pe burtă pe o blană de urs care ținea loc de covor. Se lăsă între picioarele ei, îi trase fusta din piele, descoperindu-i crupa. Apoi o acoperi ca pe un animal, ducându-se drept în deschizătura dintre coapse și, apăsând cu toată puterea, se afundă dintr-o dată între fesele ei până la rădăcină.

Ruxandra slobozi un mârâit abia auzit și se prinse cu

mâinile de blana de urs. Simțind mușchii cei mai intimi pulsând în jurul lui, Malko se dezlănțui fără să o menajeze. Cu brațele răstignite, cu un ciorap tras în jos, cu părul în ochi, sodomizată din răsputeri, gângurea ca un porumbel fericit căci Malko părea un adevărat discipol al lui Vlad Țepeș...

Când se goli în ea, tot trupul începu să-i fremete, smulgând smocuri întregi din blana de urs. El se ridică mort de oboseală, de plăcere, de teama unui viitor incert prea apropiat și își turnă ultima cupă de șampanie. Ziua de mâine i se va părea nesfârșită până își vor lua zborul din București. Liniștea acestei case vechi cu ziduri groase era atât de profundă, încât până la urmă fu cuprins de tristețe. Ruxandra își trase mașinal ciorapul.

– Dacă doriți să vă odihniți, am o cameră liberă chiar la mijloc, între a mea și cea a prietenilor dumneavoastră.

Malko o urmă. În trecere, întredeschise ușa camerei lui Poliakov ca să-i spună Fedorei unde se află. Ea stătea într-un fotoliu lângă pat, cu pistolul pe genunchi.

– De adineauri nu s-a mișcat, zise ea, am impresia că se simte mai bine.

– O să fie bine, o asigură Malko, apoi se duse în camera lui.

* * *

Malko se ridică tresărind. Cineva bătea la ușă. Se gândi mai întâi la Ruxandra, apoi ușa se deschise, iar în prag apăru Fedora Kulak cu pistolul în mână. Se apropie de pat și zise cu voce liniștită:

– Evgheni a murit.

Malko avu senzația că se prăbușește cerul pe el. Toată această tevatură pentru nimic! Era ca în povestea orientală „În seara asta la Samarkand". Un om se întâlnește cu Moartea în satul său și fuge imediat la Samarkand, orașul din apropiere, cu gând să se ascundă. Aici o găsește pe doamna cu coasa care îi zice: „M-am mirat când te-am văzut de dimineață acolo, căci eu te așteptam aici, la Samarkand."

– Dacă îl duceam la spital...

Fedora Kulak scutură din cap.

– Nu. A suferit deja un atac acum trei ani. Diagnosticul a fost un anevrism inoperabil. Acest lucru îi provoca migrenele

acelea groaznice. Suferea cumplit. Atât a avut de trăit, zise ea cu un ton fatalist.

Malko se îmbrăcă și se duse în camera rusului. Acesta stătea sprijinit de perne, cu chipul calm și ochii închiși. Malko luă bricheta și puse flacăra în dreptul gurii lui Evgheni. Ardea drept în sus, fără cel mai mic tremur. Poliakov nu mai respira. Plecase, luând cu el toate secretele. Mulți oameni vor dormi liniștiți.

– Mă duc să o anunț pe Ruxandra, spuse Malko.

Românca îi răspunse, abia acoperită cu un neglijeu violet-purpuriu transparent, aparent foarte bine dispusă. Îl îmbrățișase deja pe Malko, dar acesta o puse în temă:

– Evgheni Poliakov a murit.

– La dracu'!

Își făcu repede semnul crucii în stil ortodox și spuse:

– Vreau să-l văd.

Ieșiră pe coridor. Fedora se întorsese în camera ei. În clipa în care voia să-i îndeplinească Ruxandrei curiozitatea morbidă, se porni un concert de lătrături din pădurea care înconjura proprietatea.

– Ce se întâmplă? o întrebă Malko.

– Câinii vagabonzi. În România sunt o mulțime. Ajung să intre chiar și în curtea spitalelor. Cred că au prins ceva și acum se bat.

Lătrăturile se auzeau în continuare sălbatice, asurzitoare, feroce. Malko se duse la Fedora Kulak.

Capitolul XVI

Locotenentul Oleg Kalughin știa că este misiunea vieții sale și era mândru de asta. Era mai bine decât să lâncezească în cantonamentul de la Tiraspol bând votcă proastă care producea orbirea. Adevărata votcă rusească nu ajungea până în Moldova, unde se găsea doar Smirnoff sau Absolut, celelalte sortimente fiind prea scumpe pentru un soldat din Armata a cincisprezecea.

Cu două zile în urmă, colonelul Kokoșin, comandantul unității sale de Spetnaț, îl convocase și îi dăduse ordine precise. Împreună cu opt oameni, trebuia să lichideze doi dușmani ai *Rodina*, niște trădători care s-au apucat să vândă americanilor niște secrete importante ale statului rus. Oleg Kalughin nu avusese nici un fel de milă. Dușmanii Rusiei erau și dușmanii lui personali. În plus, avea ocazia să dovedească ce făcuse el de-a lungul anilor de antrenament. După o oră, se îndrepta împreună cu oamenii lui spre Chișinău, în două mașini solide Volga înmatriculate în Moldova.

Întâlnirea cu omologul lui a avut loc la Ambasada Rusiei din Chișinău unde a primit fotografia lui Evgheni Poliakov și a Fedorei Kulak.

– Suntem în căutarea lor, îi spuse bărbatul din SVR, un colonel din fostul KGB. Îndată ce îi vom localiza, vă sunăm.

Echipați cu pistoale-mitralieră cu amortizor, cu grenade orbitoare, îmbrăcați în uniformele negre cu kevlar, plus un întreg arsenal de unelte ucigașe, Oleg Kalughin și oamenii lui erau pregătiți să elimine orice dușman. Trupele de Spetnaț au fost instruite să participe la acțiuni de comando „la vârf"...

Din păcate, au hoinărit astfel echipați mai mult de douăzeci și patru de ore, blestemând SVR-ul, până când apăru colonelul gâfâind și le explică situația. Perechea vânată reușise să treacă granița în România, după ce a scăpat de capcana pe care i-au întins-o. Datorită cooperării grănicerilor moldoveni și a șoferului de taxi, SVR a localizat-o într-o proprietate din nordul Bucureștiului. Trebuiau să acționeze cât mai repede posibil.

– Trebuie neapărat să ajungem acolo înainte de ora șase dimineața, ordonă colonelul.

Micul convoi porni la drum și trecu granița cât ai clipi. Un agent din SVR îi mituise gras pe grănicerii români ca să nu controleze mașinile burdușite cu arme și muniție. După aceea, s-au angajat pe drumurile pustii și au mers timp de patru ore. Un alt vehicul al SVR-ului îi aștepta la bifurcație în apropiere de Buzău, pe drumul spre București și i-a condus până la Snagov, apoi la o casă mare izolată.

Drumurile liniștite din acest sat cu vile luxoase gemeau de agenți ai SVR veniți de la *rezidentura* din București. În șoaptă, locotenentul Kalughin află ce se așteaptă de la el și de la oamenii lui. Nu știau câte persoane sunt în vila de la numărul 24, nici ce armament dețineau. Șoferul de taxi le pomenise de patru inși, dintre care doi erau fugarii. Dar trecuseră mai multe ore de când i-a lăsat în fața vilei. Poate că agentul CIA chemase întăriri...

– Nici o problemă, zise în încheiere Kalughin, mergem acolo.

Fusese antrenat pentru acest gen de misiuni. Trebuia să acționeze înainte să se lumineze de ziuă. Pentru cei nouă oameni, escaladarea zidului de incintă a fost joacă de copil.

Fără să facă zgomot, înconjurară construcția masivă urmăriți de o haită de câini vagabonzi ce căutau de mâncare. Nu se putea pătrunde în nici un fel. Ușa de la intrare avea un geam de protecție foarte gros. Fiindcă nu aveau diamant ca să-l taie, erau nevoiți să-l spargă, cu riscul de a-i alerta pe locuitorii vilei. Locotenentului Kalughin îi veni atunci o idee

genială. Luă o conservă de carne - rația pentru toată durata misiunii - o deschise și o dădu câinilor declanșând pe loc o bătălie pe viață și pe moarte. În timp ce câinii lătrau de mama focului, locotenentul sparse geamul gros lovindu-l cu cotul.

– *Davai!*

Cât ai clipi, strecură mâna prin spărtură, descuie ușa și țâșni în holul imens. Toți își puseseră ochelarii de protecție, iar Kalughin aruncă în fața lui o grenadă orbitoare care explodă cu zgomot surd. Apoi se năpusti spre scară luând cu el patru oameni. Ceilalți pătrunseră în încăperea de la parter, luminând-o cu lanternele puternice.

Oleg Kalughin alese primul etaj pentru că aici se găseau cele mai multe camere. Se năpusti pe palier și trânti la perete prima ușă plimbând fasciculul lanternei prin cameră, cu spatele acoperit de oamenii lui. Încăperea era goală. Baia, la fel. Nici în a doua cameră nu era nimeni, nici în a treia.

Înaintară fără cel mai mic zgomot pe coridorul circular, mirați că nu aud nici o mișcare. Echipați cu ochelari pentru raze infraroșii, vedeau ca ziua.

Oleg Kalughin împinse cea de-a patra ușă. Pulsul i se acceleră imediat. Aici era lumină! Zări o femeie care stătea cu spatele la el, aplecată deasupra unui bărbat întins în pat. Ea se întoarse țipând îngrozită, iar el observă figura bărbatului. Era cel din fotografie! Găsise obiectivul.

Fără să mai stea pe gânduri, apăsă pe trăgaciul pistolului-mitralieră, iar gloanțele țâșniră cu un zgomot surd. Pe femeie o atinseră prima. Era blonda bine făcută care corespundea descrierii celor din SVR. Oleg Kalughin smulse încărcătorul și îl înlocui imediat. Bărbatul fusese atins și el, dar îi mai trase vreo cincisprezece gloanțe, sfârtecându-i fața și pieptul. Goli încărcătorul în femeia întinsă pe jos într-o baltă de sânge.

– Acoperiți-mă! le strigă el oamenilor lui.

Ghemuiți, doi dintre ei supravegheau ușa, iar ceilalți stăteau pe culoar. Calm, Oleg Kalughin luă un aparat micuț de fotografiat și începu să tragă cadru după cadru, fotografiind cele două cadavre din toate pozițiile. Cei din GRU nu se

mulțumeau doar cu un simplu *spravka*,[1] ci aveau nevoie de dovezi.

După ce termină tot filmul din aparat, se retrase din casa liniștită. După un minut, împreună cu oamenii lui alergau în grădină. Mai aveau nevoie de încă șaptezeci de secunde ca să escalade zidul. Ultima cursă o făcură până la mașină. Era încă întuneric. Urmară câteva semnale cu lanternele. În fața lui Kalughin apăru o siluetă.

– Ei, i-ați găsit?

Era vocea obosită a rezidentului din SVR la București.

– Misiunea a fost îndeplinită, *tavarisci* colonel! îl anunță cu mândrie locotenentul. Am făcut și poze cu cele două cadavre. Nu am întâmpinat nici un fel de rezistență, adăugă el imediat.

– Bravo! zise cu jumătate de glas colonelul. Adunarea!

Trebuiau să treacă granița cât mai repede posibil. La nevoie, comandoul de Spetnaț putea să treacă Prutul într-o barcă pneumatică adusă aici cu Volga. Dar, mai înainte, putea să fie oprit de barajele de pe drum.

Oleg Kalughin începu să se relaxeze numai atunci când se urcă în mașină și își scoase „resturile" de uniformă. Era asudat tot din cauza tensiunii nervoase. Închise ochii și se gândi la cei doi renegați de care a scăpat. Își dădu seama că nici măcar nu știa cum îi cheamă.

* * *

– Au plecat! răsuflă Malko cu pistolul în mână.

Tocmai ieșeau din cameră când a explodat grenada luminoasă orbindu-l. Închise ușa imediat. Fedora văzuse și ea lumina orbitoare. Aceasta era o acțiune ofensivă a SVR-ului. Împinseseră un fotoliu în ușă și așteptară cu armele în mâini.

Dar nimeni nu încercase să intre. După douăzeci de minute, în casă se lăsă o liniște absolută. Oricare ar fi fost ei, intrușii își luaseră tălpășița. Malko deschise și ieși pe coridor cu pistolul în mână.

– Ruxandra!

---

1. Raport (n.a.)

Nici un răspuns. Intră în camera lui Evgheni Poliakov, iar Fedora Kulak veni în urma lui. Ușa era dată de perete și lumina aprinsă. Primul lucru pe care îl zări fu cadavrul românceі, ghemuită la picioarele patului într-o baltă de sânge. Se apropie. Trăseseră atâtea gloanțe în față, încât era de nerecunoscut. Era un terci de sânge și de oase descărnate și sidefii, iar un ochi îi atârna afară din orbită. Malko întoarse capul. Biata Ruxandra s-a nimerit la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit...

Evgheni Poliakov nu arăta nici el mai bine... Era ciuruit de gloanțe. Niciodată un om nu fusese omorât de două ori...

Un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară. Se întoarse. Fedora Kulak râdea în hohote din cauza crizei nervoase. Arătă mortul cu degetul:

– *Nado je!* [1] Au crezut că îl omoară pe bietul Evgheni Trofimovici! Și pe ea au ucis-o în locul meu!

Izbucnind într-un râs isteric, se prăbuși pe un scaun. Malko o lăsă să se liniștească. Acum totul era clar ca bună ziua: oamenii din SVR i-au găsit și au crezut că îi omoară pe Fedora Kulak și pe Evgheni Poliakov. Așadar, până când se vor trezi servitorii și vor anunța poliția nu aveau de ce să se teamă. Malko o luă pe rusoaică de braț.

– Să mergem. Încercăm să găsim o mașină.

Ea își puse la repezeală haina de samur și îl urmă. Malko se îndreptă spre garajele pe care le văzu de prima dată. Erau mai multe mașini, printre care și un Mercedes cu cheia pe bord. Se produse un miracol, căci porni de la a patra încercare. După ce ieșiră pe poartă, se îndreptară spre București. Fedora părea îngrijorată.

– Unde ne ducem? îl întrebă ea.

– La Ambasada Statelor Unite. Trebuie să raportez la Washington.

– Eu nu mai am pașaport, zise pe un ton calm.

– Știu, răspunse Malko.

1. *Îți dai seama! (n.a.)*

– Doar n-o să mă lăsați baltă, zise ea crispându-se dintr-o dată. Știți prea bine că nu mă pot întoarce în Rusia. Am foarte puțini bani - doar ce mi-ați dat - și nici un act. În afară de dumneavoastră nu cunosc pe nimeni aici.

– Nu vă las baltă, îi promise Malko.

– Vă duceți în America?

Malko zâmbi.

– Nu știu, dar cred că mai întâi mă voi duce acasă în Austria, acolo unde m-ați sunat.

– Mi-ar face plăcere să vin cu dumneavoastră, zise ea cu căldură în glas.

Excelentă idee! Ce fericire pe apetisanta Alexandra când va apărea cu sălbăticiunea asta. Ar ieși scântei!

– Mi-e teamă că nu se poate, răspunse Malko. Nu locuiesc singur.

Fedora Kulak îi aruncă o privire ce ar topi chiar și un gheţar.

– Credeți că sunt multe femei ca mine?

Malko nu răspunse la această întrebare fierbinte. Au ajuns în oraș. Era de-abia ora șapte dimineața. La ora asta nu era nimeni la ambasadă. Din fericire, păstrase camera de la hotel.

– Mergem la *Intercontinental* ca să ne odihnim puțin, pe urmă ne întoarcem la ambasadă.

Fedora îi aruncă o privire neprietenoasă.

– Să nu credeți că scăpați de mine. Dacă încercați să mă păcăliți, vă omor. Tot nu mai am ce pierde.

Nu mai vorbiră până când ajunseră la hotel. Funcționarul de la recepție se uită lung după ei cu mirare și admirație. În general, clienții care aduceau femei nu o făceau la ora asta, iar ele nu erau atât de frumoase. De-abia intrară în cameră, că Malko și comandă micul dejun pentru amândoi. Erau morți de foame.

– Pot să fac o baie? îl întrebă Fedora.

– *Pajaluista.* [1]

Îndată ce Fedora intră în baie, el îl sună pe Marin Sorescu ca să se întâlnească mai târziu. Acum nu mai era urgent. Fedora ieși din baie goală pușcă. Malko nu se putu abține să

1. *Vă rog (n.a.)*

n-o admire. Mușchii nu erau atât de proeminenți încât să îi dea alură de culturistă. Avea pieptul unei adolescente de optsprezece ani, tare ca piatra, abdomenul plat și niște picioare lungi și armonioase. Era un exemplar frumos.

Ea se așeză pe pat și catadicsi să se înfășoare într-un prosop când le aduse micul dejun. Malko era bântuit de un gânduleț rău și stăruitor. Cum va reacționa oare Franck Capistrano când va afla de Fedora? Îi cunoștea bine pe americani, știa că nu prea sunt sentimentali... Așteptă să termine cornurile, apoi o întrebă pe Fedora:

– Evgheni v-a pomenit de secretele pe care le deținea?

– Niciodată, zise ea. Eu îi ofeream doar relaxare. Nu vorbea niciodată despre treburile de serviciu. Bineînțeles că eu știam cu ce se ocupă, dar atât și nimic mai mult.

– Știți cum funcționează SVR-ul?

Ea zâmbi.

– Nu. Nu m-a interesat niciodată. De altfel, nu mă întâlneam cu nimeni. Evgheni era foarte gelos. De ce mă întrebați?

– Din curiozitate, făcu Malko.

Nu era ușor s-o „vândă" lui Franck Capistrano. Fedora nu era o fugară importantă. Ea se întinse și îl țintui cu ochii ei de cobalt, stând cu picioarele ușor depărtate, ca și cum i-ar da de ales între două posibilități.

– Amintiți-vă ce v-am spus în mașină, când veneam... Nu glumeam deloc.

* * *

Malko asculta vocea aspră a lui Franck Capistrano, la o distanță de opt mii de kilometri. Americanului îi căzu cerul pe el când a aflat de eșecul misiunii lui și de moartea accidentală a generalului Poliakov.

Îndată ce a ajuns la ambasada care era lângă *Intercontinental*, pe Strada Tudor Arghezi la numărul 7, chiar în centrul orașului, a cerut să-l vadă pe șeful Centralei - o femeie - cu care făcu cunoștință. Ea a i-a pus imediat la dispoziție un birou cu un telefon „protejat" ca să sune la Casa Albă. Stând în fața lui, Fedora, care nu îl părăsise nici o clipă, îl observa în timp ce fuma o țigară dintr-un pachet de Gauloises blondes recuperat din casa Ruxandrei Andreianu. Evident că nu înțelegea ce vorbea Malko. Acesta povesti ce probleme are, explicând situația și rolul jucat de ea.

– Sunteți sigur că nu știe nimic? îl întrebă Franck Capistrano.

– Așa mi-a spus, confirmă el.

Americanul oftă cu resemnare.

– Moartea lui Evgheni Poliakov e o catastrofă. Știm că sunt zeci de trădători puși în posturi înalte în cadrul CIA și prin alte părți, dar nu suntem în stare să-i demascăm! Nu știu ce o să ne facem...

– Am putea încerca s-o luăm la întrebări pe Fedora Kulak, îi sugeră Malko. Oricum făcea parte din „înțelegere"...

Franck Capistrano zise cu neîncredere:

– Chiar dumneavoastră mi-ați spus că nu știe nimic. În plus, nici nu mai are pașaport. E o treabă delicată. „Înțelegerea", cum îi spuneți dumneavoastră, s-a terminat o dată cu moartea lui Poliakov. Am trecut pe lângă o revanșă fulminantă a afacerii Aldrich Ames, în ciuda performanțelor dumitale strălucite.

– Și pe lângă misterul dosarului „Venona", mărturisi Malko.

– Da, firește, recunoscu Franck Capistrano.

În mod bizar, Malko simți că nu acesta era lucrul pe care îl regreta americanul cel mai tare. În ciuda declarațiilor lui anterioare, reveni la subiectul Fedora Kulak când aceasta îi făcu semn că vrea să vorbească.

– Am înțeles ceva despre dosarul „Venona", zise ea. Când eram la Chișinău, Evgheni Trofimovici a expediat o scrisoare care conține multe informații, printre care și cele referitoare la dosarul în cauză. Eu sunt singura persoană care știe de unde și cum putem să recuperăm scrisoarea.

– Ce-a spus? întrebă Franck Capistrano, care înțelesese, dar nu vorbea rusește.

– Ceva ce vă va stârni cu siguranță interesul, răspunse Malko.

Capitolul XVII

– E o cacialma! izbucni Franck Capistrano.

Malko îi tradusese cu fidelitate dezvăluirea Fedorei Kulak.

– E posibil, recunoscu el, însă nu avem nici un mijloc prin care să putem verifica. Ar fi păcat ca scrisoarea - dacă într-adevăr există, să nu cadă în mâinile noastre.

– Întrebați-o dumneavoastră! Vă va lămuri.

Malko puse jos receptorul și se întoarse către Fedora, care trăgea întruna din țigară, iar ochii de cobalt scânteiau de mânie. Ea se ridică, își trase puloverul ca să-i iasă și mai mult în evidență sânii și îi adresă lui Malko un surâs plin de ambiguitate, un amestec de senzualitate triumfătoare, de voință feroce și de inteligență sclipitoare. Semăna cu un mamifer adaptat la lupta pentru supraviețuire.

– Ce e cu povestea asta cu scrisoarea? o întrebă el.

– La Chișinău, când am descoperit că SVR-ul ne-a dat de urmă, Evgheni s-a gândit că s-ar putea să nu ajungem în Statele Unite, că unul dintre noi va fi ucis. Atunci, a pus într-un plic notițele pe care le-a scris când a stat închis în hotel. Avea o memorie de elefant, cunoștea toate arhivele pe dinafară. A mai adăugat și câteva documente pe care le-a adus de la Moscova. Erau niște dispoziții de plată. Eu am pus scrisoarea la poștă.

– Cui ați trimis-o și unde?

Fedora aprinse altă țigară, apoi răspunse:

– Am trimis-o unei persoane al cărei nume nu vi-l spun. La post-restant, la un oficiu poștal din Statele Unite. Se pare că

păstrează corespondența timp de o lună. După aceea, distrug scrisoarea sau o returnează expeditorului. Dar cum acesta nu există...

Lui Malko îi scăpa ceva, dar insistă:

– Cui i-ați trimis scrisoarea?

Fedora Kulak îi zâmbi cu ironie în timp ce trase un fum din țigară.

– Unui agent din SVR din Statele Unite. Cuiva căruia dumneavoastră îi spuneți NOC, adică unui clandestin. Evgheni știa că această metodă fusese deja folosită pentru transmiterea informațiilor. Numai că, în alte dăți, fusese anunțat din timp că va primi ceva și la care oficiu poștal. Acesta era schimbat tot timpul. De data asta nu știe unde să se ducă fiindcă nu a fost anunțat.

– Cum credeți că o să recuperați scrisoarea?

Ea zâmbi iarăși.

– Este foarte simplu. E de-ajuns să iau legătura cu destinatarul și să-i spun să se ducă s-o ia. Îi dau codul ca să știe că e vorba de centrala lui, iar după aceea, recuperez scrisoarea.

Era un plan diabolic. Pentru cineva care nu ieșise niciodată din Rusia, Evgheni Poliakov se adaptase foarte bine stilului de viață american. Corespondența *on hold* era o practică obișnuită și sigură.

Malko luă receptorul și îi traduse lui Franck Capistrano spusele Fedorei Kulak. De data asta, americanul nu mai strigă „E o cacialma".

– *For Christ's sake!* mormăi el, pare să fie adevărat. Aici sunt mii de oficii poștale. Nu poți întreba la toate dacă nu au primit *on hold* o scrisoare din Republica Moldova.

– Pare o treabă dificilă, recunoscu Malko.

– În regulă, mă duc să aranjez ca să intre în țară fără pașaport. Mai vedem după aceea.

– De ce nu îi cereți Departamentului de Stat să-l trimită aici?

– Ar dura o lună. Dacă ar fi avut grijă de el!

– Nu e numai vina ei. Nici nu poate fi vorba să-l recupereze.

– Bine, mai vedem noi. Cum o s-o scoateți din România?

– Cred că ne va ajuta prietenul nostru. Nu trebuie să mai rămânem aici, căci SVR-ul va afla repede că femeia ucisă la Snagov nu era Fedora Kulak.

– În regulă, sunați-mă imediat ce ați rezolvat problema.

În clipa în care închidea, Fedora îi făcu un gest amenințător.

– Ei, care-i treaba?

– Am aranjat, spuse Malko, veți intra în Statele Unite fără pașaport american.

– *Haraşo.* Dar după aceea, voi avea nevoie de un pașaport american.

– Nu cred că se va putea, dar vom găsi noi o soluție.

– Trebuie să se poată, zise răspicat, dar calm tânăra femeie. Altminteri, *nicevo* scrisoare!

– Momentan, trebuie să organizez ieșirea din țară. Cât timp mă ocup de asta, mă așteptați aici.

Se duse la adjunctul centralei și împrumută mașina Golf de la el. Nu scăpase de griji, iar Fedora Kulak îi dădea și mai mare bătaie de cap.

* * *

Generalul Trubnikov examina cu lupa detaliile din fotografiile făcute după asaltul de la proprietatea Ruxandrei Andreianu. Tocmai primise de la *rezidentura* din București o telegramă neașteptată.

Primise aceste documente însoțite de raportul complet al operațiunii. Dispozitivul de recuperare a lui Evgheni Poliakov și a Fedorei Kulak fusese disponibilizat. După ce lăsă lupa jos, o sună pe secretară.

– Locotenentul Kalughin e aici? o întrebă el.

Ofițerul din trupele de Spetnaț adusese chiar el documentele la Moscova, cu o cursă specială a Armatei Roșii.

– E la etajul al treilea, tovarășe general, răspunse secretara.

– Trimite-l imediat la mine!

După cinci minute, locotenentul Oleg Kalughin împinse cu timiditate ușa capitonată cu piele verde de la biroul directorului SVR și pocni din călcâie.

– Locotenent Oleg Vasilovici Kalughin, *tavarisci gheneral,* se prezentă el cu voce sonoră.

– Ați făcut o treabă bună, zise generalul. V-am citit raportul.

– *Spasiba balșoi, tavarisci gheneral,* făcu locotenentul bucuros.

– Totuși, locotenente Kalughin, continuă ofițerul superior, aș dori să examinați documentele și să-mi spuneți dacă nu observați ceva neobișnuit.

Locotenentul Kalughin luă lupa și se aplecă deasupra biroului puțin încordat. După câteva clipe înălță capul zicând:

– Nu văd nimic, tovarășe general.

Trubnikov puse degetul pe trupul ciuruit de gloanțe al lui Evgheni Poliakov.

– Omul ăsta a fost împușcat cu mai multe gloanțe, zise el cu voce neutră. Or, spre deosebire de femeie, el nu sângerează deloc...

Acest detaliu sări numaidecât în ochii locotenentului.

– E... e-adevărat, *tavarisci gheneral.*

– Știți ce vrea să însemne acest lucru?

– *Niet, tavarisci gheneral.*

– Înseamnă că omul murise deja, Oleg Vasilovici! încheie generalul. Morții nu mai sângerează.

În birou domni câteva clipe o liniște apăsătoare întreruptă de ofițerul superior care puse sub nasul locotenentului două fotografii. Una era a femeii blonde care zăcea lângă pat într-o baltă de sânge, cealaltă a Fedorei Kulak.

– Oleg Vasilovici, întrebă generalul, este aceeași persoană?

Locotenentul examină îndelung cele două poze simțind un ghem în stomac, apoi se îndreptă de spate.

– Seamănă, tovarășe general. Dar aceasta are mult sânge

pe față și nu am văzut cum arăta înainte. Era întuneric și totul s-a petrecut foarte repede. Nu am făcut altceva decât să ascult ordinul de a-i elimina pe cei doi subiecți.

Generalul Trubnikov clătină din cap.

– Aveți scuze, Oleg Vasilovici. Și eu am crezut la fel când m-am uitat în fugă la fotografii. Dar am chemat niște experți. Femeia blondă pe care ați „eliminat-o" e mai mică de statură decât aceasta și nici nu seamănă prea bine la față.

Oleg Kalughin era terminat. Din cele două obiective, unul era deja mort, iar celălalt nu era cel bun.

– Nu înțeleg, se bâlbâi el.

– Ați scotocit prin casă?

– Nu, am crezut că misiunea s-a terminat.

Generalul clătină din cap.

– Ar fi trebuit să căutați. Femeia pe care ați „eliminat-o" era proprietara locuinței. *Rezidentura* din București mi-a confirmat acest lucru. Era româncă, deci vom avea anumite probleme de ordin diplomatic. Din fericire, ați putut să treceți granița... Cea pe care trebuia s-o „eliminați" trebuie să fie pe undeva. Poate că e vinovată de moartea generalului Poliakov.

– Acum unde este?

Generalul clătină din cap.

– Și noi ne străduim să găsim răspuns la această întrebare, Oleg Vasilovici. Sunteți liber.

Rămas singur, generalul Trubnikov își aprinse o țigară, cu privirile ațintite la fotografiile din fața lui. Atât timp cât nu o găsea pe Fedora Kulak, necazurile lui nu se terminau. Se aplecă peste interfon.

– Svesta, sună la *rezidentura* din București pe linia protejată.

* * *

– Plecăm în după-amiaza asta la trei și jumătate cu zborul companiei Air France pentru Paris, îl anunță Malko pe Franck

Capistrano după ce se întoarse în biroul din ambasadă. De acolo, vom lua mâine cursa 009 pentru Washington.

– Voi fi acolo ca să supraveghez intrarea donmișoarei Kulak. Dar cum o scoateți din România?

– M-am întâlnit cu prietenul nostru. Mă însoțește la aeroport și va întocmi, cu ajurorul șefilor grănicerilor, un permis de liberă trecere special ca să evităm orice formalitate.

– Perfect, aprobă americanul. Atunci, pe mâine! L-am informat și pe președinte care vă felicită. Vă rețin un apartament la hotelul *Willard.* E la doi pași de biroul meu.

În timp ce el telefona, Fedora Kulak răsfoia niște reviste. Îi arătă lui Malko în *Vogue*, la rubrica de publicitate, un superb pat cu baldachin cu tapiserie Versace roșie cu auriu, creație a lui Claude Dalle.

– Vreau un dormitor ca acesta! zise ea. Și un apartament în cel mai înalt zgârie-nori din New York. Vă voi invita pe la mine și vom mânca icre negre, vom bea șampanie și vom face dragoste pe mochetă...

– De ce pe mochetă?

– Pentru că e visul meu, răspunse ea simplu. În Rusia, mochetele sunt atât de subțiri, încât te dor șalele. Am auzit că în America sunt foarte groase.

– Hadeți să mâncăm, îi propuse Malko. Avem timp berechet.

Fixase întâlnirea cu Marin Sorescu la aeroport, la ora două.

* * *

De-abia ieșiseră din Strada Tudor Arghezi, luând-o pe jos spre *Intercontinental,* că văzură o mașină care le făcea semn cu farurile. Era un Volvo model mai vechi, închis la culoare. Malko se apropie și îl recunoscu la volan pe Marin Sorescu, fostul șef al Securității, cu care se întâlnise cu o oră în urmă ca să aranjeze fuga Fedorei Kulak. Inima începu să-l bată mai repede. Românul nu venise de pomană. Când Malko ajunse aproape de mașină, el lăsă geamul în jos și îi spuse:

– Urcați-vă cu prietena dumneavoastră.

– Cum de ați știut că sunt aici? îl întrebă Malko.

– Am sunat la hotel și nu erați acolo. Atunci, am sunat la ambasadă unde am câțiva prieteni.

– Ce se întâmplă?

– Trebuia să plecați cu zborul companiei Air France de la cincisprezece treizeci, nu-i așa?

– Da, după cum am stabilit împreună.

– Va fi imposibil.

– De ce?

– Am niște prieteni și în Șoseaua Kiseleff și am avut strălucita idee să telefonez acolo, continuă românul. Au primit un telefon azi-dimineață de la Moscova. Au ordin să vă găsească pe amândoi și să vă lichideze. Vă așteaptă la aeroport. Au aflat cu ce cursă zburați. Firește, au și ei prieteni.

Malko se gândi că probabil erau aceiași. Marin Sorescu se angajă pe sensul giratoriu din Piața Universității, luând-o pe Bulevardul Bălcescu, spre nordul orașului.

– Unde mergem? întrebă Malko.

Marin Sorescu îi zâmbi.

– Vă duc la Aeroportul Băneasa. Aveți o cursă pentru Ungaria peste o oră și jumătate. După ce ajungeți la Budapesta, vă descurcați singur, o să aveți vreme destulă. Acolo sunt curse pentru toate colțurile lumii și nu aveți nevoie de viză. Să nu ieșiți din aeroport. Am rezervat două locuri pe nume românești.

– Nu mai trecem pe la hotel?

– Nu.

O puse cât putu de repede pe Fedora la curent cu schimbările survenite. Tânăra rusoaică se strâmbă, iar colțurile gurii se lăsară în jos, dar nu spuse nimic. După o jumătate de oră, ajunseră în fața Aeroportului Băneasa care servea și drept cimitir de avioane. Vreo douăsprezece aparate micuțe putrezeau în fața clădirii albe și rotunde. Marin Sorescu opri în parcare și se îndreptară spre terminal. Pe acolo se învârteau câțiva polițiști cu caschete pe cap. Nu era afluență prea mare.

Aproape toate zborurile internaționale plecau de la Aeroportul Otopeni.

În loc să se ducă la poarta pentru plecări, Sorescu se îndreptă spre cea pe care scria SOSIRI. Îi arătă în fugă polițistului care stătea de pază o legitimație, iar acesta îl salută cu respect. Pe urmele lui, veneau Malko și Fedora Kulak care traversară holul pustiu unde erau sosirile, apoi ajunseră la ghișeul pentru înregistrări fără să treacă pe la controlul pașapoartelor. Marin Sorescu se duse să cumpere biletele cu lei, apoi le dădu lui Malko zâmbindu-i cu viclenie.

– Cred că sunt afară, zise el. Rămân cu dumneavoastră până pleacă avionul.

După douăzeci de minute, se îmbarcară pe un avion cu reacție ce pleca spre Budapesta. După ce aparatul se înălță, Fedora se aplecă spre Malko zicând:

– Ura!

Apoi își afundă limba în gura lui. Sub privirile invidioase ale celorlalți călători, ea deveni dintr-o dată mult mai blândă.

* * *

Yolanda Casas intră pe Kay Bridge, traversând fluviul Potomac, între District Federal și Virginia, străduindu-se să rămână pe partea dreaptă. Ajunsă în Virginia, ea ocoli sensul giratoriu, evitând autostrada 66 care ducea către vest la intrarea în Franklin Roosevelt Parkway, ce mergea de-a lungul fluviului Potomac spre nord. Apoi trecu prin parcarea de la *Key Bridge Mariott,* un hotel cu paisprezece etaje fără prea mult farmec, dar extrem de frecventat. Fiind amplasat la jumătatea drumului, între centrul Washingtonului și sediul CIA, era un punct foarte practic pentru întâlnirile discrete.

Trecând prin fața intrării principale, Yolanda Casas pătrunse în parching și cumpără un tichet, apoi opri mașina în dreptul unor camere care dădeau direct afară, ca la motel. Odinioară, când Bill Clinton era doar un mărunt senator, aici își

aducea noile cuceriri. O intrare laterală permitea accesul în holul hotelului.

Yolanda Casas ajunse în dreptul camerei 131 de la parter și bătu discret la ușă. Cineva îi deschise imediat și intră înăuntru. Mark Spry, fără haină, golise aproape o sticlă de Defender. Judecând după ochii lui înroșiți, lupta ar fi fost inegală. Yolanda Casas își lepădă haina imitație de panteră și apăru într-o rochie roșie sângerie care îi venea ca o mănușă pe formele generoase. Semăna cu o spaniolă cu părul bogat și negru și cu buzele groase, cu toate că se născuse în Little Rock.

Mark Spry se uită la ea cu poftă, puse paharul pe masă și o trase spre el, frământându-i sânii cu nerușinare. Ea se eliberă.

– *Hands off!* Nu am venit ca să mă regulez. *The heat is on.*

Galben ca ceara, Mark Spry o ascultă, cu capul plecat într-o parte, simțindu-se din ce în ce mai rău. Toată treaba asta îl amețea. După ce termină, el o întrebă cu voce mai sigură:

– Chiar trebuia să faci asta? Riști enorm!

Yolanda Casas îi zâmbi strâmbându-se.

– *You got to beleve!* Știi unde e Kansas?

– Kansas? Nu, de ce?

– Ți-ai dori să-l vizitezi?

– *Sure, no!*

– Ai face bine să te miști repede pentru că în Kansas e o închisoare care se numește Leavenworth... OK?

– OK.

– Atunci, mișcă-te odată!

Capitolul XVIII

De când avionul începuse să coboare deasupra orașului Washington, Fedora Kulak nu-și mai dezlipise privirile de pe hublou, umplându-și ochii cu priveliștea Americii pe care o descoperea. Malko căscă pentru a-și desclesta fălcile. Fiindcă au ajuns prea târziu la Budapesta ca să mai prindă zborul pentru Statele Unite, luaseră unul pentru Frankfurt, unde ajunseseră la ora opt seara. Din cauză că rusoaica nu avea pașaport, au dormit pe banchetele din apropierea vămii, iar a doua zi s-au îmbarcat pe cursa directă Frankfurt - Washington. Acest lucru i-a permis lui Malko să ia legătura cu Franck Capistrano. În schimb, nu dormise deloc... Când roțile Boeingului 747 atinseră solul, Fedora se aplecă triumfătoare spre el și îi zise:

– Suntem în America! Acum nu îmi mai e teamă de nimic.

Deșartă iluzie. Serviciile secrete sovietice îi lichidaseră întotdeauna pe aceia pe care îi vânau din răzbunare, urmărindu-i în lumea întreagă. Refugiat în Mexic, Lev Troțki știa el ce știa... NKVD-ul îl hăituise vreo zece ani până să reușească să-l asasineze.

Imediat ce fu adusă scara, Malko zări două figuri cunoscute: Chris Jones și Milton Brabeck, „dădacile" sale care aveau grijă de el de ani de zile. Foști agenți în *Secret Service*, trecuți la Divizia Operațiuni din cadrul CIA, cei doi gealați tunși periuță, îmbrăcați întotdeauna cu costume gri, dar cu cravate țipătoare, ieșeau în evidență în canadienele lor groase și cu privirea înghețată ca de mort. Înarmați ca niște micuțe portavioane, trăiau doar cu frica de Dumnezeu, de microbi și de

mâncărurile exotice, adică tot ce nu însemna hamburgeri. Zâmbind fericiți, ca niște fiare, înaintară spre Malko și Fedora.

– *Welcome back!* le urară ei în cor. Parcă nu ne-am văzut de ieri!

Și de data asta îi striviră degetele lui Malko. Dar grijile se risipiră, căci amândoi făceau cât o mică armată. Chris Jones se întoarse către un civil care îi însoțea.

– El este Sam Woolford de la Biroul Imingrări. Bănuiesc că aveți o mică problemă.

– Domnul Franck Capistrano mi-a dat unele instrucțiuni, zise ofițerul de la Imigrări. Vă însoțește o persoană care și-a pierdut pașaportul, nu e așa?

– Exact, aprobă Malko. Domnișoara Fedora Kulak aici de față.

Auzindu-și numele, rusoaica înaintă radioasă, maiestuoasă, descheiată la haina de blană care îi dezvăluia toate farmecele. În avion avusese timp să se fardeze și semăna mai mult cu un fotomodel vestit decât cu o spioană.

Chris și Milton se fâstâciră năuciți și roșii ca focul sub privirea insistentă a Fedorei Kulak. Puțin mai dezghețat, Milton nu-și lua ochii de la pieptul extraordinar al tinerei. Chris Jones i se adresă primul:

– Asta ați adus dumneavoastră de la „rece"? Credeam că e un bărbat!

Agasată că nu înțelege, Fedora îl întrebă pe Malko în rusește:

– *Što za tvari?* [1]

Malko nu se putu abține să nu zâmbească. După atâta încordare, merita puțină relaxare.

– Chris Jones și Milton Brabeck sunt de la CIA, îi spuse el. Sunt niște „animale" foarte bine dresate și extrem de folositoare. Dacă sunteți cu ele, nu trebuie să vă temeți de nimic.

Se întoarse către cele două gorile și adăugă:

---

1. Cine sunt animalele astea? (n.a.)

– Domnișoara Kulak a fost garda de corp a generalului Evgheni Poliakov.

Americanii își descleștară maxilarele.

– Garda de corp! repetă Milton Brabeck. Glumiți? Și eu care crezusem...

Malko i-o tăie scurt:

– Nu mai crede nimic, Milton. Fedora trage la fel de bine ca și voi. Am văzut-o în acțiune. Mai practică și sporturile de luptă.

– *Holy shit!* oftă Chris Jones, dacă e așa, mă mut în Rusia.

– Va trebui s-o luați cu binișorul, îi sugeră Milton Brabeck grijuliu.

– Sunteți amabili să mă urmați, îi invită Sam Woolford.

Ajunseră în Biroul Imigrări unde ofițerul o puse pe Fedora Kulak să semneze o declarație în care se specifica pierderea pașaportului pe aeroportul din Frankfurt. Îi eliberă o viză „mobilă" valabilă nouăzeci de zile și îi dădu un sfat urgent:

– Duceți-vă cât mai repede la Consulatul Rusiei și rugați-i să vă elibereze alt pașaport.

După ce trecură de vamă, intrară în holul imens al aeroportului Dulles. Fedora Kulak privea în jurul ei năucită. Ajunsese în America. Chris și Milton, încadrându-i, atenți la tot ce mișca, se îndreptară spre un Chevrolet negru parcat într-un loc interzis. Vremea era frumoasă, dar rece, și Fedora trăgea în piept cu nesaț aerul proaspăt ca și cum ar fi fost încărcat cu toate miresmele prețioase, dar nu mirosea decât a combustibil de avion.

– Să nu mai pierdem vremea, sugeră Milton Brabeck. Domnul Capistrano a spus că s-ar putea să dăm nas în nas cu răufăcătorii.

Malko observă o schimbare la gorila lui.

– Chris, te-ai mai îngrășat?

Chris Jones se întoarse și își desfăcu canadiana. De umăr îi atârnau agățate de o curea un monstruos pistol-mitralieră și un lansator de grenade.

– Este un truculeț al celor din TD, îi explică el. Se poate folosi și ca aruncător de flăcări.

* * *

Orbită, Fedora Kulak contempla nemaipomenitul tavan al holului maiestuos din hotelul *Willard,* decorat cu stemele celor cincizeci de state americane. În jurul lor se foia mulțimea obișnuită a politicienilor veniți din provincie la Washington. La doi pași de Casa Albă, hotelul le servea drept cartier general. Când Malko se întoarse cu cartelele magnetice în loc de chei pentru apartament, Fedora zise căscând:

– Mi-e foame.

Și lui îi era. Dar mai întâi, trebuia să-l anunțe pe Franck Capistrano de sosirea lor. Ședința NSC trebuie să se fi terminat. Malko împrumută telefonul portabil de la Chris Jones și se duse pe o canapea rotundă, aflată în mijlocul holului, în timp ce gorilele o însoțeau pe Fedora care cerceta hotelul, începând cu un magazin din rețeaua Chanel. Imediat ce pusese piciorul pe tărâm american, rusoaica parcă uitase de toate problemele ei.

– Totul a mers bine? întrebă Franck Capistrano plictisit.

– Perfect. Stăm la *Willard.*

– În regulă. Am un prânz de afaceri, dar ne vedem după aceea. Trebuie neapărat ca fata asta să ne spună cum recuperăm scrisoarea și să mergem imediat.

– Voi face tot posibilul, spuse Malko, dar nu prea are încredere.

– Fiți convingător. Ne întâlnim la două și jumătate în restaurantul din *Hay-Adams,* aflat în capătul Străzii 16. Lăsați-o cu „dădacile" și veniți singur.

După ce închise, Malko se duse la Fedora care venea însoțită pe culoarul ce ducea la cealaltă ieșire din hotel, în Strada F. Aici se găsea o galerie ale cărei vitrine ofereau tot soiul de produse ale unei civilizații obișnuite cu luxul. Dar ea, modestă, își cumpărase doar o brichetă Zippo cu efigia

Beatles-ilor, simbolul Americii. Hotelul ocupa o clădire întreagă între Pennsylvania Avenue și F Street. Se găseau acum exact la jumătatea drumului, în fața ușii de acces în *Willard Room,* restaurantul de lux al hotelului. În trecere, Malko se zări într-o oglindă. Avea ochii roșii, era neras, tras la față din cauza oboselii, nu avea haine de schimb la el. Parcă aterizase de pe altă planetă, trist și murdar ca un astru mort. Fedora căsca ochii la lustrele aurii, la scaunele moi în care te afundai, la decorațiunile puțin cam încărcate și la șefii de sală meticuloși.

– Au caviar? întrebă ea.

Malko alese meniul: caviar, friptură de pasăre și lichior de ouă, plus o sticlă de șampanie Taittinger Comtes, albă din 1988. Cum șeful de sală le recomandă niște cocteiluri, Fedora alese o „Balalaika" pe bază de Cointreau și votcă. Instalați la masa vecină, Chris și Milton se bucurau de bucate. Din salariul lor modest nu își permiteau asemenea escapade în localuri atât de luxoase... Malko îi lăsă Fedorei timp să savureze „Balalaika", apoi aprinse o țigară Gauloises blondes cu Zippo a lui care făcuse înconjurul lumii și spuse:

– V-ați mai liniștit puțin?

Ea înclină din cap afirmativ, cu gura plină de caviar, apoi bău un gât de șampanie și zise:

– E mult mai bine decât la Moscova. N-am mâncat niciodată ceva mai bun.

Malko aruncă o privire spre cutia albastră. Era Beluga Petrossian care, cu siguranță va umfla nota de plată. Dar miza era pe măsură... O lăsă să profite până la ultimul bob, udându-l mereu cu votcă cu piper, apoi reveni la subiect.

– Acum sunteți în Statele Unite, iar noi ne vom ocupa de dumneavoastră din toate punctele de vedere. Am dori să știm cum putem să recuperăm scrisoarea trimisă de Evgheni Poliakov.

Ea îl țintui cu ochii de cobalt, în care nu reuși să citească nimic.

– Înțeleg, zise ea. Vom vorbi după ce terminăm de mâncat. Scrisoarea nu zboară de acolo...

Malko nu îndrăzni să mai insiste. Nu avea rost s-o zorească. Sticla de Taittinger se goli numaidecât, iar el comandă alta. Chris și Milton, care se mulțumiseră cu un Defender de cinci ani ca aperitiv, apoi cu Coca-Cola, îngroziți de prețurile afișate în meniu, rămăseseră uluiți.

– Ai văzut? pufni Milton. Caviar și șampanie la masa de prânz! Tot ăștia o duc bine...

Chris Jones ridică din umeri gânditor.

– Ai văzut ce sâni are? Nu ne punem cu ea. Cere-i să-ți dea cutia goală de caviar ca amintire...

După o jumătate de oră, Malko era ferm hotărât s-o „înmoaie" pe Fedora Kulak comandându-i o cafea și coniac Gaston de Lagrange XO pe care i-l aduse cu fast într-un pahar gen balon. Privirea tinerei deveni un pic mai blândă. După ce savură coniacul, zise:

– Putem urca un moment în camerele noastre? Pe urmă vom discuta.

Îndată ce îi plăti șefului de sală, văzând că locuiesc în hotel, acesta îi sfătui să iasă pe ușa din spate, care era mai aproape de lifturi. Ajunseră din nou în hol pe un coridor mai îngust ce deservea deopotrivă și *Round Robin Bar*, locul de întâlnire al tuturor politicienilor. Ascultători, Chris și Milton își luară poziția în hol, supraveghindu-i pe nou-veniți.

Apartamentul era compus din două camere despărțite de un salon, la etajul al paisprezecelea, care dădeau spre Mall și Capitoliu. Fedora zise în timp ce intra în camera ei:

– Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră. *Haraşo?*

– *Haraşo.*

Fiecare se încuie în camera lui. Chiar dacă nu putea să se radă, măcar va face un duș.

* * *

Era două și douăzeci și cinci de minute. Malko aștepta în *sitting-room* de vreo zece minute bune. Se duse și bătu la ușa Fedorei, dar nu primi nici un răspuns. După cea de-a treia

tentativă, o deschise. Camera era goală, ca și baia pe care, în mod evident, nu o folosise...

Mai mult decât neliniștit, se năpusti spre ascensoare. Când zări gorilele în hol, se liniști. Milton îl cerceta pe un negru înalt cu coadă de cal, ca și cum nu ar mai fi văzut așa ceva până acum...

– Ați văzut-o pe Fedora Kulak? îi întrebă Malko.

– Da, răspunse Chris Jones. A coborât acum o jumătate de oră cu paltonul pe mână. Dumnezeule, ce mai balcoane!

– Unde e?

– La *Robin Bar.*

La *Round Robin Bar*, ai cărui pereți lambrisați cu mahon auziseră toate secretele din Washington, se ajungea pe un coridor îngust. Malko o luă la dreapta și se opri la intrare cu răsuflarea tăiată. În afară de barmaniță, barul era gol! O întrebă imediat:

– Ați văzut cumva o femeie singură cu un palton de blană pe mână?

– Da, da, zise barmanița. A trecut pe-aici. Cred că s-a dus în *Embassy Room,* căci am văzut că a luat-o pe acolo.

Malko își reveni. Fedora Kulak confundase locul de întâlnire. Din *Robin Bar* se putea ajunge în restaurantul principal din hotel fără să se mai treacă prin hol. Malko împinse ușa masivă și se uită prin salon. Era aproape gol, dar Fedora nu se vedea nicăieri. Șeful de sală îl recunoscu și veni la el.

– Căutați pe cineva, *sir?*

– Da, zise Malko, pe tânăra cu care am luat masa la prânz.

– A fost aici adineauri, cred că vă căuta, a plecat pe acolo.

Îi arătă ușa care dădea pe culoarul imens ce ducea în hol, la ieșirea din F Street. Malko se îndreptă spre ușile cu geam și cu vedere pe F Street. Înainte să împingă ușa, își dăduse seama. Reveni în hol pradă furiei și tristeții.

– Ce se întâmplă?

Malko îi explică și gorila păli.

– Ticăloasa, ne-a tras clapa!

– De ce a șters-o?

– Pentru că are ceva la care noi ținem foarte mult, îi explică Malko. Vrea să negociem.

Milton Brabeck se apropie și el. După ce îl puseră în temă, înjură printre dinți:

– *Holy cow!* Cred că am văzut-o plecând.

– Și nu ai făcut nimic? spuse Malko stupefiat.

Milton Brabeck lăsă capul în jos.

– Adică, am văzut o fată ieșind din restaurant pe coridor cu un palton lung. Cum tocmai o văzusem pe rusoaica dumneavoastră la *Robin Bar* doar în pulover și în fustă, nu m-am gândit că poate fi ea.

Fedora Kulak se „deghizase" cu abilitate. Era o tehnică veche de a scăpa de filaj.

– În plus, continuă Milton, căutând să se dezvinovățească, era pe aici un tip care se tot învârtea și nu semăna deloc cu cei pe care îi vedem de regulă prin hol. Era un amărât mic și chel, cam ponosit, dar cu o privire foarte vioaie. Semăna cu un detectiv. În hotelul ăsta se fac multe măgării... Acum îmi dau seama că a plecat aproape în același timp cu ea... A luat-o pe culoar.

– *Himmel Herr Gott!* oftă Malko.

Îi venea să urle. S-a chinuit să ducă la bun sfârșit cursa asta cu obstacole, ca acum, Fedora să-i alunece printre degete în ultima clipă! S-a folosit de el ca să ajungă în Statele Unite și acum, știind cum să recupereze documentele generalului Poliakov, putea foarte bine să negocieze cu SVR-ul și să dispară din nou. Să plece în Siberia ei. Așa procedase fugarul Iuri Iurtșenko în 1985. În cel mai nefericit caz, fusese urmărită de cineva care nu îi voia binele și probabil că nu știa. Să fie oare un rus sau un american?

– Chris, zise Malko, încearcă să afli dacă a dat vreun telefon. După aceea vino la *Hay-Adams*.

* * *

Franck Capistrano era aproape singurul client din restaurantul de la *Hay-Adams*, un hotel micuț cu puține ferestre

ce dădeau înspre Casa Albă. O femeie drăguță îmbrăcată în violet termina de mâncat într-un colț. Consilierul special de la Casa Albă sări în picioare când îl văzu pe Malko. Era aproape ora trei.

– Dumnezeule, pe unde ați umblat?

Șeful de sală se uita la el șocat. În această ambianță de pâslă se discuta în șoaptă.

– Avem o problemă serioasă, făcu Malko solemn în timp ce se așeza.

După ce îl ascultă, Franck Capistrano se îngălbeni de tot.

– Chiar nu știți la ce oficiu poștal se află tâmpenia aia de scrisoare?

– Nu, deloc, recunoscu Malko, poate să fie oriunde în Statele Unite. În plus, Chris și Milton au impresia că am fost supravegheați în permanență la *Willard*. Cine mai știe că am sosit de dimineață?

– Nimeni, în afară de membrii din NSC.

– Deci sunt scurgeri la NSC? Nu cred că bărbatul zărit în hol de Milton era rus. Și, curios, seamănă cu descrierea făcută de portarul de la *Lido* din București prietenului lui Duarte Gomez.

Franck lăsă capul, uitându-se fix la ceașca de cafea goală, jucându-se distrat cu bricheta Zippo cu sigla Casei Albe, apoi o puse în etuiul din piele agățat la curea.

– De la începutul afacerii cu dosarul „Venona", am fost convins că există scurgeri la NSC, mărturisi el. Dar cui puteam să mă plâng de acest lucru? Președintelui? Doar el și-a ales membrii...

– Bănuiți ceva?

Americanul se uită la el chiorâș și zise:

– Da. Pe o avocată din Little Rock cu o reputație cam îndoielnică. Se spune că a fost amanta președintelui și că e amestecată în multe intrigi acolo, în Arkansas. O cheamă Yolanda Casas, o târâtură apetisantă, cu o claie de păr, niște sâni enormi, un fund numai bun de regulat și un zâmbet care te face să-ți sară nasturii de la pantaloni. Pe deasupra, se mai

îmbracă de parcă ar căuta să fie violată. Dar face parte din staff-ul de la Casa Albă, ca membru în NSC, și este cu neputință s-o urmărești fără acordul președintelui Statelor Unite.

Domnișoara Casas avea mai multe mantale pentru vreme rea.

– Nu cred că totul e pierdut, zise Malko doar ca să-i ridice moralul lui Franck Capistrano. Fedora Kulak nu are încredere. Știe că scrisoarea asta e tot ce posedă și vrea s-o vândă cât mai scump. Dar pentru asta, ar trebui să stea departe de noi. Cred că va încerca să ia legătura cu mine...

– Dacă se duce și la SVR?

– Nu putem exclude această posibilitate, recunoscu Malko. Dar nu o va face decât în ultimă instanță, deoarece știe foarte bine că se vor strădui din răsputeri s-o lichideze... Pe urmă, mai e și misteriosul filator a cărui prezență are în mod cert legătură cu dosarul „Venona".

Franck Capistrano nu mai avu răgazul să răspundă. Chris Jones tocmai intra în restaurant. După chip, Malko își dădu seama că are vești bune. După ce ajunse lângă masă și după ce îl salută respectuos pe consilierul special de la Casa Albă, zise încetișor:

– Înainte s-o șteargă, prietena dumneavoastră a dat un telefon. A sunat la un număr din Georgetown: 202 342 3199. Abonatul se numește Dag Erikson și este corespondentul pentru Washington al ziarului suedez *Aftonbladet*. Locuiește pe 1228-30th Street, NW.

Capitolul XIX

– Voi anunța FBI-ul! strigă Franck Capistrano.

În Statele Unite, CIA nu are nici un fel de putere asupra poliției. FBI-ul îi reține pe trădători. Malko mai temperă un pic entuziasmul americanului.

– Să mai așteptăm puțin. Nu știm unde este Fedora Kulak și ce legătură are cu ziaristul suedez. Firește că există șanse să fie omul căruia Evgheni Poliakov i-a trimis scrisoarea, deci un agent clandestin din SVR. Dar riscă să fie descoperit și supravegheat de FBI. Chris și Milton o cunosc pe Fedora Kulak din vedere. Pot să plece chiar acum să supravegheze discret casa de pe 1228-30th Street. Dacă până mâine dimineață nu primesc nici un semn de la Fedora, lansez FBI-ul în acțiune.

– Foarte bine, acceptă Franck Capistrano prost dispus. Să dea Dumnezeu să nu dați greș.

* * *

Lungit pe pat, Malko se uita distrat la CNN. Asasinarea unei fetițe de șase ani chiar în ziua de Crăciun bulversase întreaga Americă. Soneria telefonului îi invadă arterele cu un val de adrenalină gata să i le spargă pe toate.

– *Moi daragoi?*

Vocea Fedorei Kulak era foarte ironică. Avea senzația că îi unsese gâtul cu miere.

– Fedora! De ce ați fugit? E o prostie.

– Nu e o prostie, replică rusoaica. Acum vorbim despre afaceri. Apropo, sun dintr-o cabină. *Haraşo.*

– Ce vreți?

Ea râse.

– Zece milioane de dolari și un pașaport american pe numele meu.

– Fedora...

– Mai sun mâine dimineață. Dacă mă refuzați, precis că Centrul[1] îmi va oferi mai mult.

– Oamenii din SVR vă vor omorî, spuse Malko. Dacă nu o vor face ceilalți înaintea lor.

– Care ceilalți?

– Cei care l-au ucis pe Lee Brookner la Moscova, cei care au încercat să mă omoare și pe mine la București. Cei care vor cu tot dinadinsul ca dosarul „Venona" să nu ajungă în mâinile celor de la CIA.

– O să mă apăr, răspunse Fedora. Mai cu seamă că am fost anunțată.

– Când ați plecat de la *Willard,* vă urmărea un bărbat, continuă Malko. Nu era de-al nostru. Nouă ne-ați scăpat, însă lui...

– *Kuhinia!* [2] pufni Fedora. Vreți să mă speriați... (Se opri subit, ca și cum ar fi vorbit prea mult.) *Da svidania.*

Malko închise și el. Fedora reacționase așa cum prevăzuse, însă nu-și dădea seama de pericolul în care se afla, nici că nu va vedea în veci de la Franck Capistrano cele zece milioane de dolari dacă nu va obține mai întâi scrisoarea lui Evgheni Poliakov.

De abia acum începeau adevăratele probleme. Cel mai mic pas greșit va atrage după sine un dezastru.

Un singur lucru era pozitiv. Dacă omul zărit de Milton Brabeck o urmărea cu adevărat, înseamnă că nu pusese încă mâna pe scrisoare. Altminteri, ar fi împușcat-o pe Fedora și s-ar fi descotorosit de ea așa cum a făcut pe peronul metroului din Moscova. Sau rusoaica avea scrisoarea, dar nu a mai putut fi urmărită. Trebuia să facă ceva înainte de a suna din nou Fedora Kulak.

---

1. SVR (n.a.)
2. Porcărie (n.a.)

* * *

Tolănită pe pernele din fața focului din cămin, îmbrăcată cu un pulover și o fustă, cu ghete noi în picioare, Fedora Kulak contempla fericită flăcările jucăușe. Își făcuse cumpărăturile în magazinele de pe M Street, completându-și garderoba grație dolarilor rămași de la CIA. Nici nu visase la asemenea prețuri scăzute. Cele câteva cuvinte din engleză pe care le știa îi fuseseră de ajuns. După aceea sunase la *Willard* dintr-o cabină publică. Când a revenit în căsuța de pe Strada 30, agentul clandestin din KGB la care locuia nu se întorsese încă.

La hotel, acționase aproape instantaneu. După ce îi dăduse scrisoarea s-o pună la poștă, Evgheni Poliakov îi spusese de asemenea numele, adresa și numele de cod – „Emil" – dat de SVR ale ziaristului suedez. Fedora Kulak îl sunase, neștiind dacă e acasă. Simțea că americanii încercau s-o ducă cu preșul.

Îi răspunsese chiar Dag Erikson. Fedora i-a spus imediat pe numele de cod, Emil, și i-a cerut să vină s-o ia din fa∞a hotelului *Willard* de pe F Street. El nu comentă și, după douăzeci de minute, era acolo într-un Saab gri. Mulțumi lui Dumnezeu că vorbea rusește destul de corect, fiindcă stătuse patru ani la Moscova de unde îl racolase KGB-ul, mulțumită unui minunat ofițer tânăr din Primul Directorat. Dag Erikson era pe jumătate homosexual. Cu toate astea, Fedora îl găsi seducător, așa înalt cum era, cu părul blond, cu ochii la fel de albaștri ca și ai ei, cu trăsături pline de drăgălășenie.

După ce se sui în mașină, îi spuse că se afla într-o misiune secretă și că avea nevoie de o ascunzătoare pentru câteva zile. I-a dat destule amănunte în legătură cu trecutul ei ca să nu se îndoiască nici o secundă de apartenen∞a ei la SVR, iar ca să justifice telefonul, susținuse că Centrul i-a trimis lui o scrisoare ce conținea instrucțiunile pentru misiunea ei. Se vor duce s-o ridice chiar a doua zi dimineață.

După ce o dusese la căsuța în stil victorian unde locuia singur, el plecă să-și vadă de treburile lui. În lipsă, Fedora

răscoli peste tot, găsind ceea ce spera. Adică un mic pistol automat de calibrul 32 pe care îl „împrumută" înainte să plece.

De aceea, avertismentul lui Malko nu o făcuse să intre în panică. Vigilentă și înarmată, putea foarte bine să se descurce. Auzi cheia în broască, iar jurnalistul apăru încărcat cu pachete.

– Ce-am mai alergat! zise el zâmbind. Cred că vă e foame.

– Vom mânca în oraș, protestă Fedora, vă invit eu. Trebuie să fie restaurante bune pe aici.

Dag Erikson ezită puțin, apoi acceptă.

– OK, zise el, cunosc un club de jaz în cartier. Se mănâncă binișor. O să rezerv o masă.

– Mă duc și eu să mă fac frumoasă, spuse Fedora Kulak.

O zbughi în camera unde se instalase și alese o rochie din piele foarte mulată, cu decolteu pătrat, cumpărată în după-amiaza asta de la solduri numai cu trei sute cincizeci de dolari. Își pusese ciorapi negri și se fardă de seară. Se găsea foarte frumoasă. Avea impresia că începe o viață nouă.

* * *

Furgoneta companiei AT&T era aranjată în interior ca o cameră, cu paturi suprapuse. Parcată la un bloc mai încolo de 1228-30th Street, permitea supravegherea intrării. După telefonul Fedorei, Franck Capistrano le ceruse celor de la Casa Albă să anunțe FBI în vederea unei supravegheri imediate. Nu pomeni mai mult despre cauzele cererii sale, dar cum venea de la Casa Albă, FBI-ul nu îi crease dificultăți.

Trei agenți speciali de la FBI, Malko, Milton și Chris se închiseseră înăuntrul acestui „submarin". O văzuseră pe Fedora plecând însoțită de ziarist. Altă echipă pornise pe urmele lor. Prin legătura radio, aflaseră că perechea cina liniștită la *Fatt Daddy's*, un restaurant cu preparate specifice din New Orleans unde se cânta jaz, aflat pe Massachusetts Avenue la numărul 316. După plecarea cuplului, furgoneta companiei AT&T trebui să ocolească tot cartierul. Ocupanții ei nu observaseră nimic suspect. Erau singurii care o urmăreau pe Fedora Kulak. Acest lucru îl mai liniști pe Malko.

* * *

Fedora își dădu repede seama că mai toți băieții de la barul din localul *Fatt Daddy's* se uitau înspre masa lor. Stând țeapănă picior peste picior ca să-i iasă pieptul în evidență, ea își plimba privirea dominatoare prin micul restaurant zgomotos și vesel, în care de abia te auzeai din cauza celor cinci cântăreți de jaz cocoțați pe o estradă în fundul sălii.

Ea termină de băut al doilea cocteil, un „Original Margarita", pe bază de Cointreau, de tequila „Tres Maguyes" și lămâie verde, când unul dintre băieții instalați la bar coborî de pe scaunul înalt și se îndreptă spre masa lor.

Ea îl măsură cu lăcomie. Avea o figură bărbătească în ciuda genelor lungi, părului negru, pieptănat pe spate, umerilor și pectoralilor largi, strânși într-o cămașă roșie și pantalonilor din piele care se mulau provocator, scoțându-i în evidență atributele masculine... Fedora simți niște furnicături plăcute între coapse și îi adresă un zâmbet încurajator. Pentru prima ei seară petrecută în America, masculul din fața ei nu era rău deloc.

Dar mare îi fu mirarea când, în loc s-o abordeze, se aplecă la urechea lui Dag Erikson și îi șopti câteva cuvinte, după care pufni în râs. Ziaristul suedez păru extrem de jenat. Tânărul se întorsese la bar fără să fi aruncat măcar o privire Fedorei. În acel moment, își dădu seama că toți acei băieți drăguți de la bar erau homosexuali ieșiți la agățat și că nu se uitau la ea, ci la Dag. Furioasă, își aprinse o țigară și îi suflă suedezului fumul în față. Acum avea un singur gând: să fugă cât mai repede din locul ăsta.

* * *

– Se întorc! se auzi la aparatul radio din furgoneta companiei AT&T.

Mașina Saab opri efectiv la câțiva metri de ei, iar Fedora coborî urmată de suedez.

– Când te gândești că tipul ăsta stă aici de ani de zile, nebănuit de nimeni, mormăi Chris Jones.

KGB-ul, devenit acum SVR, avea sute de clandestini de soiul acesta cam peste tot în lume. Malko se hotărî să plece cu dispozitivul, lăsând aici numai o mașină a FBI-ului. Principala carte avea să se joace mâine; oficiile poștale se deschideau la opt dimineața.

* * *

Fedora Kulak îi aruncă o privire mânioasă lui Dag Erikson care își scotea paltonul. Mai avea încă întipărită pe retină umflătura din pantalonii de piele ai tânărului. Avea atâta chef să facă dragoste în seara asta. Frustrată, îi surâse suedezului.

– *Tî goluboi ?*[1] îl întrebă ea în rusește.

– Da.

– Nu ai regulat niciodată o femeie?

– Nu.

Ea se apropie și îl sfredeli cu privirea albastră.

– Nu mă găsești atrăgătoare?

– Ba da, ba da, făcu el tulburat și jenat totodată.

– Atunci, de ce nu încerci?

Suedezul se înroși.

– Nu cred că aș putea...

Privirea era jucăușă. Fedora apucă în mână sexul prin pantaloni. El se făcu mic de tot. Atunci avu o inspirație genială și îi suflă la ureche:

– Gândește-te la prietenul tău. Dacă ai fi cu el, ai face-o, nu?

Subit, ea simți membrul mărindu-se sub degetele ei. Cât ai zice pește, ea îl dezbrăcă pe suedez și îl împinse pe pernele din fața șemineului. Vorbindu-i întruna despre brunetul cu pantaloni din piele neagră, ea închise ochii concentrându-se asupra fanteziei sale. Se aplecă peste sexul lung aflat în

1. *Ești homo? (n.a.)*

repaos. Era prima dată când se găsea lângă un bărbat care nu reacționa la mângâierile ei. Începu să se gândească din răsputeri la brunetul dotat de natură și luă în gură membrul lui Dag.

După multe eforturi, reuși cât de cât să-l aducă într-o fază acceptabilă, evocându-i neîncetat imaginea băiatului cu amănunte obscene. Ea își smulse slipul și se sui călare pe el.

Din păcate, în secunda în care sexul lui Dag Erikson îl atinse pe al ei, se dezumflă imediat ca o minge de plajă. Fedora Kulak se prăbuși într-o parte furioasă și nemulțumită. Glasul ziaristului îi răsuci cuțitul în rană.

– Aș vrea să te duci în camera ta, zise el. Jon trebuie să sosească.

Fedora se ridică, își adună slipul de pe jos furioasă foc și zise:

– *Haraşo!* Dar să fiți discreți. Dacă faceți vreun zgomot, vin la voi și vă omor. Apropo, mâine ne sculăm devreme. Am nevoie de tine.

* * *

Dell Claridge pusese ceasul să sune la ora șapte. Cum se culcase îmbrăcat pe patul de campanie din biroul său, se trezi bombănind și închise soneria. Se uită pe fereastră. Ninsoarea nu se oprise. Deschise filtrul de cafea și, în timp ce se încălzea, înfulecă două batoane de ciocolată Mars.

Biroul se afla între restaurantul unor iranieni și o agenție imobiliară. Ocupa primul etaj de pe 1827-18th Street NW, între Swan și T Street. Era un cartier sărac, cu bătrâne *brown houses*, ca și a lui.

Când s-a întors din România, și-a ars pașaportul și, după ce și-a încasat banii, și-a zis că nu își va mai asuma niciodată riscuri atât de nesăbuite. Duarte Gomez murise; era sigur de acest lucru. Puțin îi păsa de soarta cubanezului, dar se gândi că și el ar fi putut păți la fel...

Bineînțeles că Mark Spry l-a felicitat cu căldură și nu a survenit nimic supărător. Liniștea nu dură decât trei zile...

De data asta, Mark Spry s-a deplasat până la biroul lui. Avea de îndeplinit ceva mult mai urgent și jură că nu își asuma nici un fel de risc pentru că lucra pentru președintele Statelor Unite... Dell crezu numai jumătate din vorbele lui, însă, în situația asta nu rezistă ofertei de două sute de mii de dolari, din care jumătate îi primea în avans. Acum trebuia să acționeze în Statele Unite, nu într-o țară îndepărtată. Deci, riscul era mult mai mare. Dar Mark Spry era foarte insistent, aproape că îl amenințase.

Când Dell Claridge îl recunoscuse la *Willard* pe bărbatul pe care îl urmărise în România, i se făcu frică, însă acesta nu îl observase la București. Mai avea un sfert de oră. Bău cafeaua fierbinte, mai înfulecă un baton de ciocolată Mars și renunță să se radă. Își îndesă pe cap o căciulă de lână, verifică încărcătorul pistolului Taurus de nouă milimetri, care nu se vedea din canadiana din molton, apoi coborî. Strada era pustie. Se așeză la volanul bătrânei sale Mercury albă, decolorată din cauză că nu fusese îngrijită și se îndepărtă de trotuar îndreptându-se spre M Street. Mai jos, 30th Street ajungea în Georgetown.

După cinci minute, se întorcea tot pe strada pe care venise. Era pustie și găsi un loc de parcare la colțul Străzii Olive, foarte aproape de numărul 1228. Dacă rămânea în mașină, se putea descurca. Deschise aparatul de radio ca să afle dacă va mai ninge. Era de-abia opt fără douăzeci și două de minute.

După o oră, ușa de la numărul 1228 se deschise și apăru Fedora Kulak însoțită de ziaristul suedez. Se urcară în Saab și porniră imediat, coborând strada, apoi o luară la dreapta, îndreptându-se spre vest. Acum Dell Claridge se trezise de-a binelea. Sensul lor nu era atât de circulat ca celălalt, gâtuit de vehiculele ce veneau din toate suburbiile din Virginia. Mașina suedezului trecu pe Key Bridge și se îndreptă spre George Washington Parkway, de-a lungul fluviului Potomac, către nord.

După douăzeci de minute, viră pe Chain Bridge Road, luând-o spre vest, în direcția Mac Lean. Mai făcu un viraj la dreapta și ajunse pe Old Dominion Road, marea arteră paralelă

cu George Washington Parkway, îndreptându-se din nou spre nord. Dădu peste un stop. Când se făcu verde, viră imediat la stânga, pe Elm Street. Mai străbătu vreo treizeci de metri și se opri în fața numărului 6841, unde se afla o clădire fără etaj din cărămidă roșie. Aici era oficiul poștal 22 101 din Mac Lean.

Văzând farurile Saabului, Dell Claridge simți un val de adrenalină invadându-i arterele. Vehiculul încerca să se strecoare prin parcarea mărginită de cutiile mari de scrisori vopsite în albastru „drive-in". Saab-ul opri în fața clădirii. Fedora Kulak și ziaristul suedez coborâră și intrară în clădire. Dell Claridge ezită puțin, dar era mai bine să-i urmărească înăuntru ca să vadă ce fac. Putea fi observat, dar, dacă cei doi au venit aici, au făcut-o doar pentru un singur lucru. În schimb, el nu dispunea de prea mult timp... Parcă lângă trotuarul din față, lăsând motorul în funcțiune ca să poată pleca imediat. La intersecția următoare se afla un stop. Nu risca să fie prins la semafor.

Scoase pistolul Taurus și puse un glonț pe țeavă, apoi îl ascunse din nou în buzunar. Era pe punctul de a câștiga suta de mii de dolari de care avea atâta nevoie.

* * *

– Mercury albă oprește chiar acum, iar șoferul a rămas înăuntru, se auzi vocea metalică și neutră a agentului special de la FBI, Phil Morris.

Înăuntrul furgonetei companiei AT&T, tensiunea atinsese apogeul. Neavând activitate, Chris și Milton se plictiseau așteptând. Malko, uitându-se printr-un gemuleț, se ruga în sinea lui ca totul să meargă bine. Îi urmăriseră fără greutate pe Dag Erikson și pe Fedora Kulak de la locuința din Georgetown. Când văzuse că mașina lor se oprește în fața oficiului poștal, Malko își dădu seama că se apropiau de sfârșit. Orice s-ar întâmpla acum, vor reuși să recupereze mesajul generalului Poliakov.

Ironia soartei: Mac Lean era la doi pași de *Central*

Intelligence Agency... Malko aruncă o privire la ceas: se scurseseră două minute și jumătate de când cei doi intrase în poștă. Dacă era coadă, dura cel puțin o jumătate de oră până să ridice scrisoarea. Încercă să-și mai domolească bătăile inimii. Vocea lui Chris Jones îl făcu să tresară.

– *Here they come!*[1]

Își apropie un ochi de hublou. Fedora Kulak și Dag Erikson ieșeau din oficiul poștal. După expresia veselă de pe chipul rusoaicei, Malko știu pe dată că reușise să recupereze prețioasa scrisoare.

– Suspectul din Mercury coboară! zise vocea cavernoasă a unui agent special din FBI.

Nu își sfârșise bine voba, că se auzi un foc de armă. Malko îl văzu pe ziaristul suedez clătinându-se și strâmbându-se de durere. În aceeași clipă, agentul de la FBI ieși din ascunzătoare agitând ecusonul și urlând:

– FBI! *Freeze!*

În acea clipă, Dag Erikson căzu în genunchi sub privirile îngrozite ale Fedorei Kulak. Din toate părțile se trăgeau focuri de armă, nemaiștiind dincotro vin. Cele două gorile ale lui Malko săriră din furgonetă și aterizară în mijlocul șoselei. Agentul special de la FBI care strigase mai devreme zăcea în parcare mort sau grav rănit. Atunci, Malko zări la intrarea în poștă doi bărbați cu pistoale în mâini.

E posibil să-i fi așteptat pe cei doi înăuntru. Fedora începu să alerge spre Saab. Cei doi bărbați o ochiră cu atenție. Malko văzu cum se înalță cele două țevi de pistol, iar ea se opri brusc, fiind împușcată în spate. Reuși să mai facă un pas, apoi se prăbuși în parcare. Unul dintre ucigași îl scotocea prin buzunare pe Dag Erikson. În clipa în care se ridică, se pomeni nas în nas cu cei doi agenți speciali de la FBI care nu ezitară să deschidă focul. Dar nici ei nu se lăsară mai prejos. Tipul căzu pe spate secerat.

---

1. Iată-i (n.a.)

Însoțitorul lui, care o împușcase pe Fedora Kulak, oscilă câteva fracțiuni de secundă, apoi o luă la goană spre supermagazinul din apropiere, acoperindu-și retragerea cu focuri de armă. Însă nu reuși să ajungă prea departe. Agenții speciali de la FBI care apărură din toate părțile îl transformară într-o țintă. Ciuruit de gloanțe, se prăbuși la pământ.

Malko alergă la Fedora și o întoarse cu grijă. Avea în jurul gurii o spumă roșiatică și privirea sticloasă. Fusese atinsă de un glonț în plămân. Îi sprijini capul și îi vorbi. Cu gura plină de sânge, muribundă, ea nu putu să-i răspundă. Malko strigă la unul dintre agenții speciali.

– Chemați repede o ambulanță, e grav rănită!

– Am făcut-o deja, *sir*, ne sosesc ajutoare, răspunse polițistul.

În parcarea poștei din Mac Lean era o agitație nemaipomenită. Vreo douăzeci de agenți FBI dotați cu sigla pe spate formaseră o zonă de securitate cu ajutorul unor banderole galbene, alții scotoceau prin oficiul poștal, interzicându-le angajaților să iasă din clădire. Pe trupul jurnalistului suedez care murise, fusese aruncată o prelată. Alți polițiști îi controlau prin buzunare pe asasini. Nici unul dintre ei nu avea acte, ci numai încărcătoare de rezervă. După cum erau îmbrăcați, nu păreau a fi americani.

Sprijinind capul Fedorei, Malko își strecură mâna în geantă. Simți numaidecât forma unui plic și îl scoase. Avea sigla hotelului *Seabaco* din Chișinău și îi era adresat lui Dag Erikson la post-restant, în Mac Lean, Virginia. După grosime, își dădu seama că erau mai multe foi de hârtie. Malko îl strecură discret în buzunarul hainei.

Sirena unei ambulanțe se auzea apropiindu-se. Un bărbat în halat alb își croia drum, condus de un agent FBI care urla:

– Medic! Medic!

Imediat, medicul îngenunche lângă Fedora, îi desfăcu îmbrăcămintea și îi tăie puloverul și sutienul. Avea o rană în spate și una chiar sub mamelonul stâng. La fiecare respirație,

din rană gâlgâia sângele. Avea buzele reci și tenul livid. Medicul îi înfipse acul unei seringi în braț, apoi îi luă tensiunea.

– E grav? îl întrebă Malko.

– Da, este foarte grav. Tensiunea a scăzut la șase. I-am făcut o injecție cu aramină care îi va mai ridica tensiunea. Glonțul nu a atins artera pulmonară, dar capacitatea respiratorie este foarte mult îngreuiată.

Niște infirmieri apărură cu o brancardă și o duseră cu precauție pe tânără la spitalul din Mac Lean. Malko se ridică pradă unor sentimente confuze. Dacă Fedora l-ar fi ascultat, acum nu s-ar fi aflat în pragul morții.

Se duse lângă agenții FBI care examinau cele trei cadavre împreună cu Chris Jones și Milton Brabeck.

– Dag Erikson lucra pentru SVR, observă Malko. A fost obligat să-și anunțe „sursa" de venirea Fedorei Kulak, fără să-și dea seama că de fapt se condamna singur...

Se uită de jur-împrejur, văzând nenumărați gură-cască adunați pe trotuarul celălalt.

– Unde e bărbatul care i-a urmărit azi-dimineață?

Mașina Mercury albă dispăruse. În învălmășeala pe care o produsese atacul, toată lumea uitase de omul care a ajuns aproape în același timp cu ei. A șters-o liniștit.

– Nu-i nimic, avem numărul mașinii, zise Milton Brabeck. O să-l găsim ușor.

– Haideți să mergem, spuse Malko, nu mai avem ce face aici.

Era nerăbdător să deschidă plicul. Dar numai în prezența lui Franck Capistrano, căci era vorba de un secret de stat. În ciuda tuturor celor întâmplate, simțea o oarecare mândrie. Secretele generalului Poliakov nu se pierduseră, deși, în acest sens, s-au străduit anumite persoane. Cu siguranță că unii vor avea niște surprize urâte.

Capitolul XX

Mark Spry de-abia ținea receptorul, atât de tare îi tremurau mâinile. Fiecare cuvânt rostit de Dell Claridge îi înfigea câte un cui în inimă. Era dezastru total! Oroare! În plus, fosta Beretă verde era într-o așa stare de surescitare, încât înțelegea cu greu ce îi spunea interlocutorul său.

– Unde sunteți? îl întrebă el.

– Într-o cabină de lângă un service Sanoco pe Chain Bridge Road, colț cu Westmorland.

– Ați fost urmărit?

– Nu.

– Foarte bine. Așteptați-mă acolo. Ajung în jumătate sau în trei sferturi de oră.

Închise, așteptând câteva clipe să se domolească bătăile inimii - era ora nouă și zece - și formă numărul unui telefon portabil.

Dezastru! Nimeri peste robotul Yolandei Casas. Bâigui un mesaj prin care îi cerea să-l sune urgent pe celularul lui, apoi coborî scările care duceau în biroul său și sări în Cherokee.

* * *

– Domnul Capistrano este într-o ședință cu președintele, anunță secretara consilierului special. Vreți să reveniți mai târziu?

– Să mă sune el, zise Malko. Sunt la *Willard,* camera 1408.

Se uita la plicul de pe măsuța joasă cu o poftă nebună să-l deschidă. În acel moment era omul cel mai puternic din lume.

Cele două mari puteri ale planetei se băteau să afle conținutul lui. Rușii ar fi dispuși să-i ofere tot ce își dorea ca să trăiască în deplin confort în castelul său până la sfârșitul zilelor. Dar din păcate, nu așa îi dicta etica lui.

Când telefonul sună, se făcuse zece fără douăzeci și cinci. Nu așteptase prea mult. Franck Capistrano nu îi spuse nici măcar bună ziua.

– Aveți plicul?

– Îl am, zise Malko.

Oftatul de ușurare al consilierului fu ca un balsam pentru el.

– *For Christ's sake,* nu mai pot! FBI-ul mi-a transmis prin telefon un raport în care susține că nu există nici un plic. Ce s-a întâmplat?

– A trebuit să acționăm rapid în ultima secundă, răspunse Malko. Specific pentru SVR. Cei de la FBI au reușit să-i identifice pe cei doi ucigași?

– Nu încă, dar nu asta e important acum. Vă aștept. Doriți o escortă?

– Cred că Milton și Chris mă așteaptă jos, ei îmi sunt de-ajuns. L-au identificat pe omul care i-au urmărit azi-dimineață pe Fedora și pe Dag Erikson?

– Nu încă. Veniți mai repede!

Malko își puse paltonul căci era un ger de crăpau pietrele. Savura ultimele clipe ale puterii... De-abia ieși din lift, că, pândind în hol, Chris Jones veni să-l întâmpine.

– L-au identificat pe tipul din Mercury albă, zise el. Era un fost agent din Special Forces care a lucrat la Central America Task Force, pentru Agenție. A fost fost scos de acolo în 1986. De atunci și-a deschis o agenție de detectivi particulari la Washington.

– L-au reținut?

– Nu, fiindcă nu a mai apărut la birou, dar nu va ajunge departe. Trebuie să știe o grămadă de lucruri.

Ieșiră din *Willard* și o luară prin galeria ce ducea în F Street. Malko avea chef să meargă pe jos, în ciuda frigului cumplit. Din

Strada 16, o luară la stânga, pe o scurtătură ce ajungea în Pennsylvania Avenue gâtuită de blocurile masive din beton și păzită de o mașină a poliției. Accesul pe Pennsylvania Avenue era interzis de vreo trei ani între străzile 15 și 17. Merseră pe trotuar, escortați de zeci de veverițe domesticite care se zbânțuiau prin copacii rahitici, până la Casa Albă.

* * *

Soneria telefonului portabil al lui Mark Spry îl luă atât de tare prin surprindere, încât acesta tresări.

– Am aflat, zise Yolanda Casas cu vocea perfect stăpânită. Sună-mă imediat la 202 365 7781. E o cabină telefonică.

După trei minute, se opri în dreptul unei cabine și se strecură înăuntru formând numărul cerut.

– N-am putut să vorbesc adineauri cu tine, căci eram într-o ședință a NSC. Tipul tău a șters-o...

– Îl găsesc eu, spuse Spry. E înnebunit. Moare de frică.

– Potolește-l. Mai are multe treburi de făcut. Încă avem nevoie de el.

– N-o să meargă.

– Ba da, am cu ce să-l fac să să se hotărască. Unde e?

– Mă așteaptă la un service pe Chain Bridge Road.

– Bine. Dar mai întâi ne întâlnim noi doi în parcarea de la *Mariott* într-un sfert de oră.

– O să întârzii la întâlnirea cu el.

– Te va aștepta.

Ea închisese deja. Era o dură. Mark Spry făcu un calcul rapid în minte. Acum era zece fără douăzeci. Până la zece, Dell Claridge nu se va îngrijora. Apoi, îl va suna la telefonul portabil.

Până se va duce la *Mariott* și se va întoarce pe Chain Bridge Road, nu va ajunge acolo înainte de zece și jumătate. Se întreba ce plan urzise Yolanda Casas... Tipa asta avea într-adevăr nervi de oțel.

* * *

Malko puse plicul voluminos și plin de timbre pe biroul lui Franck Capistrano. Cei doi bărbați se uitară la el tăcuți un timp ca la o relicvă prețioasă. Pentru conținutul lui se vărsase mult sânge, iar, după ce îl vor deschide, destinul multor oameni se va schimba. Era precum cutia Pandorei. Franck Capistrano ridică privirea gravă spre Malko.

– Președintele nu a aflat încă de prezența plicului aici. Noi suntem primii care îi vor cunoaște conținutul.

Consilierul special al Securității de la Casa Albă luă un cuțit pentru tăiat hârtia și deschise plicul dintr-o singură mișcare. Scoase din el un teanc gros de foițe de hârtie și câteva documente. Malko văzu dezamăgirea întipărită pe chipul lui Capistrano. Evident, totul era în rusește cu un scris drept și subțire.

– Știți să citiți în rusește? îl întrebă el.

– Da.

– Atunci, la treabă, zise Franck Capistrano și îi întinse teancul de foițe.

Malko le luă și le parcurse rapid. Apoi, sub privirea vigilentă a lui Franck Capistrano, formă două teancuri. Cel mai important era compus din vreo zece foi ce cuprindeau niște liste cu nume.

– Aceasta este lista cu „sursele" SVR-ului de pe continentul american.

Un document neprețuit, echivalent cu ceea ce Aldrich Ames le vânduse rușilor. Malko îi arătă trei file însoțite de câteva extrase bancare.

– Acesta este dosarul „Venona", spuse el. Cu care vreți să încep?

– Cu acesta, răspunse Capistrano cu voce tremurătoare.

* * *

Mark Spry ajunsese la trei minute după Yolanda Casas care parcase mașina în fața hotelului *Mariott* pe platforma

rezervată autobuzelor, evitând să cumpere un tichet pentru parcare. Tânăra urcă în mașina lui. În afară de privirea fixă din ochii ei, părea destul de calmă.

– Uite, zise ea, întinzându-i două plicuri groase. Ai aici două sute de mii de dolari. Bancnotele sunt rupte în jumătate. Așa vei fi sigur că nemernicul ăla bătrân nu te va trage pe sfoară. L-am anunțat și pe Charlie. Așteaptă în parcare începând cu ora unsprezece. După aceea, va fi rândul tău să intri în joc, iar noi vom sta cuminți.

Ce mai fel de a vorbi... Însă raționamentul tinerei femei ținea.

– Și Howard? El nu vrea să...

– Nu e ăsta lucrul cel mai urgent, i-o tăie Yolanda Casas. Iar cu cealaltă treabă, nu trebuie să pierdem mici o secundă.

Coborî din mașină, lăsând pe locul unde a stat cele două plicuri cu bani. În sinea lui, Mark Spry îi admira sângele rece. Nu numai că era o lovitură superbă, dar putea să ajungă la oamenii de afaceri cei mai vicleni.

* * *

Primul document al dosarului „Venona" era o fotografie a președintelui Clinton în compania unui tip oriental, zâmbitor, căruia îi strângea mâna în *Salonul Oval* de la Casa Albă, adică în biroul personal. Malko citi explicația:

Ganesh. 3 martie 1996. Președintele Clinton îi mulțumește domnului Radji Ganesh pentru generoasa contribuție la campania sa electorală.

Franck Capistrano întrebă ridicând sprâncenele:

– Cine este Radji Ganesh?

Malko luă al doilea document. Era un extras intern de la CIA, ce avea ca referință sigla LD 28, ceea ce corespundea Serviciului de Contraspionaj, aflat în clădirile noi de la Langley, la al doilea etaj. Scurta biografie a lui Radji Ganesh îl prezenta ca pe un om de afaceri indian, negustor de arme ce avea legături cu rușii de câțiva ani de zile, considerat de CIA un vechi agent KGB.

Acest document fusese cu siguranță trimis la Moscova de

una dintre „cârtițele" din SVR infiltrate în CIA. Era însoțit și el de numeroase extrase bancare.

O dispoziție de plată de un milion de dolari dintr-o bancă din Moscova semnată de Evgheni Poliakov, directorul SVR, depunea suma respectivă în contul lui Radji Ganesh, într-o bancă din India. A doua dispoziție de plată, ce pleca din aceeași bancă, depunea banii în contul aceluiași Ganesh, dar de data aceasta, în profitul unei bănci din California pe numele de Charles Ah-You.

După ce termină de examinat aceste documente, Franck Capistrano se făcu alb ca varul.

– *For Christ's sake!* bâigui el. Cum de a ajuns Ganesh ăsta în *Salonul Oval?*

Malko se uită la foile împrăștiate în fața lui.

– Cred că explicația se găsește aici, spuse el.

* * *

Dell Claridge încetini când începu să urce pe South Kensington care șerpuia prin câteva localități. Drumurile din orășelele din Virginia erau extrem de încâlcite, întretăindu-se de multe ori în două sau în trei locuri semănând cu niște șerpi secționați.

Atenția îi fu atrasă de firmă mare pe care scria Nissan chiar în fața parcării. Verifică numărul și încetini. Aici era. Nu făcuse douăzeci de minute până la Falls Church de când plecase din Chain Bridge Road. Era unsprezece și cinci minute. Pe podeaua mașinii era plicul plin cu jumătățile de bancnote de o sută de dolari. Avea cu ce să plece din Statele Unite spre Mexic, de îndată ce va recupera și celelalte jumătăți. Deocamdată, trebuia să-și câștige libertatea.

Opri cu atenție lângă trotuar, apoi scoase pistolul Taurus și îl ascunse în buzunarul de pe portieră. Demară și vină la dreapta, pe un drumeag de țară ce înconjura concesiunea Nissan. Intrarea laterală a parchingului înțesat de mașini era deschisă. Pătrunse încet și zări un Buick negru oprit în mijloc.

Făcu o dată semn cu farurile și omul coborî imediat din Buick îndreptându-se în fugă spre el. Era un asiatic mic de înălțime încotoșmănat cu un palton din stofă de cămilă. Deschise portiera automobilului Mercury și se opri brusc, evident surprins.

– Cine sunteți?

– M-a trimis Haward. Sunteți Charles Ah-You?

– Da.

– Urcați, trebuie să vă duc la Washington să vă întâlniți cu el.

Asiaticul se așeză pe scaunul din față fără să discute. Chipul plat era agitat de ticuri, iar ochii mici și negri se mișcau întruna ca la un șobolan. Își aprinse nervos o țigară.

Dell Claridge dădu mașina înapoi, după aceea se angajă pe șosea în direcția pădurii care o mărginea de o parte și de alta. Parcurse vreo sută de metri, apoi întoarse și opri. Charles Ah-You se uită la el mirat.

– Ce se întâmplă?

– Nimic, făcu Dell Claridge în timp ce punea mâna pe pistol.

Liniștit, trase trei focuri în pieptul chinezului. Împușcăturile nu s-au auzit aproape deloc afară. Micuțul asiatic se dădu înapoi sub șocul loviturilor, apoi se prăvăli într-o parte sprijinindu-se de portieră. Dell Claridge îi mai trase de aproape un glonț în față ca să se asigure.

Coborî, deschise portiera și târî corpul inert al chinezului în niște tufișuri, apoi se îndreptă spre est, pe autostrada 66. La câteva mile mai departe, întâlni un service și opri acolo. Schimbă încărcătorul pistolului, apoi sună la birou. De-abia răspunse, că secretara lui îl întrebă înnebunită:

– Domnule Claridge, unde sunteți?

– De ce?

– Vă caută niște agenți speciali de la FBI. Mi-au dat un număr ca să-i sunați.

– Nu te mai agita, îi sun când mă întorc la birou, răspunse Claridge.

Închise simțind un gust amar în gură și un ghem în stomac.

Se cam așteptase la asta de când cu incidentul de la oficiul poștal. Cu un gest mecanic, scoase din buzunar un baton de ciocolată pe care îl ronțăi numaidecât. Era a doua oară în viața lui când lucra în mod clandestin pentru un președinte al Statelor Unite și tot a doua când ieșea rău. Ticălosul de Mark Spry i-a promis mereu că nu va risca nimic și că avea brațul atât de lung încât va putea opri orice fel de urmărire. Mulțumită celuilalt ticălos care îl storcea pe președinte de bani...

Căută să-și domolească bătăile inimii. Avea de făcut două lucruri urgente: mai întâi, să recupereze jumătățile de dolari, după aceea, să scape de Mercury albă.

* * *

Malko puse pe birou cele trei foi din dosarul „Venona" sub privirea tristă a lui Franck Capistrano.

– Este vorba efectiv de o afacere jenantă pentru președintele Clinton, încheie el. Conform rezumatului făcut de generalul Poliakov și confirmat de documentele bancare ce par a fi autentice, iată cum a ieșit la iveală întreaga poveste.

Își închipuia un articol în *Washington Post* care dezvăluia americanilor că o parte din campania electorală a președintelui lor fusese plătită de Serviciile secrete ruse... Franck oftă.

– Îi cunosc pe toți oamenii ăștia. Sunt niște derbedei. Asta nu mă miră. Din fericire, președintele nu este direct implicat. Bineînțeles că a fost imprudent, însă...

Malko îl privi cu răceală.

– Cine a încercat să împiedice dosarul „Venona" să ajungă aici, trimițând ucigași la Moscova și la București? Probabil că e aceeași persoană care a urmărit-o pe Fedora Kulak până aici, adică Dell Claridge. Cine îi furniza informațiile care, în principiu, erau ultrasecrete, pe care nici măcar Agenția nu le poseda?

Liniștea care se lăsă era atât de apăsătoare, încât nici o muscă nu ar fi putut zbura. Franck Capistrano se uita fix la pielea cu care era capitonat biroul, ca și cum adevărul ar ieși de acolo. Se resemnă și înfruntă privirea lui Malko.

– Știți bine că o bănuiesc pe Yolanda Casas, spuse el cu glas obosit. E în relații la fel de intime cu președintele, ca și cu Howard Moody. Poate că a vrut să facă exces de zel.

– Un zel cam sângeros, nu-i așa? observă Malko. Ce veți face cu dosarul?

– Îl voi înmâna președintelui chiar astăzi. Se întoarce pe la șapte. Va lua hotărârea care i se va părea cea mai potrivită.

Adună tăcut hârtiile împrăștiate pe birou, se ridică, deschise seiful și le încuie acolo.

– Celălalt dosar nu vă interesează? îl întrebă Malko. Poate vom găsi în el o grămadă de trădători. Agenția e bolnavă rău.

– Veniți pe la ora zece. Vă voi relata ce mi-a spus președintele și vom examina împreună acel dosar.

* * *

Mark Spry semnaliză și părăsi George Washington Parkway și se angajă pe un drum care traversa o pădure, situat între șoseaua de centură și fluviul Potomac. Pe un panou era scris „Fort Marcy". Drumul ajungea într-o parcare micuță înconjurată de coline împădurite. Acest străvechi punct de întărire dăinuia din vremea Războiului de Secesiune. În timpul verii, oamenii veneau la picnic în pădure. Iarna, firește, nu era nici țipenie... Mark Spry merse până în fundul parcării și coborî din Cherokee. Cum drumul era cotit, nu se putea zări de pe autostradă. Se uită la ceas: era douăsprezece și jumătate. Dell Claridge nu avea să întârzie.

După douăzeci de minute, Mercury albă își făcu apariția. Dell Claridge coborî liniștit din ea și înaintă spre el, cu mâinile în buzunarele canadienei.

– A mers? îl întrebă Mark Spry.

– Strună, răspunse fosta Beretă verde. Aveți banii?

Mark Spry nu se putu abține să n-o admire în sinea lui pe Yolanda Casas. Acum trebuia doar să-i urmeze planul.

– Dell, vreau să vă mai cer un mic serviciu, zise Mark Spry cu voce suavă.

Zări licărirea ucigătoare din ochii lui Dell Claridge și i se făcu frică.

– Nu am bancnotele la mine, se grăbi el să adauge. Dar le veți primi diseară. Și o sută de „Măricele"[1] în plus, dar nerupte în două. Mai e o șmecherioară de făcut.

– *Motherfucker!* șuieră Dell Claridge printre dinți. Nu vă orpiți niciodată! După fundul meu aleargă FBI-ul, nu după al dumneavoastră.

– FBI-ul? Cum așa?

– M-au reperat azi-dimineață la poștă. Au fost și la birou.

Mark Spry simți că îi fuge pământul de sub picioare. Dell Claridge nu fusese destul de șiret ca să scape de FBI. Dacă era prins, se va așeza la masa tratativelor. Încă o problemă care trebuia rezolvată. Dar mai întâi, avea de dus la bun sfârșit planul urzit de Yolanda Casas.

– *Don't worry,* Dell, făcu el cu voce mieroasă. FBI nu are nimic de împărțit cu dumneata. Să urmărești pe cineva nu e un delict. Atâta doar că trebuie să puneți la adăpost câteva zile mașina. De exemplu, închiriați alta de la aeroport.

– Mercury a mea e bună de aruncat la gunoi, mormăi Dell Claridge. Chinezoiul dumneavoastră mi-a jegoșit-o...

Dell Claridge se uita la el de sus.

– Deci, ce vreți să mai fac până diseară?

– Pe la trei vă întoarceți aici. Va fi cineva la volanul unui Mercedes maro. Un tip înalt cu părul grizonat și cu un trenci. Iată ce aveți de făcut.

* * *

Fedora Kulak se simțea mai bine. După ce plecă de la Casa Albă, Malko se duse la spitalul din Mac Lean însoțit de Chris Jones și de Milton Brabeck. Tânăra rusoaică se odihnea la reanimare, acoperită în întregime de tuburi de plastic. Avea o perfuzie înfiptă într-un braț, alt tub era înfundat în gât conectat la un aparat pentru respirație artificială. Altul îi lua din cinci în

1. *Hârtii de câte o mie de dolari (n.a.)*

cinci minute tensiunea. Femeia era întinsă pe spate, palidă, cu ochii închiși, amețită de medicamente, izolată de restul lumii de un perete transparent.

– În mod normal ar trebui să-și revină pentru că starea fizică este excelentă, îl anunță medicul de gardă. I-am făcut o transfuzie masivă și funcțiile respiratorii au revenit la normal. Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi hotărâtoare. Reveniți mâine.

Patru polițiști de la FBI bântuiau pe coridorul ce ducea la salonul Fedorei. Ucigașii ei nu fuseseră identificați încă. Funcționarii de la Ambasada Rusiei susțineau că nu au auzit de ea. Malko plecă spre Washington mai liniștit. Sfârșise prin a se atașa de curajoasa și superba rusoaică.

* * *

Haward „Tell'em Nothing"[1] Moody avu nevoie de douăzeci de minute până să găsească intrarea în Fort Marcy. Telefonul Yolandei Casas îl smulsese din restaurantul *Jefferson,* unde obișnuia să se ducă.

– Trebuie să ne întâlnim, îi spusese tânăra femeie. Azi, la ora trei după-amiază.

– Vin.

– Nu, trebuie să fim discreți.

Femeia îi desemnă locul de întâlnire. El fu de acord, dar era puțin neliniștit. Pe de altă parte, avea încredere în ea. Doar se cunoșteau de atâta timp...

Își aprinse o țigară, observând în oglinda retrovizoare cărarea din spatele lui. Pe la trei și zece zări un Ford care veni și opri după el. Surprins, nu făcu nici o mișcare. Aceasta nu era mașina Yolandei, dar locul era atât de des folosit de perechile necăsătorite pentru întâlniri intime, încât nu își făcu griji.

Un bărbat mic de statură, chel, cu mâinile în buzunarele canadienei coborî din Ford și se îndreptă în direcția lui fără

1. *„Nu le spune nimic" (n.t.)*

grabă. Ca și cum ar vrea să-l întrebe ceva. Howard Moody lăsă geamul în jos. Necunoscutul se aplecă zâmbitor.

– *Hi!* Sunteți Howard Moody?

– Da, zise avocatul din Little Rock.

Fără un cuvânt, necunoscutul scoase din buzunar un pistol și lipi țeava de fruntea lui Moody, apoi apăsă pe trăgaci.

Împușcătura răsună în pădure, iar capul bărbatului fu dat cu violență în lături, cu un jet puternic de sânge și materie cervicală. Căzu fulgerat pe banchetă. Dell Claridge deschise portiera. Luă arma cu care îl omorâse, o șterse cu batista, apoi o așeză în mâna mortului. După câteva minute de căutare, găsi cartușul proiectat afară și îl aruncă în mașină. După aceea, ridică geamul, șterse peste tot și se duse la mașina închiriată. Înainte de a-și lua tălpășița definitiv, mai avea o singură întâlnire. Era cea mai importantă.

* * *

Când se întoarse la *Willard,* Malko găsi trei mesaje de la Franck Capistrano și îl sună imediat.

– Charlie Ah-You a fost asasinat în garajul lui azi-dimineață, iar o patrulă de pe autostradă l-a descoperit pe Howard Moody la volanul mașinii sale împușcat în tâmplă, nu departe de fluviu.

– S-a sinucis?

– Așa se pare, zise laconic Franck Capistrano. Avea arma în mână.

– Ați reușit să-l vedeți pe președinte?

– Nu. Mâine dimineață, la opt. Veniți pe la nouă. Vom analiza în același timp restul misiunii dumneavoastră.

Malko închise mirat. Se pare că Franck nu se grăbea să afle care sunt trădătorii ascunși în sânul CIA. Cam ciudat.

* * *

Noaptea, pe străzile din Fairfax nu era nici țipenie de om. Locuitorii târgușorului din Virginia cinau pe la șase și se culcau

la ora nouă. Centrul era absolut pustiu, iar Dell Claridge nu întâlni nici un vehicul de când părăsise autostrada 66. Se angajă cu viteză mică pe Main Street, zărind imediat căsuța din lemn care adăpostea birourile lui Mark Spry. În față, parcarea era goală, cu excepția unei mașini, Cherokee-ul fostului agent CIA.

Dell Claridge opri lângă ea, apoi stinse farurile. Ninsese puțin și solul era alb. Portiera Cherokee-ului fu deschisă, iar Mark Spry sări din el, cu o haină gri și cu o pungă din plastic în mână. Îi zâmbi lui Dell Claridge cu căldură.

– Am ascultat știrile la radio. Bine lucrat.

– Aveți banii?

– Sunt toți aici. Puteți să vă duceți într-o lungă vacanță în Mexic. În anotimpul ăsta, e o vreme splendidă acolo.

Agasat de tonul ușor artificial al lui Mark Spry, Dell Claridge luă punga din mână și o puse pe capotă. O desfăcu și simți imediat între degete teancurile de bancnote. Dar ceva îl făcu să se întoarcă. Inima începu să-i bată cu putere. Strâmbându-se, Mark Spry ațintea spre el un Browning masiv. Pe Dell Claridge îl străfulgeră gândul ca va muri.

Mark Spry apăsă pe trăgaci. Se auzi un „clic" sec. Până să-și dea seama că, sub imperiul emoției, uitase să introducă un glonț pe țeavă, Dell Claridge, cu figura schimonosită de furie, scoase și el vechiul pistol Taurus.

Împușcăturile se succedau atât de repede, încât focurile de armă se auzeau în continuu. Apoi chiulasa pocni în gol și rămase deschisă. Dell Claridge privi trupul întins pe zăpadă și începu să dea cu piciorul în el înjurând. Revenindu-și repede în fire, înșfăcă punga, o aruncă în mașină și plecă. Conducea încet. Nu era momentul să fie oprit din cauza excesului de viteză. Era încă furios ca să gândească limpede, dar un lucru era sigur: nu Mark Spry era creierul. Această capcană nu fusese ideea lui. Dell Claridge făcuse curățenie, iar acum trebuia lichidat. Dar nu se va întâmpla așa.

Capitolul XXI

– Preşedintele este consternat! îi zise Franck Capistarno lui Malko, atunci când acesta păşi pragul biroului la ora nouă fix.

– I-aţi arătat dosarul „Venona"?

– Adineauri, la opt. Aseară l-am dat la tradus unei persoane de încredere. M-a asigurat în mod categoric că nu a fost la curent cu intrigile lui Charlie Ah-You. Îl considera prieten şi nu punea nici o întrebare în legătură cu contribuţiile legale - a rostit apăsat cuvântul - pe care le aducea pentru campania lui.

– Ce-a spus despre Radji Ganesh, omul de afaceri indian, agent KGB, apoi SVR, pe care l-a primit la Casa Albă?

Franck Capistrano făcu un gest de neputinţă.

– De-abia îşi aminteşte de el. Howard Moody a insistat să-l primească puţin, precizând că a făcut o donaţie considerabilă şi că merita această favoare. Apoi a venit de mai multe ori, însoţit de oameni de bună-credinţă care plăteau scump onoarea de a fi fotografiaţi cu preşedintele în *Salonul Oval.*

Oare până unde mergea snobismul?

– Mai e totuşi... începu Malko.

– Howard Moody s-a sinucis, conchise consilierul special. După părerea mea, el l-a omorât pe Charlie Ah-You pentru că l-a târât în povestea asta oribilă. Preşedintele va face în aşa fel încât să-i restituie banii lui Radji Ganesh în cel mai scurt timp. Mai are încă nişte fonduri în cutia destinată campaniei electorale. În orice caz, nu este rezident american, ci deţine nişte acţiuni în industria construcţiei de automobile din California, vrând să ridice o uzină de montaj pentru marca indiană Maruti.

– Pricep, zise Malko în încheiere. Nu tu vinovaţi, nu tu

anchetă. Dar cine l-a omorât pe Lee Brookner la Moscova? Cine a trimis doi oameni pe urmele mele la Bucureşti? Cine i-a dat ordin lui Dell Claridge să-i urmărească pe Fedora Kulak şi pe generalul Poliakov până aici, la Washington? Şi, mai ales, cine poseda aceste informaţii, în principiu, ultrasecrete?

Franck Capistrano împinse fotoliul în spate şi zise cu glas voit nevinovat:

– Eu nu ştiu nimic. Poate că a fost cineva care a vrut să-l apere pe preşedinte. Acum această chestiune a rămas pe planul al doilea.

– Nu acelaşi lucru susţine văduva lui Lee Brookner...

Franck Capistrano îi aruncă o privire întunecată.

– Lee era un vechi prieten, moartea lui m-a dat peste cap. Dacă FBI-ul reuşeşte să pună mâna pe Dell Claridge, poate că vom afla mai multe amănunte. La ce bun să mai răscolim rahatul? Fireşte că şi eu am bănuielile mele! Doar v-am pomenit de unele dintre ele... E vorba de cineva din preajma preşedintelui. Dar cine va începe o anchetă aici? Ca să ajungem unde? Preşedintele nostru va fi reales, deci nu trebuie să-i slăbim poziţia.

Malko avu un zâmbet puţin cam trist. Raţiunile de stat erau bine înrădăcinate. Veninul din dosarul „Venona" era pe cale să se împrăştie cât mai repede.

– Deci, am muncit degeaba! încheie Malko.

Franck Capistrano tresări de parcă l-ar fi înţepat o viespe.

– Cum degeaba? Glumiţi?

Deschise sertarul din mijloc al biroului şi scoase *spravka*[1] generalului Evgheni Poliakov, ale cărei foi le flutură dinaintea lui Malko.

– Iată bomba! Aici se găsesc numele celor patruzeci şi şapte de membri din CIA, din Navy Intelligence, din NSA, chiar şi din FBI, care lucrează de ani de zile pentru ruşi. Numele reale, numele de cod pentru SVR, modul în care au fost recrutaţi, sumele încasate şi informaţiile cele mai importante pe care le-au vândut ruşilor. Doriţi câteva exemple?

– Bineînţeles, făcu Malko.

---

1. Informaţia (n.t.)

– Bine. Un *senior officer* de-al nostru a divulgat SVR-ului numele tuturor stagiarilor care învățau meserie la Camp Perry. Acești nefericiți nu vor putea să meargă niciodată în străinătate. Au fost încondeiați chiar înainte de a-și începe stagiul! Păcat că în statul nostru nu mai există pedeapsa cu moartea... Iată alt caz: NSA pusese la cale, în colaborare cu Navy, o operațiune foarte periculoasă de ascultare. Un submarin de-al nostru intrase pe fir cu un submarin rusesc ce transmitea comunicațiile între Sankt-Petersburg și Murmansk, ascuns în fundul mării Orkhost. Un gunoi din NSA a vândut informația rușilor care ne intoxicau prin acest canal. Și asta doar pentru patruzeci și două de mii de dolari amărâți.

– Evgheni Poliakov avea o memorie de elefant, conchise Malko. Ca un adevărat calculator.

– Mai era și șmecher pe deasupra, sublinie Franck Capistrano. În acest document citează un trădător al cărui patronim nu-l cunoaște în totalitate. Știe doar că prenumele este Robert și că trebuie să fi fost numit la Centrul din Moscova anul trecut. Dar e suficient ca să-l descoperim. Rușii au recrutat pe o perioadă de doisprezece ani. Nu m-am gândit niciodată că răul poate avea rădăcini atât de adânci.

– Ca să adunați toate dovezile împotriva atâtor trădători înseamnă o muncă titanică.

– L-am convocat la prânz pe directorul Diviziei a V-a din FBI, spuse americanul. Secția de contraspionaj. Vor fi tare ocupați un timp. Toți acești inși au trădat pentru bani, iar acest lucru lasă urme. Cred că mulți dintre ei vor recunoaște atunci când vor fi confruntați cu informațiile pe care le posedăm acum datorită dumneavoastră.

– Mulțumesc, zise Malko.

Ce departe era „trădătorul" pe care îl scosese din bârlog cu vreo zece ani în urmă și care lucrase în cadrul CIA. Era un idealist care nu se atinsese în viața lui de un dolar. [1]

– Acest lucru va provoca un cutremur, mărturisi cu tristețe Franck Capistrano. După afacerea Aldrich Ames, Agenția se va pune greu pe picioare. Vom fi bătaia de joc a lumii întregi...

---

1. Aluzie la SAS nr. 90, La Taupe de Langley - Cărtița de la Langley (n.a.)

– Am putea arde această listă, sugeră Malko puțin mucalit. Nu va fi nici un scandal, iar noi vom putea candida la Ordinul Steaua Roșie, fiind siguri că-l vom primi.

Americanul înălță capul zâmbind.

– Nu vorbiți prostii!

Dar Malko îi citi în priviri că ideea asta nebunească îi încolțise și lui în minte. Serviciile de informații au preferat întotdeauna să-și spele rufele în familie. Franck Capistrano se scutură și băgă mâna din nou în sertar de unde scoase cele trei foițe din dosarul „Venona" împreună cu anexele.

– Sunteți de acord să le ardem? Afacerea este închisă. Numai noi trei știm de existența lui: președintele, dumneavoastră și eu...

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i spună că și asasinul lui Lee Brookner cunoștea dosarul, dar la ce bun...

– Să-l ardem! acceptă el.

Cu figura gravă, Capistrano scoase o Zippo cu sigla Casei Albe și o aprinse, apoi puse foițele de hârtie deasupra unei scrumiere și le apropie de flacăra vie a brichetei.

Dosarul „Venona" se aprinse imediat, un miros ușor de ars invadă biroul și, foarte repede, *spravka* generalului Evgheni Poliakov se transformă într-o grămăjoară de cenușă. Franck Capistrano stinse bricheta cu un pocnet sec și o puse la loc în buzunar.

– Apropo, ce se va întâmpla cu Fedora Kulak? îl întrebă Malko.

Figura consilierului se lumină dintr-o dată.

– M-am ocupat personal de ea. Îndată ce va ieși din spital, va fi dusă într-o casă sigură a agenției, pe Shawn Lane Drive, la Vienna în Virginia. Va sta în convalescență acolo cât timp va fi nevoie. După aceea, Company o va angaja pe post de consultant cu contract pe cinci ani, timp în care va învăța engleza. Când vor trece cei cinci ani, va primi o identitate nouă americană, dar numai după ce va fi naturalizată în mod legal.

Spusese toate astea pe nerăsuflate, vizibil mulțumit că i-a făcut plăcerea lui Malko. Dar el nu se putu abține să nu se gândească la legătura directă dintre documentul pe care consilierul special tocmai îl arsese și soarta Fedorei Kulak care, până atunci, nici nu-l interesase.

– Mă gândesc totuși că îi vreți binele, zise Malko în încheiere.

Franck Capistrano se ridică zâmbindu-i radios și îi întinse mâna.

– Încă o dată, bravo! Mi-ar face plăcere dacă ați mai rămâne câteva zile la Washington ca să avem timp să ne mai întâlnim. *On the House, of course!* [1]

– În cazul acesta, ne vedem mai târziu, spuse Malko.

* * *

Chris Jones și Milton Brabeck bântuiau prin holul de la *Willard* ca niște câini părăsiți. Îndată ce Malko intră, se năpustiră asupra lui.

– Ei, ce facem?

– Mi-e teamă că sunteți în șomaj tehnic, făcu Malko. Am putea merge să vizităm National Gallery...

Cele două gorile făcură niște mutre dezamăgite.Comorile de la National Gallery nu prea îi ademeneau.

– Hotărât lucru, conchise Chris Jones, acum suntem toți șomeri.

– Care „toți"?

– Tipii de la FBI au primit ordin să-l lase în pace pe Dell Claridge. Se pare că nu a făcut nimic rău.

Lui Malko îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu explodeze de furie. Franck Capistrano îl dusese cu preșul. Dosarul „Venona" era definitiv zăvorât.

– Ei, hai, făcu el, vă invit la masă.

– Unde? întrebară gorilele într-un glas.

– Acolo! răspunse el arătându-le luxoasa *Embassy Room* a hotelului *Willard.* Vă recomand caviarul Beluga și votca cu piper sau cu cireșe. E minunată.

Chris și Milton se priviră surprinși.

– Ați primit vreo moștenire?

– Nu, zise Malko, suntem invitați de Casa Albă.

Ce revanșă nesemnificativă!

---

1. Ca invitat al Casei Albe, firește! (n.a.)

* * *

Dell Claridge nu ieșise din camera sa de la motelul *Greenfield* din Rockville din seara precedentă. De aceea avusese destul timp să golească o sticlă de Defender „Success", să se uite la buletinele de știri de la televizor și să reflecteze îndelung. Într-o sacoșă din pânză avea aproape trei sute de mii de dolari în numerar. Mașina sa Mercury albă se afla tot în parcarea de la National Airport. Cu Fordul închiriat putea foarte bine să ajungă la granița cu Mexicul în trei zile, ba chiar s-o și treacă. La ieșire nu era practic nici un control. Dar ce va face pe urmă?

Detesta America Latină și locuitorii săi. Ideea de a sta în Mexic mai mulți ani îl aducea în pragul isteriei. Și-apoi, îi era teamă. FBI știa meserie. Călătoriile lui în Rusia și în România vor fi descoperite datorită biletelor de avion. Poate că l-au și depistat cu ocazia morții lui Charlie Ah-You. Dar îl omorâse și pe Mark Spry cu aceeași armă. Mai existau și convorbirile telefonice dintre cei doi.

În fine, dacă rămânea în Statele Unite, va fi arestat. Sau poate mai rău. Nu uitase că Mark Spry a vrut cu orice preț să-l lichideze. Era sigur că aici era mâna fetei de la Casa Albă care i-a ordonat. Pentru ea, era mai confortabil ca Dell Claridge să moară... Mark Spry îi spusese odată că ea se afla la baza tuturor intrigilor. Se înfuria la gândul că niște oameni puternici s-au folosit de el pentru niște treburi care îi depășeau. Nu vedea decât o singură ieșire: în Statele Unite, martorii acuzării beneficiau întotdeauna de un tratament special. Aceasta era soluția.

* * *

Malko urcase în camera lui după dejunul pantagruelic din *Willard Room,* care va rămâne pentru totdeauna întipărit în memoria lui Chris Jones și a lui Milton Brabeck. Deși Franck Capistrano îl felicitase cu căldură, se simțea trist.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Nu se aștepta să sune cineva. Răspunse.

– Camera 1428? se auzi o voce de bărbat puțin vulgară.
– Da, cu cine doriți?
– Cu tipul care a venit la Washington cu cei doi ruși.
Pulsul lui Malko se accelerá vertiginos.
– Sunteți Dell Claridge? Bărbatul cu o Mercury albă?
Americanul fu surprins, de aceea făcu o pauză mai lungă, apoi zise cu voce tărăgănată:
– *Yeah!* Știți multe lucruri.
– Bineînțeles, zise Malko. Dar mai ales aș vrea să știu cine v-a trimis la Moscova să-l omorâți pe Lee Brookner?
– *Fuck you!* strigă Dell Claridge.
Era atât de furios încât Malko avu impresia că îi va trânti telefonul în nas. Cu toate astea, nu făcu nimic și, după câteva secunde, spuse din nou:
– Vreau să facem o înțelegere. Vă aduc persoana care a țesut toate intrigile, iar dumneavoastră îmi oferiți protecție în fața legii.
Lui Malko îi veni să accepte pe loc.
– Eu nu pot să iau asemenea hotărâri de unul singur, spuse Malko prudent, dar nu este imposibil. Unde pot să vă întâlnesc?
– *Don't be stupid,* mormăi Dell Claridge. Vă mai sun eu mâine dimineață.

* * *

Malko ezită mult timp, apoi se hotărî să nu îi spună nimic lui Franck Capistrano. Nu dormise prea bine și, după ora nouă, așteptă telefonul de la Dell Claridge. Împrejurările erau de așa natură încât nu putea să-l mintă pe acesta. La ora zece fix, sună telefonul. Era Dell Claridge.
– V-ați mai gândit? întrebă el.
– Firește, răspunse Malko. Dacă faceți cum ați promis, FBI-ul nu se va mai ocupa de dumneavoastră. Va fi ușor de verificat.
Dell Claridge rămase tăcut un timp.
– OK, făcu el, vă sun din nou.

* * *

Yolanda Casas se întoarse la birou, iar secretara o anunță imediat:
– Cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră neapărat.
– Cine?
– Nu a spus cum îl cheamă. Susține că vine din partea lui Mark Spry.
Yolanda păli. Descoperiseră în ajun corpul lui Mark Spry, iar poliția locală îl căuta pe asasin.
– Fă-mi legătura, spuse ea.

* * *

Telefonul lui Malko sună la unsprezece fără un sfert.
– Știți unde e *Key Bridge Mariott?* îl întrebă Dell Claridge.
– O să-l găsesc eu.
– Bine. Voi fi acolo în seara asta, la șase fix. În camera 231. Se ajunge prin parcare. La șase și un sfert am întâlnire cu persoana care m-a plătit să-l omor pe Lee Brookner. Puteți s-o vedeți când vine. Conduce un Chevrolet Caprice deschis la culoare. Cred că va staționa în parcarea de afară. Descurcați-vă cum știți cu fotografiatul. După ce pleacă, veniți în cameră ca să vă dau o declarație scrisă. Bine?
– Bine.

* * *

Yolanda Casas plecă de la Casa Albă pe la cinci, spunându-i secretarei că avea o întâlnire importantă, în caz că președintele va întreba de ea. Fiindcă beneficia de o legitimație specială, își parcase mașina într-o zonă interzisă, lângă Blair House. Se urcă la volan și demară imediat.
Circulația spre Virginia devenise deja înfiorătoare. Se târî pe M Street aproape patruzeci și cinci de minute. Când îi apăru în față Key Bridge, se lăsase deja înserarea. Pierdut în mulțimea vehiculelor, Chevroletul său trecea absolut neobservat. De-abia la ieșirea de pe pod, traficul se mai

degajă, iar majoritatea vehiculelor urcau panta îndreptându-se spre drumul 66, lăsând *Mariott* undeva în dreapta. Intră în parcare, trecu bariera și opri. Acolo găsea întotdeauna locuri libere. Se uită la ceas. Era șase fix. Totul mergea strună.

Mai zăbovi câteva clipe ca să-și retușeze machiajul, apoi coborî din mașină și ajunse în dreptul ușii cu numărul 231aflate la același nivel cu parcarea. Bătu.

Ușa se deschise imediat, iar ea se strecură înăuntru. Dădu nas în nas cu un necunoscut chel, cu o figură răutăcioasă, ținând mâinile în buzunarele unei canadiene vechi. Yolanda Casas îi adresă un zâmbet încântător.

– Dumneavoastră sunteți Dell Claridge? După cum vedeți, nu am întârziat.

Bărbatul nu răspunse, dar o măsura din cap până-n picioare. Era exact cum o descrisese Mark Spry: o ticăloasă atrăgătoare și apetisantă, periculoasă ca un șarpe cu clopoței. Dar și îndrăzneață. Se dezbrăcă de palton cu gesturi grațioase, dezvăluind privirii rochia din lână extrem de mulată care se oprea foarte sus pe coapse, iar picioarele erau strânse în niște ciorapi negri.

– E cald aici, observă ea. Ei, ce voiați să-mi spuneți?

Dell Claridge simțea deopotrivă dorință și furie. Planul său se cam destrăma în minte. Își zise că o mică recompensă personală nu i-ar prinde rău.

– Voiam să vă văd mutra, zise el.

– Atâta doar? îl întrebă ea râzând.

Se apropie de ea.

– Dumneata i-ai spus lui Mark să mă lichideze, mârâi el.

– Sunteți nebun! Niciodată. Probabil că i-a fost frică. Era un laș, nu avea stofa dumneavoastră.

Stăteau atât de apropiați că se atingeau. Dell Claridge se uită la gura ei cu buze groase și roșii, privirea tulbure, sânii grei și, cu un mârâit, își strecură mâna mare sub rochie, dezgolind jartierele negre, apoi carnea albă dintre portjartier și ciorap. Îi prinse sexul în palmă peste dantelă.

– Târfă, vreau să te regulez!

El se așteptase să se zbată. Dar ea se mulțumi să gângurească fără să-l respingă.

– De ce nu? Îmi plac bărbații ca tine. Dar mai întâi lasă-mă să-ți arăt ceva.

Totul se petrecuse atât de miraculos, încât el rămase nemișcat. Ea se desprinse și băgă mâna în poșetă. Dell Claridge avea încă mintea încețoșată de dorință când ea se întoarse cu un Walther PPK în mână, iar frumoasa-i gură cărnoasă devenise doar o linie. Mai multe lucruri se petrecură simultan.

Mai întâi, Yolanda Casas apăsă pe trăgaciul armei, încordând degetul. Gloanțele îl nimeriră pe Dell Claridge în piept și în burtă, făcându-l să se dea înapoi sub efectul șocului. În ciuda junghiurilor care îl încovoiau, găsi puterea să scoată pistolul Taurus. O ochi la nimereală pe tânăra femeie, iar cu indexul apăsă pe trăgaci până goli încărcătorul. Avea senzația că abdomenul s-a umplut cu apă și îi atârna greu.

* * *

– Yolanda Casas, începu Franck Capistrano, a fost la curent cu intrigile lui Howard Moody. Când a aflat - și asta datorită faptului că făcea parte din NSC - că afacerea e pe punctul să explodeze, a întreprins tot ce a putut pentru ca acest lucru să nu se întâmple. L-a cunoscut pe Mark Spry la Little Rock pe vremea afacerii Irangate. Din „banii murdari", obținuți pentru campania electorală, îl putea retribui cu generozitate.

– Poliția ce spune?

– Nu prea multe. S-au împușcat reciproc. Acțiunea justiției s-a aplanat.

– Yolanda Casas era foarte apropiată de președinte, observă Malko.

Bărbatul masiv ridică din umeri.

– Vedeți, este un *womanizer.*[1]

– Bineînțeles, recunoscu Malko. Credeți că în afacerea asta Yolanda Casas a acționat din proprie inițiativă, fără să-i spună președintelui?

– *Of course!*

– Despre morți, numai de bine, observă Malko cu dulcegărie. Asta fiindcă nu prea mai sunt vorbăreți. Președintele Clinton poate să doarmă liniștit.

---

1. Seducător (n.a.)

– Ce vreți să spuneți? făcu imediat Franck Capistrano atent.

Malko îi zâmbi cu nevinovăție.

– Doar că oamenii imprudenți de care era înconjurat nu mai sunt. Că veni vorba, mai am o întrebare pe care mi-am pus-o de nenumărate ori în ultimele zile.

– Care?

– De ce nu i-ați dat ordin ambasadorului dumneavoastră din Republica Moldova să-i primească pe Evgheni Poliakov și pe Fedora Kulak în ambasada de la Chișinău? Au mai existat precedente, nu? Mai cu seamă că ar fi simplificat enorm lucrurile!

Franck Capistrano trase lung din țigară, apoi răspunse:

– Președintele s-a opus în amestecul *oficial* al Casei Albe în recuperarea lui Evgheni Poliakov. S-a gândit că acest lucru ar dăuna emorm relațiilor dintre Rusia și Statele Unite. De aceea a ținut cu tot dinadinsul ca această operațiune să se desfășoare în mod secret de la început până la sfârșit.

– Credeți că e singurul motiv?

Franck Capistrano scoase țigara din gură și, privindu-l drept în ochi, zise:

– Evident!

Tehnoredactare computerizată: ***Carmen Dima***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr. 80 002

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA

Malko ezită mult timp, apoi se hotărî să nu îi spună nimic lui Franck Capistrano. Nu dormise prea bine și, după ora nouă, așteptă telefonul de la Dell Claridge. Împrejurările erau de așa natură încât nu putea să-l mintă pe acesta. La ora zece fix, sună telefonul. Era Dell Claridge.

– V-ați mai gândit? întrebă el.

– Firește, răspunse Malko. Dacă faceți cum ați promis, FBI-ul nu se va mai ocupa de dumneavoastră. Va fi ușor de verificat.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-36-5